COLECŢIA RÂSUL LUMII

GUY BELLAMY

Vacanţa

HUMANITAS

GUY BELLAMY (n. 1935, Bristol) este unul dintre romancierii comici foarte citiți din Anglia. Bellamy copilărește în Surrey, unde învață la Farnham Grammar School, pentru ca după absolvire să facă un stagiu militar de doi ani în Royal Air Force. Urmează ucenicia în presă la câteva ziare locale din Surrey și Hampshire, iar apoi primul moment memorabil: angajarea, la 24 de ani, ca redactor-șef adjunct la *Daily Express*, unde devine cel mai tânăr ocupant al acestui post în istoria ziarului. După un timp Bellamy pleacă la *The Sun*, dar în 1977 primul său roman, *The Secret Lemonade Drinker*, este acceptat de editura Secker & Warburg. E momentul în care Bellamy abandonează viața frenetică de pe Fleet Street și se dedică literaturii. Pariul e câștigat, fiindcă romanele lui se vând bine, au parte de recenzii favorabile, iar unele sunt ecranizate.

Cărți de Guy Bellamy:

The Secret Lemonade Drinker (1977)
I Have a Complaint to Make (1979)
The Sinner's Congregation (1982)
The Nudists (1986)
In the Midday Sun (1988)
The Tax Exile (1989)
A Village Called Sin (1991)
The Comedy Hotel (1992)
The Holiday (1995)
The Mystery of Men (1996)
The Power of Women (1997)
The Man Who Won (2005)

GUY BELLAMY

Vacanța

Traducere din engleză de
RUXANDRA ANA

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta și ilustrația
IONUȚ BROȘTIANU

GUY BELLAMY
THE HOLIDAY

Pentru Kate Bellamy

Îi sunt îndatorat lui Elaine Lewis, care și-a sacrificat prețioasa vacanță pentru nobila cauză a cercetării literare. Și multe mulțumiri Tessei Grellier și lui Sir Cyril Pitts, care mi-au spus lucruri pe care aveam nevoie să le știu, dar nu le știam.

G. B.

săptămâna 1

Când ești tânăr, călătoria este parte a educației; când îmbătrânești, este parte a experienței.

FRANCIS BACON

1

La mare înălțime, peste Languedoc, un Boeing 737 al companiei Air France gonește singuratic pe cerul care, de vreo șaisprezece kilometri, n-are urmă de nor. Priveliștea de pe fereastră s-a transformat dintr-un alb pufos și nesfârșit în imaginea bătrânilor munți de granit din Cévennes, acoperiți de păduri de stejar și pin și străbătuți din loc în loc de văi și râuri. Când pilotul schimbă ușor direcția spre sud-est, călătorii din partea stângă a avionului au ocazia să descopere cele mai sălbatice și puțin explorate regiuni ale Franței.

Priveliștea nu stârnește nici un interes acelui călător de la clasa întâi ale cărui nevoi sunt satisfăcute de serviciile oferite la bord. Pe tava din fața lui are un pahar mare de gin, un exemplar din *The Times*, iar pe scaunul de alături o fată frumoasă. După unii dintre fericiții lui colegi de zbor din acest colț privilegiat al avionului, fata e prea tânără ca să-i fie soție și prea bătrână ca să-i fie fiică. E foarte posibil să fie secretara lui, dar nu e neapărat o opțiune care să le surâdă pasagerilor plictisiți de la clasa întâi, care nu au ajuns unde sunt acum fără minime exerciții de imaginație. Avionul înaintează spre sud, iar dealurile maronii și golașe de dedesubt sunt înlocuite de măslini și chiparoși, însă această tranziție trece neobservată de clienții de

la clasa întâi ai Air France care, odată cu servirea somonului afumat, au o grijă mult mai apropiată care să-i țină ocupați.

Andrew Marner își soarbe ginul și se întreabă ce-ar mai avea de făcut ca să obțină un titlu nobiliar. Calea spre onoruri și recunoașteri i-a părut întotdeauna suficient de clară: o viață exemplară, câteva acțiuni de caritate și donații generoase făcute Partidului Conservator. Andrew Marner nu numai că a bifat această listă de victorii succesive, dar este și editor de reviste, iar politicienii speriați au întotdeauna grijă să-i copleșească pe editorii revistelor cu onoruri, în speranța unei publicități pozitive. Faptul că Andrew Marner a fost până acum ignorat sistematic de bărbații misterioși din palatul regal londonez e o sursă continuă de îndurerare într-o lume care n-a ezitat să i se întindă la picioare. Își ia exemplarul din *The Times* și studiază o nouă explicație a disfuncționalităților economice care afectează civilizația occidentală.

Ambițiile lui Andrew Marner sunt simple capricii pe lângă demonii care-o bântuie pe fata de lângă el. Kimberley Neal, o blondă înaltă, cu picioarele lungi, pe la vreo treizeci de ani, e cu douăzeci de ani mai tânără decât chipeșul ei însoțitor cu părul cărunt. N-a plătit în viața ei un bilet la clasa întâi, dar se vede de la o poștă că se simte ca acasă.

Pe tăvița din fața ei nu se afla nici un pahar de gin, așa că o folosește pe post de birou. Scrie una după alta propoziții pe o coală A4 cu un stilou cu peniță de aur. Din când în când, face câte o pauză și-i privește gânditoare pe ceilalți pasageri, dar în general cuvintele se învălmășesc ca într-o conversație pe care a monopolizat-o.

Kimberley Neal are o rubrică într-unul dintre săptămânalele deținute de Andrew Marner. Speră că, la un moment dat, cineva de la un ziar central îi va remarca rubrica și-i va oferi mult mai mulți bani decât primește acum, că va

avea milioane de cititori în loc de mii, că va câștiga mii în loc de sute. E o rubrică de comentarii, plină de hiperbole și venin, dar Kimberley reușește să-și vândă opiniile. Are păreri despre orice – Prințesa Diana, televiziunile pentru copii, Salman Rushdie, omul modern, hainele de firmă, morala politicienilor și politicile moralității. N-a dat peste nici un subiect asupra căruia să nu poată emite un comentariu de două sute de cuvinte în jumătate de oră.

Își ia hârtiile de pe tavă, se lasă pe spate în scaun și citește ce a scris:

Apariția criminalului de zece ani e un moment de mare gravitate pentru așa-zisa societate civilizată a Marii Britanii. Ce e de făcut cu un criminal de zece ani? Totuși, adevărata întrebare e: cine a creat un astfel de monstru? Cine l-a produs, cine l-a modelat, cine l-a antrenat? A cui operă este? Iar răspunsul, fiește, e unul singur: părinții. Îngrozitorul fenomen al delincvenței juvenile va continua până când vom ști să tăiem răul de la rădăcină. I-aș aduce și pe părinți în boxa acuzaților, la un loc cu odrasla crescută atât de prost. Iar dacă un copil e condamnat pentru crimă, Mami și Tati ar trebui să primească și ei măcar câte cinci ani.

Kimberley Neal citește aceste cuvinte cu un zâmbet de satisfacție. Creșterea copiilor nu e una dintre dilemele cu care să se fi confruntat până acum, pentru că a știut să evite cu grație ororile maternității, ducând totuși o viață sexuală înfloritoare, care ar face și un iepure să pară ascet. Îi oferă hârtia lui Andrew Marner, care își lasă deoparte ziarul.

— Splendid, Kim, îi spune el mângâindu-i genunchiul. Ai nevoie de patru paragrafe ca să spui ceva ce oricine altcineva ar spune în patru pagini.

— Ai vreo sugestie? îl întreabă ea. Trebuie să trimit rubrica pe fax până mâine.

Andrew Marner își bea ginul. Îi plătește pe alții să aibă idei și de multe ori se întreabă de unde le vin.

— Ce-ar fi să aștepți până ajungem? îi spune el în cele din urmă. Mă gândeam că sudul Franței o să-ți ofere suficient material. Mâncarea, tradițiile, șarmul galic.

— Nu fi prost, dragul meu, îi răspunde Kimberley Neal. Dacă o trimit de pe Coasta de Azur, toată lumea o să știe că sunt aici cu tine.

Remarca îl face pe Andrew Marner să tresară. E atât de confortabil tăinuit, chiar lângă fata asta, încât a uitat că adulterul face parte din program. Își rotește ochii prin sectorul de business class, așteptându-se cumva să zărească o figură familiară care să-l recunoască plină de entuziasm.

Zboară spre Nisa pentru o serie de întâlniri de afaceri cu un publicist francez; a fost floare la ureche să pună la cale o vacanță de trei săptămâni sub pretextul acestor discuții plictisitoare. La fel de simplu a fost să o determine pe Kimberley Neal să-l însoțească și să-și convingă soția că se va plictisi mai puțin acasă. De fapt, totul fusese atât de simplu, că și uitase de pericole. Îi face semn unei stewardese și mai cere un gin, apoi își caută pe jos servieta securizată cu cifru. Documentele pe care le scoate din ea îl fac să se încrunte. Prea multe cuvinte sunt în franceză, iar echipa lui a făcut greșeala de a nu-i pune la dispoziție și o traducere. Se uită fix la teancul de hârtii care nu-i spun absolut nimic și nu reușesc să-i capteze atenția.

În schimb, preferă să se gândească la viața într-un hotel de cinci stele cu Kimberley Neal. Performanțele sexuale care fuseseră la un moment dat centrul existenței sale au fost umbrite de recentele tulburări, și-și amintește cu nostalgie de perioada care începuse cu acceptarea Pilulei și de atacul de panică legat de SIDA – douăzeci de ani de

sex de ocazie, fără teama de urmași sau de boli. Precauția era acum la mare modă, dar când o cunoscuse pe Kimberley Neal într-o felucă pe Nil, aceasta îi oferise fără ezitare și destul de repede informația că făcuse testul HIV (pentru un articol pe care îl scria, a motivat ea), și dintr-odată totul a fost din nou ca în anii '70, pe vremea revoluției sexuale.

Își pune documentele la loc în servietă și revine la lectura din *Times*. Citește despre microprocesoare, telefonia prin fibră optică și video CD-uri, minunându-se de progresele pe care le face omenirea, dar ceea ce îi captează atenția când întoarce pagina e numărul mare al celor care au primit titluri nobiliare.

În avion, la douăzeci de rânduri în spatele lui, unde e greu să-ți așezi genunchii într-o poziție comodă și unde tacâmurile sunt din plastic alb, stă un cuplu liniștit, cufundat în lectura vastei literaturi din buzunarul de pe spatele scaunului. Cuplul ignoră informațiile ocazionale cu privire la situația zborului, pe care pilotul se simte dator să le furnizeze, și refuză politicos ofertele de produse fără taxe prezentate de echipajul hiperactiv.

Bruce Kerwin, patruzeci de ani, proaspăt șomer, pus față în față cu un viitor care-l terifiază, nu reușește nicicum să se relaxeze în avion. E obișnuit să stea pe scaun cu centura de siguranță prinsă, fără să se ridice sau să meargă până la toaletă, și să asculte cu o intensitate morbidă sunetul motoarelor, monitorizându-l și îngrijorându-se la orice schimbare de ton. E conștient că toată grija asta îl face să pară ridicol pe lângă hoardele care azi călătoresc cu avionul la fel de nonșalant cum părinții lor mergeau, pe vremuri, cu autobuzul, așa că suferă în tăcere, suspendat într-o stare de nervozitate care ține până în momentul delicios al bufniturii finale, care-l asigură de concretețea unui drum nesfârșit. Abia atunci își permite un zâmbet, ca și cum triumful aterizării în siguranță ar fi un succes personal.

O nevroză ca asta e contagioasă și, lângă el, soția sa, Frances, trădează puține semne că s-ar bucura de călătorie. Citește un articol despre designerii italieni într-una dintre revistele liniilor aeriene, dar e distrasă de peroraţiile soțului ei asupra realităților călătoriei cu avionul, livrate în aeroport fără pic de tact.

— Ai o mașinărie de șaptezeci de metri, îi spusese el, și torni în ea două sute de mii de litri de lichid inflamabil, pui deasupra patru sute de oameni, aprinzi lichidul în câteva locuri și-i dai drumul în aer cu 300 de kilometri pe oră. Ți se pare o chestie rezonabilă?

Atât de aproape de decolare, răspunsul ei e mai puțin încrezător decât ar fi putut fi.

— Oamenii fac chestia asta, îi spusese.

— Oamenii se cațără și pe munți, îi răspunsese el. Iar oaselor lor albite sunt peste tot.

Bruce Kerwin e genul de bărbat care a ajuns mai devreme decât s-ar fi așteptat la criza vârstei mijlocii. Cariera care ar fi trebuit să-i asigure confortul până la pensie sau până la moarte se evaporase odată cu criza economică. Lovitura fusese dublată de surpriză. Nu lucra pe o poziție vulnerabilă, în construcții sau în vreo fabrică, unde vârtejul economic împrăștie cel mai repede sute de angajați. Era managerul unui birou de asigurări și ipoteci; era genul de slujbă care mirosea a bani de la o poștă. Dar, într-o dimineață, s-a trezit că nu mai avea firmă. A lăsat mașina acolo și s-a întors pe jos acasă.

În zilele care au urmat, a descoperit că toate poveștile despre lipsa de posturi nu erau doar chestii cu care se umpleau buletinele de știri la televizor. S-a dovedit că era o imagine foarte clară a stării de fapt din ziua de azi. Nimeni nu vrea să angajeze pe nimeni.

Nu e genul de situație cu care Bruce Kerwin e pregătit să se confrunte și, în timp ce stă liniștit pe cerul de deasupra

Franței, se întreabă dacă este predispus genetic spre morbiditate sau dacă pesimismul i s-a dezvoltat în timp, sub piele. Văzuse cum alți bărbați se aruncaseră în calvarul familiilor cu patru copii, asta în timp ce munceau din greu noaptea pe bani puțini, și totuși reușeau să ofere lumii un zâmbet sau o glumă. Bruce Kerwin nu poate face asta. Chiar și atunci când totul merge bine, el se prezintă cu o față deprimată inclusiv la petreceri.

Își dă seama că ceva nu merge bine, dar nu găsește altă explicație decât ereditatea. Aşchia nu sare departe de trunchi. Fiii fotbaliștilor joacă fotbal, fiii actorilor sunt la rândul lor actori, fiii politicienilor intră în politică. Tatăl său nu era un bărbat vesel.

Frances Kerwin, la treizeci și opt de ani, e o femeie atractivă, cu ochi strălucitori și un păr negru, lung până la umeri. Poartă o rochie roșie fără mâneci și o haină albă de bumbac, cumpărată într-una dintre desele ei escapade prin magazine, special pentru această vacanță, a cărei idee îi aparținuse.

— Cum nu mai ai slujbă, și nici nu-ți poți găsi alta, plecăm în vacanță, îi spusese Frances soțului ei. Gândește-te la toate momentele când nu ne-am putut permite o vacanță din cauza slujbei tale. Acum putem. O să-ți prindă bine să te gândești la ce-o să faci pe viitor.

— Nu mai *am* un viitor, îi spusese Bruce Kerwin, dar soția lui îl ignorase și luase drumul celei mai apropiate agenții de voiaj.

Acum, când avionul îi aduce și mai aproape de pietrele roșii, de nisipul auriu și de valurile albastre ale Rivierei, Frances e hotărâtă să uite de planurile nesigure ale familiei Kerwin și să facă din vacanța asta ceva memorabil.

Se întoarce spre soțul ei, care se uită pierdut pe fereastră. Cu părul său scurt și cu un pic de mustață, îi amintește de personajul principal dintr-un documentar despre SIDA,

dar viciile lui, nenumărate, nu merg până la sodomie, o consolare de care se agață în momentele dificile.

— Cum o chema pe fata aia care cânta *Little Things Mean a Lot*? îl întreabă ea. Mai ții minte albumul?

— Brenda Lee?

— Nu, îi răspunde ea nerăbdătoare. Nu Brenda Lee.

Bruce Kerwin se întoarce spre fereastră și privește spre platourile montane sălbatice și spre satele răzlețe de pe dealuri. De ce s-o fi spunând că planeta asta e aglomerată? se întreabă el. În Franța pare să mai fie loc pentru un miliard de oameni.

Frances Kerwin fredonează melodia pentru sine, dar tot nu-și amintește numele cântăreței. Fie îi vine în minte numele, fie o lasă baltă, altfel chestia asta o s-o mai sâcâie încă vreo câteva zile. Își caută revista și încearcă să se concentreze asupra designerilor italieni.

Cabina e inundată de un soare care îi luminează fața într-un unghi nenatural. Un cuplu în vârstă se îndreaptă spre toalete, iar Bruce Kerwin se încruntă spre ei, ca și cum nevoia lor egoistă va influența echilibrul avionului. Își aruncă un ochi spre ceas și-și amintește că trebuie să-l dea înainte cu o oră. Asta face ca momentul aterizării să fie mult mai aproape și se lasă pe spate, gândindu-se că în cele din urmă calvarul aproape că a luat sfârșit.

— Apropo, ce-o să facem, de fapt, în vacanța asta? întreabă el.

Frances Kerwin își lasă jos revista plină de poze cu bluze plisate și pantaloni de satin și-i spune:

— Ia-o ca pe o a doua lună de miere.

— A doua lună de miere? îi răspunde soțul ei.

Ideea îl neliniștește. Problemele recente l-au stors de energie.

— Gândește-te la poftele tale, îi spune Frances, zâmbind cu subînțeles. Mâncare, băutură, dragoste. O să le satisfacem pe toate.

— Cum rămâne cu plaja și cu plimbările? o întreabă soțul ei. Pentru astea ne mai rămâne timp?

— O să încercăm să le facem loc, îi spune Frances, dar înainte trebuie să ne concentrăm pe ceea ce e esențial.

Bruce Kerwin încearcă să-și amintească de prima lună de miere, cu douăzeci de ani în urmă, pe vremea când căsătoria era încă la modă. Un hotel ieftin sub cerul gri din Cornwall, o plajă bătută de vânt. Viața era plină de promisiuni, râsete și speranță, pentru că nu-i trecea prin cap cât de grea avea să devină. Mâncare, băutură, dragoste? Avuseseră parte de cartofi prăjiți și pește, de bere și sex, și nu fuseseră niciodată mai fericiți. Părea de neconceput ca din atâta dragoste să nu apară și un copil, dar nici atunci, nici mai târziu nu a apărut vreunul. A fost prima pată pe planul lor de viață.

Acum trecerea anilor l-a făcut mai sobru – ani de speranțe zdrobite, de ambiții neîmplinite, de regrete și dezamăgiri. Învățase să se adapteze, să-și potolească speranțele, să aștepte mai puțin. Până să-i intre în casă șomajul, se obișnuise să accepte – dar acum începe să se întrebe dacă viața a fost în totalitate corectă cu el. Începe să-l bântuie melancolia.

La nouă kilometri sub ei, tăindu-și drum printre măslini și câmpuri de lavandă, un Ford Granada gri înaintează cu hotărâre spre sud. A abandonat autostrada în căutarea sălbăticiei, a drumurilor de țară neîmblânzite – munți împăduriți și trecători calcaroase –, dar acum încetinește, în speranța că se va bucura de plăcerile mult mai sigure ale licorilor franțuzești.

La volan, prins sub vraja rară a răgazului, se află Roger Blake, un bărbat slab, pe la vreo treizeci de ani, ale cărui trăsături frumoase încep să se ofilească. A calculat că sunt mai puțin de o mie două sute de kilometri între Calais și

Toulon și se întreabă unde să întrerupă călătoria și să-și petreacă noaptea. Merge în spatele unei mașini italienești micuțe, departe de drumul principal, și o urmărește până la intrarea într-un sat. Pe parbrizul din spate al mașinii de Italia e o plăcuță cu BIMBO A BORDO și, într-adevăr, pe bancheta din spate se află un copilaș care agită o jucărie de pluș cu o singură mână. Fordul oprește lângă un teren pătrat acoperit de copaci, unde un bărbat pe picioroange cântă la vioară.

— Ceea ce ne interesează, spune Roger Blake, e un bar franțuzesc adevărat, cu tejghea de zinc.

Fata căreia îi este adresată această remarcă studiază o hartă Michelin a sudului Franței unde, din câte își dă seama, nu au ajuns încă. E o fată slăbuță, frumușică, șatenă, cu părul scurt și cârlionțat. Ca să poată descifra harta, poartă o pereche de ochelari ieftini, cu ramă de sârmă.

— Pe bune? zice ea. Și cum se spune în franceză la fiolă?

Roger Blake ignoră remarca și parchează mașina în fața unui bar micuț, chiar lângă o patiserie. Se dă jos, își dezmorțește picioarele lungi și apoi privește în sus la cerul fără urmă de nor, pe care un Boeing 737 singuratic, văzut de la asemenea distanță, pare nemișcat.

— În străinătate e mai bine, spune el. Clima, mâncarea, vinul, peisajele. Și, în plus, oamenii nu vorbesc cu tine.

— Și-ți place asta? întreabă fata, pe nume Esme. Să nu vorbească oamenii cu tine?

— Reticența e o calitate mult subevaluată, îi răspunde Roger Blake, deschizând ușa barului. Gândește-te la toate nimicurile pe care le spun oamenii de cum deschid gura.

În bar sunt numai doi bărbați în vârstă. Stau la o masă, joacă în tăcere cărți, beau pastis și-i privesc în trecere pe cei doi vizitatori englezi, îmbrăcați amândoi în blugi deschiși la culoare și tricouri albe, în timp ce se duc spre bar să comande bere.

— Trebuie să învăț cum stă treaba cu banii ăștia, spune Roger Blake, studiind bancnotele franțuzești pe care le-a scos din buzunar.

— O liră face 7,8, îi spune Esme, luându-și berea.

— Dumnezeule, pe vremuri făcea 10. Am ajuns sărăntocii Europei.

— Săracii de noi, spune Esme și izbucnește în râs.

O îngrijorează soarta planetei, apele poluate și aerul otrăvit, nicidecum banii. Plânge la reclamele de la Hovis, dar notele de plată o lasă rece.

Roger Blake studiază francii francezi și se întreabă cât au să țină. Nu reușește să înțeleagă de ce pe el succesul financiar l-a ocolit. Și-a văzut de scopurile lui, a ignorat orice l-ar fi putut distrage, oricât de tentant, și a numărat orele. Citise că asta era rețeta pentru prosperitate și fericire și gonise la douăzeci de ani spre piatra de hotar a vârstei de treizeci de ani, pe care o privea ca pe momentul când va putea să culeagă roadele perseverenței de până atunci, să-și admire reușitele și contul din bancă.

Descoperirea că la treizeci de ani stă chiar mai prost decât la douăzeci îl enervează și-i produce stări de confuzie. Veniturile i-au crescut cu o viteză egalată doar de facturi. Și-a formulat propria lege pentru explicarea misterului: cheltuielile cresc astfel încât să poată înghiți toate fondurile disponibile. La douăzeci de ani nu avusese nici casă, nici mașină și nici o femeie ca Esme. Pretențiile crescuseră ca plantele pe un sol fertil, dar îmbunătățirea deloc substanțială a resurselor sugera că acestea și-au fixat rădăcinile pe un teren pietros.

Experiența profesională a lui Roger era atât de vastă și de disparată, încât omul ar fi putut candida cu succes la titlul de Maestru în Nimic. Se aruncase cu capul înainte în orice slujbă nu îi solicita cei cinci sau șase ani petrecuți în bătaie de joc în facultate și adunase experiență pornind

de jos. Indiferent de slujba aleasă, singura lui pretenție era să nu lucreze pentru altcineva decât pentru el însuși, astfel încât să nu culeagă altcineva laurii muncii lui și să bage în buzunar niște bani care, pe bună dreptate, i se cuveneau lui Roger. Această clauză făcuse inabordabile multe oferte, dar, de-a lungul timpului, Roger se ocupase de vânzarea mobilei de pin, de zugrăvirea caselor atât pe interior, cât și pe exterior, de montarea, deopotrivă, de cărămizi și carpete, de condus taxiuri, ba chiar a deschis un internat pentru câini și pisici și a dat lecții de șofat. Interdicția de a fi angajat – o măsură restrictivă pe care și-o impusese singur – nu părea atât de importantă când li se aplica unor indivizi mai puțin pretențioși, și într-unul dintre aceste proiecte angajase vreo trei sau patru oameni care lucrau pentru el cu atâta conștiinciozitate, că lui nu-i mai rămânea mare lucru de făcut.

Toate aceste experiențe îl transformaseră într-o agenție de recrutări pe două picioare, care inventa slujbe urgente pentru oameni disperați. Dacă o firmă avea nevoie de treizeci de oameni la gara Waterloo, duminica la șase dimineața, firma economisea timp, bani și nervi sunându-l pe Roger Blake, care îi găsea pe cei treizeci cât ai clipi. Faptul că te puteai baza pe el să găsească mână de lucru îi adusese o oarecare reputație în rândul celor care solicitau astfel de servicii, așa încât nu mai avea nevoie de nici un fel de reclamă. Chiar în aceste momente, zece dintre membrii echipei sale neoficiale lucrau la o sondă de petrol din Germania.

Roger Blake își plătea oamenii prompt, cu banii jos, și tocmai de aceea erau așa de mulți cei care îi așteptau telefonul, iar el umfla nota de plată trimisă firmelor cu ceva mai mult decât plătise în bancnote uzate. Știuse dintotdeauna că existau și erori în sistemul lui, iar recent descoperise încă una. Îi plătise cu 600 de lire pe cei douăzeci

și cinci de oameni care lucraseră la o construcție și descoperise că trimisese factura de 20 000 de lire a doua zi după ce firma dăduse faliment.

Gaura pe care și-o dăduse singur în buget cauzase o drastică reorganizare a vacanței însorite pe care i-o promisese lui Esme. Conduceau, nu zburau. Iar în portbagajul Fordului aveau un cort.

Această modificare a aranjamentului inițial nu părea să stârnească dezamăgirea la care se așteptase. Ideea vieții la cort o încânta pe Esme mult mai mult decât se așteptase. Vorbea despre apropierea de natură și îndruga ceva despre „bongul cu aer proaspăt". Conversațiile ei erau presărate de referințe lirice la flori și aer curat.

Roger Blake, care privea cu indulgență campingurile, considerându-le un lucru care ținea de domeniul trecutului, era mai puțin entuziasmat la gândul de a trăi sub o bucată de pânză. Învățase să aprecieze confortul hotelurilor moderne, cu cameriste amabile și chelneri obedienți, cu servicii non-stop și baie *en suite*. Faptul că se târa înapoi spre obiceiurile din tinerețea lui plină de greutăți îi adâncea sentimentul care ajunsese să-l obsedeze, acela că pentru fiecare pas înainte făcut în viață existase cel puțin unul înapoi.

Își ridică sticla de bere și citește eticheta. *Bière d'Alsace, 25 cl.* În mod sigur, prea mică, o insultă pentru un bărbat obișnuit cu halbele de bere. Comandă încă o sticlă.

— Parcă o vând cu pipeta aici, se plânge el. O să-mi ia ceva timp să obosesc și să devin sentimental.

— Dragule, nu-i bine să te îmbeți, îi spune Esme. E bine să fii în formă, bronzat și sexy.

— Nu se poate să fiu în formă, bronzat, sexy și beat? întreabă el. Întotdeauna am fost adaptabil.

— Depinde ce vrei de la vacanța asta, îi spune Esme, privindu-l fix.

— Bere bună și o gagică mișto, îi răspunde el prompt.

— Nu, de asta ai parte acasă, îi spune ea. Aici, opțiunile sunt mai variate.

— De fapt, continuă el ignorând-o, dacă sânii femeilor ar da bere, viața ar fi aproape perfectă.

— Roger, am impresia că uneori nu iei viața destul de în serios.

— O iau prea în serios. Tocmai asta e problema mea.

Și chiar pare serios, în timp ce-și privește berea, gândindu-se la austeritatea vieții la cort. Se întreabă dacă nu cumva ar fi trebuit să împrumute niște bani pentru o vacanță mai luxoasă, dar știe că lumea e plină de organizații care vor să îți împrumute bani – mai puțin în cazul în care chiar ai nevoie de ei. Nu le place de tine dacă ești sărac.

Își privește ceasul, pe care l-a dat cu o oră înainte, și se întreabă cu voce tare unde ar trebui să petreacă noaptea.

— Nu-i recomandabil să scoatem cortul, să-l montăm și mâine dimineață să-l strângem la loc. Trebuie să găsim o cameră.

— N-a durat prea mult vacanța noastră în aer liber, îi spune Esme.

— O să așezăm tabăra când o să ajungem acolo, hotărăște el. În noaptea asta, ne permitem luxul unui pat dublu.

— Încerci să-mi spui ceva, îl întreabă ea, în felul tău timid și evaziv?

2

Kimberley Neal își studiază chipul într-o oglindă mică, argintie, pe care a scos-o din poșeta Gucci. Îi place ce vede. O pune la loc și se întoarce să-l sărute pe Andrew Marner pe obraz. Vrea să creadă că numai un bărbat norocos se poate bucura de ceea ce crede ea că sunt farmecele ei, dar admite în gând că au fost atât de mulți, încât e greu de crezut că fusese vorba doar de noroc.

Sărutul pe fugă abia dacă îl întrerupe pe Andrew Marner din lectură, așa că și Kimberley se întoarce la articolul pe care încearcă să-l scrie. Pretențiile prost direcționate ale familiei regale par să merite o critică acidă, dar drumul a fost deja bătătorit de alți jurnaliști. Își revizuiește lista posibilelor victime, dar nu-i vine nimic potrivit în minte. Condițiile de zbor o împiedică să se concentreze. Copii gălăgioși, piloți vorbăreți, echipaj insistent – nimic din toate astea nu-i e de ajutor, așa că-și îndreaptă privirea spre mama și copilul de pe scaunul din dreapta. Uneori, se gândește că ar trebui să-și pună în ordine departamentul mamă–copil din viață, înainte ca vârsta să-și spună cuvântul, deși în ziua de azi operațiile estetice și liposucția ar putea amâna problema pentru încă o vreme. Un pas greșit și cariera ei ar putea aluneca din obscuritate în uitare totală, asta dacă nu se va mărita cu bărbatul potrivit.

Bărbatul potrivit stă chiar lângă ea, deși nu-și dăduse seama de asta imediat, de când o abordase pe Nil. Andrew

Marner, cu părul grizonant și îmbrăcat din cap până-n picioare în haine Armani, părea un pic cam mult pentru o fetișcană în ascensiune, pentru care întâlnirile și aventurile amoroase erau o a doua natură, dar bărbatul se dovedise a fi o erecție pe două picioare și, după o noapte de acrobații într-un hotel din Cairo, Kimberley hotărâse că nu era mai mult decât un biet *quid* care nu-și găsise încă un *quo*. O lună mai târziu, scria editorialul într-una dintre revistele aflate în proprietatea lui. Dar cadoul lui venea la pachet cu oferte și mai tentante.

Acum, femeile deveneau editori, și nu numai la revistele pentru femei. Editau ziare de mare tiraj. Conduceau Procuratura, deveneau judecători, ajungeau prim-miniștri. Bărbații oboseau.

Kimberley simțea că un post de editor ar fi fost o dezvoltare dezirabilă a carierei sale în acest moment și că o mică vacanță cu marele om era cea mai bună ocazie să-și desăvârșească planul. Treizeci de ani e o vârstă nesuferită, peste care plutesc semne rele. Fie ești în plină ascensiune, fie te paște anonimatul într-o fabrică.

Îi atrage atenția un titlu din ziarul lui Andrew Marner: MÂNCAREA PARAȘUTATĂ OMOARĂ MAI MULȚI REFUGIAȚI ÎNFOMETAȚI. Ar trebui să poată scoate ceva din asta, își zice ea, despre ineficiența operelor de caritate, despre banii care nu se știe dacă ajung la destinația pe care o vizează donatorul. Nu reușesc să o înspăimânte astfel de probleme, care le-au dat bătăi de cap birocraților, de care s-au împiedicat oamenii politici. Are mereu un răspuns pentru orice. Irlanda? Plătiți-i pe protestanți. Iugoslavia? Bombardați Belgradul. Își scoate hârtiile și se apucă de scris.

Plictisit și nerăbdător să aterizeze, Andrew Marner numără titlurile nobiliare de pe una din paginile din *The Times*. Are impresia că în lumea în care trăiește „domnii" sunt o minoritate detestată, niște paria insignifianți.

— Muncești ca un câine, și pentru ce? murmură el când, în sfârșit, termină de numărat.

— O nenorocită de avere? sugerează Kimberley Neal.

— Bani! exclamă Andrew Marner plin de reproș. Ce sunt banii?

— Motivul pentru care oamenii se dau jos din pat, îi spune ea. Asta dacă nu sunt în pat cu tine, bineînțeles.

Îi zâmbește și-i atinge din nou genunchiul. Gândul de a fi în pat cu această mașină de făcut sex îl distrage, dar numai pe moment.

— Orice prost poate să facă bani, mulți i-au făcut deja. Dar un bărbat are nevoie de mai mult decât de bani.

— Vorbim despre sex, Andrew? întreabă ea plină de speranță.

— Despre recunoaștere, Kimberley. Răsplata binemeritată pentru o viață de muncă. Pentru Dumnezeu, până și ratatul de David Frost are un titlu nobiliar.

— Înțeleg acum, spune Kimberley. Nu mi-am dat seama că voiai un titlu.

E obișnuită cu izbucnirile de furie care-i înroșesc fața și-i ascut limba. Îl iubește când e furios.

— Ar fi frumos să știi că eforturile tale sunt apreciate, nu ignorate, îi spune Marner. Așa merg lucrurile.

Pentru Kimberley Neal, revelația asta e atât de interesantă, că își lasă jos stiloul aurit și cade pe gânduri. Sir Andrew Marner. Numele lui, își dă seama, strigă după un titlu, spre deosebire de alții, care au primit totuși recunoașterea Reginei. Sir Alf Ramsey nu a sunat niciodată cum trebuie.

— Și când s-ar putea întâmpla asta? îl întreabă ea.

— Nu prea pare să se întâmple. Tocmai asta e problema, spune Andrew Marner iritat. Ăștia împrăștie titluri în stânga și-n dreapta spre toți politicienii prea proști ca să dețină o funcție, dar nenorociții îi ignoră tocmai pe

oamenii care trăiesc în lumea reală, care fac lucrurile să se miște, plătesc impozite și chiar au niște realizări.

Fața i se înroșește din nou.

— Nu e corect, spune Kimberley împăciuitoare. Aș putea scrie un editorial despre asta.

Andrew Marner clatină din cap.

— Ai obține efectul contrar.

Se lasă pe spate în scaunul ei de la clasa întâi și își scutură o scamă de pe blugii Versace strâmți, cu imprimeu psihedelic. Să ai un *inamorato* decorat tocmai de Regină ar fi un salt uriaș pentru o fată sărăcuță din Bexley, iar Kimberley își îngăduie această mică plăcere, imaginându-și cum i-ar crește prestigiul. Dar imediat își și abandonează rolul ingrat de amantă și o înlocuiește pe Bertha, prima doamnă Andrew Marner, care stă cuminte acasă și își împarte cu atâta generozitate bărbatul cu o femeie mai tânără. Lady Marner (*văzută la Ascot cu lordul Doubleday și contele de Hereford*).

Închide ochii și începe să se gândească mult mai serios la vacanța care o așteaptă. Nu e sigură că va fi suficient de cald. Într-o lume ideală, ar locui în Spania și ar zbura în Franța să ia masa.

* * *

Frances Kerwin recită pentru sine cuvintele din *Little Things Mean a Lot*, în speranța că își va aminti și numele interpretului. *Honestly, honey, I don't want mon-eee.* Tentația de a-l întreba pe bărbatul de pe partea cealaltă e foarte mare, asta pentru că pare destul de bătrân ca să știe cântecul, dar ar fi jenant dacă el n-ar avea habar despre ce vorbește și ar crede că încearcă să-l agațe. Își mai amintește un vers: *Say I look nice when I'm not.* Încearcă să-și amintească fața cântărețului, dar probabil că era din perioada de dinaintea televizorului, pentru că nu îi vine nici o imagine în minte.

Își privește apoi soțul care contemplă peisajul pe fereastra avionului, probabil gândindu-se la toți acei litri de lichid inflamabil de sub el.

Îl întreabă, într-un moment de inspirație:

— Cum e să fii tu?

Bruce Kerwin se întoarce înspre ea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Plăcerile tale sunt tare triste, Bruce. De ce nu vrei un gin mare?

Citise în aeroport o inscripție care o amuzase: *Dacă au putut să trimită un om pe lună, de ce nu i-ar trimite pe toți?*

Soțul ei îi răspunde:

— Nu găsesc nici o plăcere în călătoriile cu avionul, Frances. Totuși, aproape că am ajuns.

— Și pe urmă o să-ți revii?

— Cât timp o să uit cât ne costă.

Ideea de a-l vedea fremătând deasupra fiecărei facturi îi umbrește întru câtva lui Frances fericirea de a fi în vacanță. Cumpărăturile sunt sportul ei preferat și nu o dată s-a lăudat că își găsește drumul prin Harrods și legată la ochi. Vacanța asta o aduce în unele dintre cele mai exotice și mai scumpe magazine din Europa. Soțul ei nu e în mod sigur persoana pe care să o vrea alături atunci când va da o raită prin ele.

— Cât costă? N-are nici un sens să pleci în vacanță dacă ai de gând să-ți faci probleme din cauza banilor la tot pasul.

— Mi-e greu să uit noua noastră situație, oricât de mult aș vrea.

— Încearcă, măcar, atâta timp cât suntem în vacanță, îl roagă ea. De dragul meu.

Bruce Kerwin își amintește de tatăl său, care se spânzurase în hambar în ziua când împlinise cincizeci de ani. Nu-i fusese de mare ajutor în procesul de recuperare după trauma suferită nici biletul de adio, pe care scrisese doar

Rahat. Pe Bruce îl botezase după campionul la box, categoria supergrea, din perioada de după război, Bruce Woodcock, dar el pierduse ambiția de a lupta. Bruce avea douăzeci de ani la moartea tatălui său, iar acum îl despărțeau doar zece ani de momentul în care avea să își dea seama că lupta era mult prea grea ca să merite premiul. Nu se mai gândea foarte des la tatăl său, considerînd că era mai sigur să-și îndrepte gândurile în altă parte, dar acum, că-și aduce aminte de el în avion, își dă seama că probabil de aici îi vine tristețea. Bunicul său era un metodist lipsit de veselie, un preot a cărui idee despre ospitalitate era să le ofere musafirilor o masă vegetariană, fără alcool. Bruce își amintește de reuniunile de familie în camere reci, în care pluteau severitatea și melancolia pe care le moștenise și el.

Echipajul face un ultim efort să vândă niște produse fără taxe. Cărucior argintiu de dimensiuni uriașe aproape că blochează culoarul. Frances și-a fixat privirea pe un ceas Longines, dar discuția de mai devreme descurajează orice sugestie că ar vrea să-l cumpere. Îl ia în mână și-l admiră îndelung, sperând că soțul ei va părea măcar un pic interesat, dar el deja și-a întors privirea.

Bruce Kerwin privește aripa avionului apropiindu-se tot mai mult de pământ, căpătând parcă o culoare verzuie, până când, spre disperarea lui, descoperă că de fapt zboară deasupra unei întinderi de apă. Nu e bine, iar Bruce are senzația pe care o mai încearcă uneori în trenuri, că s-a urcat în ultima clipă, la o oră de vârf, și că probabil a greșit destinația. Dacă zboară deasupra apei și merg spre sud, atunci ar putea ajunge în Corsica, Sardinia sau, ferească Dumnezeu, în Africa. Privește în jur, încercând să-și dea seama dacă vreun alt pasager a observat acest lucru, dar nici urmă de surpriză pe chipurile celorlalți clienți ai Air France care fumează, beau, pălăvrăgesc și sforăie, ignorând fericiți schimbarea dramatică a aranjamentelor de zbor.

Bruce Kerwin privește fix bărcuțele care desenează cu stoicism dâre albe într-o mare albastru închis și se întreabă cui ar trebui să-i spună. În față, în cabină, unde sunt piloți experimentați, care ghidează monstrul pe cer (și probabil își mai sună și nevestele să le amintească să cheme instalatorul), s-a nimerit acum, probabil, vreun dement care a hotărât că e timpul să meargă în altă parte. Mâinile lui Kerwin încep să transpire.

Avionul se întoarce în așa fel încât pe fereastră nu se mai vede decât apă. Pe ferestrele din partea cealaltă se vede numai cerul. Bruce se agață de scaun cu regretul amar de a fi acceptat această aventură în străinătate. Își aduce aminte de farmecul Chagford-ului și de frumusețea Bognor-ului, iar apoi observă că avionul s-a lăsat și mai jos și se zdruncină cu violență. Pare că a ieșit dintr-o zonă de turbulențe și dedesubtul lor e numai apă. Privește pe fereastră și încearcă să-și dea seama de altitudine. Ne ducem în jos și nimeni nu-și dă seama.

Privește cu gura uscată cum se apropie marea și încearcă să-și amintească unde i s-a spus că e ascunsă vesta de salvare. Coborârea e rapidă, coliziunea dintre avion și apă pare acum inevitabilă, iar Bruce se pregătește pentru impact. Chiar în ultimul moment, în timp ce așteaptă înțepenit vacarmul și zgomotul cel de pe urmă, de sub roțile avionului se ivește pământul. Au ajuns pe pista din Nisa.

Din spatele ochelarilor ei cu rame groase, de bunică, Esme Rutherford studiază o hartă.

— Suntem pe DN7, spune ea. DN vine de la drum național.

— Suntem unde ar trebui să fim? o întreabă Roger Blake. Nu e bine să mergem pe autostradă? Dacă o ținem spre est, ajungem în Italia.

— Nu mergem în Italia, îi spune Esme. Aici e mai drăguț și mai ieftin. Și fără taxe. Uite, acolo sunt munții Lubéron.

— Și ce e chestia aia mare care se întinde în fața noastră?

— Aix-en-Provence.

— Au hoteluri ieftine?

— Hai să vedem, bine?

Într-un fel, suburbiile au știrbit farmecul acestui loc, cea mai veche capitală din Provence, dar de îndată ce și-au găsit drumul spre inima luxoasă și stilată a locului, după mii de kilometri, au simțit că într-adevăr au ajuns în acel punct în care vacanța e gata să înceapă. În următoarea jumătate de oră închiriaseră deja o cameră ieftină într-un hotel de pe o stradă lăturalnică și plecaseră la cină.

Înainte să mănânce, Esme trebuie să se satur privind acest oraș elegant pe care nu l-a mai văzut până acum și pe care, la cum merg lucrurile, nu îl va mai vedea vreodată. Cu aleile lui mari, cu piețe și fântâni, e tot ce-ar fi putut spera să descopere în vacanță, iar Roger Blake lenevește la umbra copacilor, în timp ce ea se oprește să admire librăriile și balcoanele, hotelurile baroce și bolțile romantice. Studenți din toate colțurile lumii merg aici la universitate, iar acum, într-o seară de vară, se îndreaptă dinspre muzeu spre Place Mazarin. E ceva în seriozitatea lor care o face să se simtă în siguranță.

— Aș vrea să fiu din nou studentă, îi spune ea lui Roger, luându-l de mână. Nu sunt sigură că mi-am gospodărit timpul cum trebuie.

— Sau banii contribuabilului, îi răspunde Roger, care și-a încheiat socotelile cu educația atât de repede, încât singurul post pentru care pare într-adevăr calificat e cel de prim-ministru.

— Pe tine chiar te-au învățat respectul pentru bani, îi spune Esme. Cred că în ziua când ai terminat-o cu școala puteai să scrii tot ce știai pe spatele unui timbru.

— Am rămas cu lucrurile importante, spune Roger. De exemplu, cum să deschizi un sutien cu o singură mână, cum să-ți pui prezervativul și cum să reciți *Eskimo Nell.*

— O educație aleasă, dă din cap Esme. Un adevărat om al Renașterii.

Îl târăște spre studioul lui Cézanne, rămas exact așa cum era la moartea lui, în 1906. Nu era chiar destinația pe care și-o imaginase el, dar Esme fusese studentă la arte, *e* artistă și se simte obligat să-i fie alături în acest demers cultural deloc bine-venit. În timp ce Esme contemplează naturi moarte, peisaje și portrete, se întreabă de ce o fi învățat atât de puțin la școală și de ce drumul pe care-l alesese în viață fusese atât de puțin convențional.

— Cine-i Suzanne asta, totuși? N-avea și ea un nume?

— E cel mai important pictor modern francez, îi spune Esme. Vezi cum linia orizontului ridicată dă senzația de adâncime?

— E un impostor, îi spune Roger. Tablourile tale sunt mult mai tari ca astea.

Își croiește drum afară, în seara strălucitoare. Berile de după-amiază i-au sporit mai mult setea decât foamea, dar cel mai mult își dorește în acest moment să nu se mai plimbe și să zacă pe o plajă, cu gândurile aiurea. N-a avut parte de prea multe vacanțe la viața lui, iar pe asta și-a luat-o numai ca să pună capăt murmurelor nemulțumite care veneau dinspre iubitoarea sa parteneră. Acum, că aproape au ajuns și și-a dat și el seama de nenumăratele posibilități care i se deschid, e nerăbdător să înceapă.

Esme iese cu o licărire în priviri. Apropierea de artă îi întipărește pe chip o expresie satisfăcută, superioară pe care Roger o asociază, în ignoranța lui, cu cea de după o partidă de sex. Dar e greu să fii gelos pe un bărbat care nu numai că e mort de aproape nouăzeci de ani, dar care,

pe vremea când era viu, era francez. Așa că o ia de mână și o conduce spre mâncare, în lumina apusului.

Restaurantul micuț pe care l-a găsit nu e nici el izolat de influențele culturale care au acaparat orașul: pe pereți sunt picturi în ulei, iar o improvizație a unui oarecare W.A. Mozart se prelinge din niște orificii bine ascunse în tavan. Se așază într-un colț și comandă fripturi înăbușite, ascultând zumzetul de limbi străine care răzbate până la ei de la mesele învecinate.

La hotel, o clădire mică și maro care se ascunde în aglomerație, parcă rușinată de serviciile oferite, Esme a făcut rezervarea pe numele Esme Blake. E un nume pe care l-a folosit tot mai mult în ultimul an, de când stau împreună, pentru că i se părea că oamenii se așteaptă la asta și pun mai puține întrebări. Moda e să te ții departe de căsătorie, unul din trei copii e nelegitim, și totuși uneori îi e mult mai simplu să treacă prin viață declarându-se soția lui Roger.

Dar ca să rămână fideli modei, nici unul nu menționează căsătoria. Roger crede că în viață te distrezi mai bine dacă ești singur, deși relația lui monogamă cu Esme aproape că nu se distinge de statutul pe care-l evită. Esme nu e nici pe departe sigură, la 28 de ani, că vrea să se mărite, pentru că se teme de activitățile domestice care îi vor sta în calea evoluției ca pictor. Și ea mai are doar libertatea de pierdut. Dar, în același timp, inima îi spune să nu-i dea drumul lui Roger.

— O legătură destul de puțin probabilă, spusese mama ei neliniștită, atunci când îl dusese pe Roger să-i cunoască părinții. Știi că nu a auzit niciodată de Kafka?

Dar Esme apreciază acest contrast dintre ei, admirându-i curajul și eficiența practică mai mult decât propriile calități cerebrale. Este bărbatul gata mereu de acțiune, care chiar poate să *facă* lucruri, în loc să le dezbată și să se lanseze în nesfârșite monologuri elegante, abundente în opinii

politice și *culs-de-sac* filozofice. A cunoscut destui artiști, și nu erau în stare nici măcar să schimbe o priză. Pentru ea, imaginea convențională a cuplului de artiști morți de foame într-o mansardă e explicabilă prin faptul că nici unul nu știe să repare aragazul.

Asta e marea calitate a lui Roger, chiar dacă maică-sa crede că nu are nici un har pe care să-l întrețină, să-l dezvolte. E foarte simplu, complet lipsit de talent. Dar dacă mașina sau acoperișul trebuie reparate, un copac doborât sau un zid construit... el se duce și exact asta face. Rezultatele muncii lui, spre deosebire de ale ei, sunt vizibile imediat și folositoare.

E și foarte bun în pat, un gând care o înveselește, în timp ce urcă scările hotelului lor cu preț redus.

3

La etajul trei al luxosului hotel Carlton din Cannes, Andrew Marner tocmai își despachetează bagajul. Intenționează să-și pună hainele pe umeraș, dar dulapul e deja luat în stăpânire de Kimberley Neal, care dezvăluie tacticos o colecție năucitoare de rochii, scoase din tot felul de genți și poșetuțe Vuitton, pe care le instalează cu dragoste într-un dulap primitor din capătul camerei.

Așa că Andrew Marner deschide o valiză mai mică, în care și-a cărat ultimele numere din publicațiile sale, pe care n-a apucat încă să le citească. Reviste pentru femei, pentru copii, cu jocuri și cu programe TV, dar cea pe care o alege mai întâi e cea mai nouă și cea mai prețioasă achiziție a sa.

Ultima lui publicație, ieșită de o lună pe piață și căutându-și încet publicul și strategiile de supraviețuire, se numește *World Review*. În ciuda numelui pompos, care te trimite cu gândul la reporteri conștiincioși, împrăștiați prin toată lumea, făcând rapoarte despre pasiunile și dramele unor republici îndepărtate, e un săptămânal de politică și literatură cu articole asigurate de literați legați de birou, pentru care o aventură de o zi la Southend ar fi o mare ispravă. Cu această publicație, Andrew Marner speră să dea o dublă lovitură, îndreptată spre marxiștii țăcăniți de la *New Statesman* și spre gașca de înfumurați de la *Spectator*. O lovitură mortală. *World Review* își propune să devină

lectura de weekend obligatorie în Marea Britanie, iar în acest moment e bucuria și mândria lui.

O citește extaziat și remarcă mulțumit că standardele scriiturii i-au depășit așteptările, fiind mult peste nivelul paginilor pe care le distribuie acum sutelor de mii de cititori ai celorlalte reviste. Deși preferă cifrele literelor, a devenit un editor cu experiență, monitorizând iritat felul în care angajații lui își aleg cuvintele. În timp ce Kimberley Neal își desface cu mândrie rochiile de firmă și le atârnă în dulap, piese micuțe, sexy și ușoare, numai bune pentru vară, își privește celelalte reviste și mâzgălește mesaje pentru diverși editori, atât cât să lase impresia că munca le e în continuare supravegheată și că și el, la rîndul lui, a folosit limba engleză ocazional.

Într-un fax pentru editorul unei reviste pentru copii își arată colții: *De ce cap în gură cu fruntea? Spunem palmă cu mâna sau șut cu piciorul?*

Pentru editorul unei reviste de femei, abordarea e mai blândă: *Chiar trebuie să folosim expresii tâmpite ca „înțelepciune dobândită", „ferestre de oportunități", „starea artei" și „momente de bine"? Oare ce scriau oamenii înainte să apară neologismele astea ridicole?*

Unui editor tânăr și fițos de la una dintre revistele TV îi dă replica magistrală: *America vorbește engleză, nu invers. Pe viitor, te rog evită importurile:* reîntrevedere, fitness, salam feliat.

În timp ce se îndreaptă spre parter, ca să expedieze aceste mici gloanțe pe adresa angajaților săi nesiguri și nevrotici, dintre care unii încă au dubii în privința gradului de alfabetizare al angajatorului lor, Kimberley Neal telefonează la room service și cere șampanie, care ajunge înainte să se întoarcă el, așa că-și toarnă și savurează în liniște succesul vacanței de care a făcut rost.

De la fereastră vede alte femei care au reușit în viață, sau care par să fi reușit, plimbându-se cu eleganță. Multe

dintre ele sunt însoțite de pudeli, iar Kimberley cade pe gânduri în privința acestei alăturări, încercând să găsească o explicație de natură sexuală. Dar mintea ei inventivă, atât de obișnuită să exploreze adâncimi în care alte femei s-ar scufunda, nu reușește să găsească vreo conexiune, așa că se îndreaptă spre masa mare din mijlocul camerei și își scoate instrumentele de scris.

Scrie deja lejer când Andrew revine, simțindu-se mult mai bine după ce a folosit toată artileria verbală.

— Șampanie! exclamă el frecându-și palmele. Pentru inaugurare?

— *Mais oui,* îi răspunde Kimberley, ridicându-se să-i toarne un pahar. *À votre santé.*

— Sper că nu te-ai apucat de franceză, îi spune el cu suspiciune. Am nevoie de cineva lângă mine care să vorbească engleză. Ce-ai mai scris, dragostea mea?

Îi întinde o foaie care e pe jumătate acoperită cu propozițiile ei scrise în grabă.

— Încerc să termin editorialul ăsta.

Acum Marner stă în mijlocul camerei, cu foaia într-o mână și cu șampania în cealaltă.

— Nu-mi place „agendă ascunsă" foarte mult. E una dintre expresiile astea noi și anapoda, nu? Ce vrea să spună?

— Presupun că obiectiv secret, îi răspunde Kimberley, ușor descumpănită.

— Atunci de ce nu spui obiectiv secret? întreabă el. Asta știu ce înseamnă.

— Andrew, tu ești patronul, nu editorul. Nu mai căuta atâtea noduri în papură.

— Da, ai dreptate, îi răspunde el, parcă înmuiat.

N-a adus-o în acest hotel celebru ca să-i dibuie tertipurile semantice. Își duce valizele lângă dulap și începe să-și atârne hainele în spațiul minuscul care i-a rămas. Costumele, jachetele și tricourile au fost alese cu atenție, ca să-l facă să pară mai tânăr decât e în realitate. Lui Andrew

Marner nu-i place să dea timpul înainte: trece el destul de repede și singur. Intră în baie pentru un control de rutină al feței: resturi de mâncare printre dinți, urme de ou în jurul gurii, biluțe în nări, vreunul dintre miliardele de corpuri străine care se cuibăresc în colțurile ochilor. Vede un bărbat atrăgător, care pare să aibă puțin sub 50 de ani, în ciuda părului încărunțit. Într-o vreme cochetase cu ideea de a amâna inevitabila schimbare a culorii părului cu un pic de ajutor specializat, dar apoi îl șocase bizareria oamenilor politici americani care, când îmbătrânesc, în loc să încărunțească elegant, se fac roșii în cap.

— Hai să băgăm material, îi spune el după ce a terminat.

— Să băgăm material? îl imită Kimberley. Credeam că te-ai autodesemnat păzitorul purității limbii.

— Sunt în vacanță, îi răspunde Andrew, deschizând ușa. Hai să facem turul de onoare.

Hotelul Carlton – sau Carlton Inter-Continental, cum se mai numește – are 354 de camere, dintre care unele sunt niște apartamente luxoase. Are un salon enorm, care trece drept monument istoric datorită frescelor de pe tavan și coloanelor de marmură, 11 săli de conferință, un centru de sănătate dotat cu piscină, jacuzzi, baie turcească, saună și solar, cazinou, un club unde se dansează până dimineața, baruri, restaurante și plajă privată. Kimberley Neal se plimbă prin această lume de marmură braziliană și mahon și se simte atât de împlinită, încât aproape că ar striga de emoție.

— Să facem o plimbare, spune Andrew Marner.

Afară îi întâmpină un aer cald, în timp ce se îndreaptă amândoi spre Croisette, aleea roz care străbate stațiunea pe trei kilometri. Mergând braț la braț cu el pe sub palmieri, Kimberley Neal reușește să se convingă, pentru scurtă vreme, că este doamna Andrew Marner, nu doar amanta. N-a îngrijorat-o niciodată statutul de amantă. De fapt, s-a

gândit mereu că e mai bine decât să fie casnică, îngropată în facturi și scutece, și prinsă într-o relație 24 de ore pe zi. Nevasta care are un sentiment de superioritate numai pentru că posedă o verighetă i se pare o creatură mai degrabă tristă. Preferă să aibă independență și libertate, întrerupte de scurte episoade pasionale care și-ar pierde farmecul dacă ar deveni ocupație permanentă și i-ar solicita toată atenția.

Dar acum, când Andrew Marner gonește spre Palatul Buckingham pentru o întâlnire cu Regina, tabloul se schimbă și accentul cade pe altceva.

— Lady Marner... îngână Kimberley doar pentru ea de mai multe ori, în timp ce briza călduță îi mângâie părul.

***

Soții Kerwin ies din aeroportul din Nisa, de pe Coasta de Azur, și sunt preluați de o femeie care-i târăște după ea, cu tot cu bagaje, printre portocali și palmieri, înspre un taxi mare și negru, care demarează de parcă ar lua startul pentru Marele Premiu. Apetitul pentru viteză al șoferului e diminuat drastic când ajung pe Promenade des Anglais, într-o aglomerație care se întinde pe patru kilometri și opt benzi de-a lungul Nisei. Au o vedere bună înspre golf, în timp ce stau imobilizați în haosul claxoanelor furioase și al gazelor de eșapament. Această piedică în calea progresului îl indispune pe Bruce Kerwin, care a călătorit suficient de mult și e nerăbdător să ajungă undeva. Poza micuță cu hotelul lor din ghidul de călătorie nu-i umple de prea mult entuziasm, dar Frances a făcut alegerea, ținând cont de preț, și nu poate comenta. Taxiul înaintează și văd în trecere hoteluri albe, cu vedere la mare, ale căror fațade stilate sugerează interioare luxoase, dar destinația soților Kerwin e alta. Taxiul reușește să scape din înghesuială, luând-o pe scurtături prin oraș. Lumina e redusă de clădiri

înalte, ornamentate, ale căror umbre se văd pe stradă și pe parbrizul din spate, prin care Frances privește marea.

— Unde mergem? întreabă ea.

— În Elveția, la cum arată, spune Bruce Kerwin, dar taxiul cotește la stânga și se oprește brusc pe o stradă lăturalnică.

Clădirea mică și întunecată în fața căreia au parcat pare familiară, iar Bruce își dă seama că au ajuns la hotelul din broșură. E chiar mai mic și mai întunecat decât se aștepta. Se află pe o stradă unde soarele ajunge accidental și numai în miezul zilei. Interiorul hotelului e chiar mai sumbru, cu pereți întunecați și ferestre puține. Din spatele biroului micuț de la recepție, un bărbat cu un început de chelie le examinează documentele și le studiază îndelung, de parcă ar descifra cu greu ce scrie pe ele. În cele din urmă, le întinde câte un formular și sparge tăcerea cu trei cuvinte care parcă îi sunt străine:

— Semnați, vă rog.

De undeva din umbră răsare un tânăr posac care le ia bagajele și-i conduce spre un lift care se zdruncină din toate încheieturile, în timp ce-i urcă spre etajul patru. Soții îl urmează pe un coridor îngust, luminat de un bec singuratic.

— Locul ăsta nu stă prea bine la capitolul ferestre, spune Bruce Kerwin, în timp ce tânărul deschide ușa camerei.

E o cameră micuță, căreia i s-a atașat prin reconstrucție o baie la fel de micuță. Un pat dublu, o masă și un scaun. Frances îi întinde tânărului câțiva franci și acesta dispare din cameră fără un cuvânt.

— Ei bine, spune ea, minunata Franță! Să deschidem o sticlă de Bollinger!

Soțul ei își dă seama că e dezamăgită de cameră. E prea mică, prea întunecată, e exact opusul veseliei. Încearcă să se consoleze singură vorbind despre șampanie, dar Bruce citește în ochii ei că se aștepta la ceva mai bun.

Se așază pe pat – un mic test de confort –, în timp ce soția lui despachetează. I se pare că în cameră e un miros

închis și ar vrea să iasă la soare. E greu să își imagineze că timp de trei săptămâni casa lui va fi camera asta atât de mică. Se ridică să o ajute cu despachetatul și apoi îi spune:

— Să facem o plimbare.

Când ies afară, ceva inexplicabil i se întâmplă. I se schimbă starea de spirit. E într-o altă lume, cu alte priveliști și alte mirosuri. Traficul e pe cealaltă parte a străzii, magazinele au nume ciudate și expun mărfuri nefamiliare. Pe marginea trotuarului sunt munți de vinete, dovlecei și ardei galbeni, și tot felul de fructe cum nu a văzut niciodată. Grădinile, fântânile și arcadele în stil italian îi însoțesc la tot pasul prin soarele dogoritor.

— Aș putea trăi aici, spune el. E diferit.

Frances, obișnuită cu visele lui irealizabile, dar și mai obișnuită cu realitățile grele ale vieții, pufăie dezaprobator.

— Pentru Dumnezeu, Bruce, când or să vină oamenii tăi să te ia înapoi printre ei?

Implicația, pe care a mai sugerat-o și altă dată, e că Bruce ar fi un fel de extraterestru inadaptabil la compania oamenilor. De data asta nu-l enervează ca de obicei. Râde.

— Toată viața mi-am petrecut-o pe drumuri bătătorite. Unul mă ducea la birou, celălalt mă aducea acasă. M-am bălăngănit înainte și înapoi douăzeci de ani, am văzut zilnic același lucru, m-am gândit la aceleași lucruri în cea mai mare parte a timpului. Aceleași probleme, aceleași soluții. Știi, de exemplu, că nu am fost niciodată nici în Scoția și nici în Țara Galilor?

După părerea lui Frances, nu a pierdut cine știe ce.

— Cine-ar vrea să meargă acolo? îl întreabă ea.

— Ca idee, răspunde Bruce. După ce că și așa stăm puțin pe pământul ăsta, abia dacă apucăm să ne uităm peste gard.

— La dracu', spune Frances. Bun venit în universul menopauzei masculine.

Nimic nu-i mai poate strica buna dispoziție lui Bruce. E pătruns de un sentiment extraordinar de libertate. Au

ajuns la piața de flori și i-a învăluit mirosul de trandafiri, lalele și dalii, într-un cocteil aromat, care pe Bruce aproape că-l intoxică.

— Probabil că la ora asta oamenii muncesc într-o fabrică din Wigan. Probabil că plouă. La două ore distanță e asta, iar ei n-or s-o vadă niciodată. O viață întreagă înainte, și totuși, ușile sunt închise.

— Asta e o situație tipică de fanatism al proaspătului convertit, îi spune Frances. Nu ai fost niciodată interesat de vacanțe.

A trecut deja de prea multe magazine de haine ca să fie complet fericită, dar și-a luat notițe în minte cu denumirile și locul. Să-și târască bărbatul la o tură de cumpărături încă din prima oră a vacanței ar fi o inepție din punct de vedere strategic. În schimb, se oprește să cumpere vederi care vor isca o doză suficientă de invidie printre prieteni. Una, pe care nu o cumpără, e o fotografie făcută pe Promenade des Anglais în ianuarie 1985, cu strada acoperită de 30 de centimetri de zăpadă.

— Să nu ne lăsăm duși de val. Și aici ajunge iarna.

— A fost o anomalie, îi explică Bruce vesel. De-aia au pus-o pe ilustrată.

Părăsesc piața de flori și se întorc în stradă. Din loc în loc, pe trotuar sunt desenați cu alb căței, indicând locurile în care animalele au voie să se ușureze, dar nu e foarte clar dacă mesajele sunt descifrate. Bruce se oprește în fața unui magazin cu haine pentru bărbați, în care se vând blugi și tricouri. Pantalonii de pe el sunt de la costum; la gât încă îi atârnă cravata gri. Dar hainele lejere din magazin îi atrag atenția. Par să facă parte dintr-o lume nouă și luminoasă, în care a ajuns destul de reticent, dar în care acum e nerăbdător să intre.

— Ești prea bătrân pentru blugi, îi spune Frances, dar izbucnește în râs chiar în timp ce vorbește.

Dacă soțul ei începe să cumpere haine, atunci s-a creat deja un precedent important.

— În China toată lumea poartă blugi, îi spune Bruce.

— Și de când urmăm noi exemplul Chinei? întreabă Frances, dar soțul ei e deja în magazin.

Îl urmărește prin vitrină, în timp ce se îndreaptă spre o angajată de la raionul de blugi. Nu-și poate imagina în ce limbă vorbesc, dar e clar că se înțeleg într-un fel, pentru că vânzătoarea ia un centimetru și-i măsoară talia. Frances e sfâșiată de atracția irezistibilă față de un magazin din apropiere, în vitrina căruia sunt o mulțime de haine după care tânjește, dar ideea de a-l vedea pe soțul ei în blugi e ceva ce nu trebuie ratat, așa că așteaptă să-l vadă dispărând în cabina de probă cu o pereche. Reapare foarte repede, arătând cu douăzeci de ani mai tânăr, și se mai fâțâie prin magazin până în dreptul unui morman de tricouri colorate. Își ia unele portocalii și unele galbene, și le pune pe piept și se studiază în oglindă. Când iese din magazin, ține strâns două plase.

— Îmi compun o imagine nouă.

— Văd. Acum ne mai lipsește numai un cărucior.

— Nu poți să treci așa ușor înspre vârsta a doua, îi spune el. Nici nu-ți dai seama când te așteaptă groparul.

— Înainte în trecut, spune Frances, dar abia apoi își dă seama cât e de serios.

Îi strălucesc ochii.

— Urmează să scap de mustață, o anunță el. Mâine dimineață o să mă trezesc alt om.

***

Fordul Granada gri care se îndreaptă spre est a doua zi dimineață, plonjând și mai adânc în Provence, pare cumva scos din peisajul cu Porsche-uri Carrera și Lamborghini-uri gonind pe șosea, dar Fordul e plin de muzică.

Din casetofon se aude la maxim Genesis, o casetă care în mod clar le e pe plac celor doi aflați pe scaunele din față, care fac mișcări ciudate cu degetele, picioarele și buzele, aceleași gesturi pe care le vezi la o persoană complet absorbită de plăcerile private ale unui walkman Sony.

În apropiere de Fréjus, drumul o cotește spre nord, pe lângă dealurile de pe coastă, dar apoi revine și cei doi își dau seama, după multitudinea de indicatoare, că au ajuns în suburbiile Cannes-ului.

Esme Rutherford studiază harta pe care o are în poală, dă mai încet muzica și spune:

— Trebuie să ieșim de pe drumul ăsta pe undeva. Am ajuns în Antibes.

Roger Blake e mai preocupat de schimbările de pe cer.

— O să plouă. O să plouă cu găleata.

Esme își desprinde ochii de pe hartă și privește norii negri care vin dinspre nord.

— Mi-ai spus că locul ăsta e însorit. „O să te bronzezi", așa mi-ai spus.

— E a doua oară când mă înșel. Prima a fost în 1980, când am crezut că Reagan o să piardă alegerile.

— Dacă te înșeli numai o dată la doișpe ani, sunt mulțumită.

Ochesc drumul bun și se îndreaptă spre sud, spre campingul din Antibes unde au făcut rezervare. Să campezi în Franța e treabă serioasă, sunt peste 300 de locuri special amenajate pentru corturi și pentru caravane. Ca și hotelurile, locurile astea primesc stele pentru calitate și costă mai mult cu cât sunt mai aproape de mare.

Două ore mai târziu, în timp ce se luptă cu țărușii metalici, Roger privește încă o dată spre cer, tânjind după căldura și confortul unui hotel. Au trecut mulți ani de când a montat ultima dată un cort și-și dorește ca pe acesta să-l fi montat măcar o dată, în grădină, înainte de plecare. Dar

e nou-nouț și, în timp ce scoate piesele din husele lor de plastic, caută și instrucțiunile.

— Vezi să faci ce trebuie, îi spune Esme. Cu un vânt ca ăsta, s-ar putea să se facă nevăzut în noapte.

— Nu cu noi în el, îi spune Roger. Partea de jos face parte din cort. Nu e vreo vechitură din alea cu o folie separată de pus pe jos.

În acest moment, ceva care seamănă a cort e înfipt în pământ și Esme aduce din portbagaj două paturi de campanie pliante, care nu par foarte confortabile.

— Nu cred că vreunul dintre paturile alea ne ține pe amândoi, spune Roger.

— De-aia avem două. Unul pentru fiecare.

— Aha, răspunde Roger. Cred că ne scapă ceva din vedere.

— Poate c-ar trebui să le lăsăm și să dormim direct pe jos? sugerează Esme.

— Tu ai simțit ce e pe jos? o întreabă Roger. Parcă ar fi asfalt.

Se uită în jur: e plin de corturi și de caravane. Unele sunt atât de mari, încât au camere separate înăuntru, iar modelul micuț pe care l-a luat el stă foarte prost într-o asemenea companie.

— Unele arată de parcă ar avea pat dublu și televizor. Credeam că toată ideea în camping e să te ții tare.

— Nu-i obligatoriu, îi răspunde Esme. Confortul e permis.

Refuză să fie deprimată, deși tocmai a simțit prima picătură de ploaie.

— Hai să mergem să mâncăm.

Campingul e înconjurat de copaci. Are trei piscine și două baruri. Există și un magazin unde se vând mingi de plajă și alimente, iar în spate sunt două clădiri mari cu toalete, dușuri și mașini de spălat.

Trec pe lângă câțiva colegi de camping care par să fie germani; unii dintre ei își gătesc foarte veseli pe niște sobe micuțe chiar lângă corturi.

— E recesiune sau oamenii ăștia chiar se simt bine? întreabă Roger.

A început ploaia destul de serios și Esme se grăbește să ajungă la adăpost în barul-restaurant. E o idee care le-a mai venit și altora, așa că foarte repede se formează o coadă care ajunge până la ușă. Stau și ei la coadă, scuturându-și picăturile de ploaie de pe haine, în timp ce în jurul lor se flecărește în tot felul de limbi străine – nici un cuvînt în engleză. Esme aude ceva în italiană și se întreabă de ce și-or fi părăsit propriul litoral în favoarea nordului, mult mai scump. Pe germani și pe scandinavi îi înțelege.

Înarmați cu mâncare și cu sticle de bere, își croiesc drum până la una dintre puținele mese libere. Un poster de pe perete anunță concursul Mr. Camping. Ploaia bate în geamuri și tot mai mulți oameni uzi s-au refugiat în bar. Veteranii într-ale campatului se amuză de situație și se laudă cu celelalte vacanțe spălate de ploaie cărora le-au supraviețuit.

Roger Blake nu împărtășește sentimentul de camaraderie care a pus stăpânire pe clienții uzi leoarcă. Să găsești distracție și plăcere în astfel de situații i se pare o excentricitate vecină cu țăcăneala, iar ideea de a petrece trei săptămâni într-un cort îl umple de aversiune. Mănâncă omletă cu cartofi prăjiți, ceea ce e departe de bucătăria franțuzească pe care o visaseră împreună. Ca să compenseze, Roger mai aduce bere și rămân amândoi la masă și după ce termină de mâncat, privind cum cerul inundă campingul.

— N-o să dureze, spune Esme.

— Da? o întreabă Roger. Eu cred că mai are de unde, la cum arată.

Iar aparențele nu sunt înșelătoare. Ploaia cade în stropi mari și se transformă încet în noroi. Când ajung în cort,

încearcă să găsească niște haine uscate, fără vreo speranță să le usuce pe cele date jos. Stau întinși pe paturile de campanie, asurziți de sunetul ploii.

Cel mai rău moment e la miezul nopții, când de la atâta bere sunt nevoiți să facă un drum de 90 de metri, prin ploaia torențială, până la toalete.

4

Când se trezește, Frances Kerwin își găsește soțul făcând flotări pe podea. Nu e o imagine obișnuită și, pentru o clipă, numai pe jumătate trează, își imaginează că sub el e întinsă o cameristă cu un zâmbet recunoscător pe față.

— Ce mama dracului faci? îl întreabă ea fără să-și ridice capul.

Patul e mai tare și mai mic decât cel cu care e obișnuită, și n-a dormit bine din cauza zgomotelor de pe stradă.

Bruce Kerwin sare în picioare. Are fața roșie și cumva schimbată.

— Exerciții. Trebuie să fiu în formă, îi răspunde el zâmbind.

— În ce formă vrei să fii, pentru numele lui Dumnezeu? îl întreabă nevastă-sa, privindu-l cum stă în mijlocul camerei în chiloții lui albaștri. Și ce s-a întâmplat cu mustața ta?

— Asta e noua mea variantă, fetițo, îi spune Bruce Kerwin. Mai trebuie să lucrez puțin la talie.

Frances Kerwin se ridică în capul oaselor. Odată cu mustața, soțul ei pare să fi pierdut și câțiva ani buni de pe chip.

— N-ai cum să te apuci de exerciții. Ești ipohondru. Ai probleme cu metabolismul.

Bruce Kerwin se așază pe pat. Efectele benefice ale antrenamentului nu se fac simțite imediat.

— Nu sunt ipohondru, îi spune el. Am un interes special pentru sănătate.

— Nu ești ipohondru? mârâie Frances. Dacă răcești, crezi că e SIDA, orice durere de cap e o tumoare pe creier și ajunge să te simți obosit un pic ca să aduci vorba de musca țețe.

— Nu poți fi niciodată suficient de precaut. Acum te rog să mă scuzi, mă duc să fac un duș.

— Sună înainte să comanzi ceai. Vreau să simt că sunt într-un hotel.

După ce Bruce Kerwin dispare în baie, Frances se dă jos din pat și îmbracă un capot alb. Se îndreaptă spre fereastră, dar nu vede altceva decât o clădire la numai câțiva metri distanță. Se aude o bătaie în ușă și Frances îi deschide unei fete timide, care aduce o tavă cu ceai.

La puțin timp după, soțul ei iese din baie, în noii săi blugi și purtând un tricou portocaliu. E încălțat cu pantofi albi și decorat cu însemnele tinereții – o brățară masivă de aur și un medalion de aur care-i atârnă pe piept ca o medalie.

— Dumnezeule, oamenii or să creadă că am un băiețel pe cap!

— Nu mai vreau să las anii să treacă. Am spus stop, îi explică Bruce.

— Asta clar o să-i încetinească. Îi oprește de tot.

— Sunt un om nou, spune Bruce. *Nouveau homme.*

— *Nouveau* bufon, mai degrabă. Pune-mi niște ceai.

— Ești atât de bătrân pe cât te simți, Frances, iar eu am început să mă simt tânăr din nou. E un nou început și sunt gata să profit de ocazie.

Frances îl privește și își dă seama că a avut o problemă și cu părul, care nu mai e pieptănat peste cap, ci lăsat liber, încurajat parcă să-i cadă peste urechi. Și asta îl face să pară mai tânăr. Cuvintele îi stau pe vârful limbii, dar și-o mușcă și își ține vorbele pentru ea. Posibilitatea ca soțul ei s-o ia

razna pare dintr-odată foarte reală. Poate că a deraiat de teama șomajului. Până să ajungă jos pentru micul dejun, e hotărâtă să fie mai indulgentă față de schimbarea de personalitate a bărbatului de lângă ea, să-i facă jocul și să accepte acest flirt ciudat cu tinerețea. Mai târziu, pe stradă, se simte de parcă ar fi însoțită de un *play-boy*. Individul care se plimbă în blugi, la brațul ei, nu mai seamănă deloc cu managerul tăcut care i-a fost alături douăzeci de ani. Metamorfoza o face să nu se mai gândească la vechea problemă care o macină, că soțul ei nu mai are serviciu. Noua problemă pare să fie ce jucărie să-i mai cumpere acum.

Ajung aproape de mare și se plimbă pe o alee de unde se vede plaja stâncoasă. Fete aproape goale stau la soare pe șezlonguri albastre, iar unele dintre ele au șampanie în frapiere. În spatele lor, bărcile cu motor despică valurile.

Bruce Kerwin întrezărește o viață strălucitoare și aventuroasă pe care doar și-o imaginase. Când își aduce aminte de viața de *zombie* pe care a îndurat-o în tăcere, simte un val de entuziasm născut din revelațiile de care are parte aici. Lumea e plină de prilejuri încântătoare. Viitorul nu ți-e prescris de vreo zeitate sau de un tată sinucigaș. Poți să-l dai deoparte și să alegi un altul.

Cuprins de această nouă dispoziție, de speranță și entuziasm, urmărește cum se apropie de ei o fată numai în bikini. Expresia de pe chipul ei îl îndreptățește să creadă că-l găsește atrăgător, dar pe măsură ce se apropie își dă seama că seamănă cu o broască, așa că-i evită privirea, în timp ce ea trece mai departe. Îi propune lui Frances să se oprească să bea o cafea.

— Ei bine, îi spune ea după ce găsesc o masă la soare, pentru unul care nu voia să meargă în vacanță, te-ai adaptat foarte bine.

— Nu-i așa? spune Bruce cu un zâmbet larg. Ca să fiu sincer, mi s-au deschis ochii. Oare ce-am făcut în toți anii când am stat închis într-un birou?

— Ai câștigat bani. Îi foloseam ca să cumpărăm mâncare și chestii din astea.

— Și după ce am făcut asta douăzeci de ani, tot nu ne putem permite un hotel decent.

Hotelul e problema. Singura pată de pe vacanța lui. Cu coridoarele întunecate, camerele fără lumină și amplasamentul dubios, îi umbrește starea de bine. Frances își studiază partenerul de viață transformat atât de bizar și se întreabă dacă nu și-o fi pierdut vreo doagă.

— Hotelul e bun, dragule, îi spune ea împăciuitoare. Oricum, cu puțin noroc, n-o să petrecem prea mult timp în el.

— Nu e bun, Frances, îi spune el răspicat. De fapt, e singurul lucru care nu e bun. Îmi amintește de o închisoare modernă.

Își bea cafeaua și se uită în zare, spre golf, când îi vine o idee. O idee care îl înveselește atât de mult, încât începe să cânte.

— Asta e cântecul, îi spune Frances. *Little Things Mean a Lot.* Ți-ai adus aminte cine l-a înregistrat?

— Habar n-am. Nu era Brenda Lee?

— Nu, naiba s-o ia, nu era Brenda Lee. Ai mai spus asta și în avion.

Dar mintea lui Bruce Kerwin e deja în altă parte, la lucruri mult mai importante. Există pe faleză hoteluri somptuoase din care el lipsește, în timp ce alții, ființe umane întocmai ca el, stau în camerele lor fițoase ca și cum asta li s-ar cuveni. El de ce să fie consemnat într-o baracă atunci când vrea să se distreze? Nici măcar piscină nu are.

Când chelnerul vine să le ia cănile și să le facă nota, îl urmează la bar și-i cere un telefon. Procedeul telefonării

în Anglia e mai complicat decât și-ar fi putut imagina, dar dincolo de tejghea se află un englez dispus să-l ajute. Formează 19 apoi 33 și 44, înainte să-l întrebe pe Bruce ce număr vrea. Când termină, îi întinde receptorul din care răsună vocea lui Dean Madgwick.

În mod sigur, Madgwick e tolănit la el în birou, omorându-și timpul cu cuvinte încrucișate. Cum de-a scăpat de restructurări e un mister pentru Bruce.

— Sunt Bruce.

— Unde ești, Bruce?

— La Nisa.

— E drăguț la Nisa. Eu sunt înțepenit în birou, de unul singur.

— Cred că e groaznic, îi spune Bruce. Să ai o slujbă bine plătită. Presupun că știi de ce sun.

— Într-adevăr, știu, îi răspunde Madgwick. Vrei să știi care e situația banilor pe care-i mai ai de luat.

— Știu că e optimist din partea mea să sper că cineva în biroul ăla a luat o decizie în vreo privință.

— Ei bine, uite că au luat, îi spune Madgwick. Suma pe care o am aici e de 35 000.

Era o sumă mai mare decât cea la care spera Bruce Kerwin.

— Speram să fie 40 000.

— Au început de la 30 000, spune Madgwick. Eu am împins suma până aici.

— Nu-i așa rău. Accept.

— Aș vrea să mă dea și pe mine afară. N-am avut niciodată 35 000 dintr-odată.

— Ești prea valoros ca să-și permită să te piardă, spune Bruce și, zâmbind, pune telefonul în furcă.

Iese din bar fluierând, cu medalionul de aur bălăngănindu-i-se pe piept.

— Cum e baia? întreabă Frances.

— Baia? N-am fost la baie. Am sunat la birou.

— Nu mai trebuie să faci asta, Bruce. Te-au scos de pe statul de plată.

— Ne mutăm într-un hotel mai bun, îi spune Bruce. Ne amestecăm cu oameni de calitate mai bună.

— Unde mergem? întreabă Frances perplexă.

— Ai auzit de un loc numit Cannes? Acolo nu au pietre pe plajă, ci nisip auriu.

— Cam cât de mulți sunt banii ăștia? îl întreabă soția sa, suspicioasă.

— 35 000.

— Împachetez imediat, spune Frances. Pot să fac față luxului.

Dar, în loc să se întoarcă la hotel, fac o plimbare până la gară, în capătul orașului, și iau trenul de-a lungul țărmului până la Cannes. Cerul s-a înnorat și stă să plouă, dar nimic nu le poate strica plăcerea unei vizite de explorare. Își fac drum prin centru și intră în toate hotelurile bune. În cele din urmă, cu un mănunchi de pliante, încearcă să se hotărască unde să-și petreacă vacanța.

Peste drum de soții Kerwin, Andrew Marner iese din hotelul Carlton și se urcă într-un taxi pe care l-a comandat din cameră. Are o servietă cu cifru și arată ca un om preocupat de muncă, unul care nu poate fi confundat cu petrecăreții din jur. Îi întinde taximetristului o hârtie cu adresa din Nisa a biroului domnului Alain Rocard, apoi se așază în spate și se gândește la situația publicisticii din ziua de azi, ultratehnologizată și vicleană, gunoaie reciclate și vândute ca prospături interesante; zvonuri și aluzii răutăcioase, în general la adresa familiei regale, date care nu ar rezista unor examinări scrupuloase, competiții care nu pot fi câștigate. Andrew Marner e deasupra lor, dar tot simte că își plasează afacerea pe o piață murdară.

Luna trecută, unul dintre ziarele de duminică serioase publicase un articol despre Andrew Marner, despre reușitele și ambițiile lui. Explicația de sub fotografia lui era „Ultimul venit", iar autorul articolului sugerase, apropo de lansarea lui *World Review*, că ambiția reală a lui Marner era să scoată un ziar și că Anglia, care încet-încet cedase conducerea ziarelor unor oameni din Canada, Australia și Cehoslovacia, era pe punctul de a-și produce un baron al presei pe teren propriu. Titlul articolului era *Momeală sau prădător?*

Andrew Marner, care nu se gândise niciodată să înființeze un ziar, luase acest articol, scris în viteză, după câteva halbe, ca pe o provocare. Și mai e ceva: patronii de ziare naționale nu se obosesc cu titluri nobiliare; ei alunecă pur și simplu în Camera Lorzilor. Problema, ca de obicei, e legată de bani.

Așa că Andrew Marner are o propunere pentru domnul Alain Rocard, cu care s-a înțeles destul de bine mai demult, la o întâlnire a publiciștilor în Bogota. Domnul Rocard are un lanț de ziare din Pirinei până în Alpi și e cunoscut ca unul dintre cei mai bogați patroni de ziar din Franța. Andrew speră să-l ademenească într-o colaborare și, pe bancheta din spate a taxiului, repetă replicile pe care are de gând să i le servească francezului.

Lăsată singură, Kimberley Neal simte cum o cuprinde un val de plictiseală. Ea se plictisește rar, din moment ce viața e o înșiruire de evenimente interesante, fie că e vorba de muncă sau de joacă, dar, pe moment, copleșită de tot luxul, se simte pierdută și nu știe ce să facă mai departe. E prea devreme să facă plajă sau să înoate, posturile de televiziune sunt în franceză, iar o băutură ar putea să-i încețoșeze perspectivele pentru ziua în curs. În spatele hotelului, paralelă cu La Croisette, e rue d'Antibes, o stradă cu tot felul de magazine pe care și-a propus să le viziteze, dar să meargă

la cumpărături fără Andrew ar fi o mare prostie. Lui Andrew îi place să-i cumpere tot felul de lucruri.

În cele din urmă, se întinde după telefon și în câteva secunde vocea maică-sii îi răspunde precaut:

— Alo?

— Bună, mamă. Eu sunt, spune Kimberley și se întinde pe pat, după ce legătura a fost stabilită. Ghici unde sunt?

Din casa ei din Bexley, doamna Neal, o femeie slăbuță, cu părul cărunt, care pare mereu să aibă mai multă muncă decât timp, se gândește la toate destinațiile exotice pe care și-ar dori să le viziteze.

— Brighton? sugerează ea.

— Îți dau un indiciu, spune Kimberley. Toată lumea vorbește franceză.

— Ești în Franța?

— Doamne, ce deșteaptă ești, mamă, spune Kimberley. N-o să-ți mai stea nimic în cale când o să afle toată lumea.

— Nu sunt atât de proastă pe cât ai vrea să crezi, Kimberley, continuă doamna Neal iritată. Se vorbește franceză într-o grămadă de alte locuri. Elveția și Canada, pentru început.

Se uită la ceas: trebuie să ajungă la biserică, să aranjeze niște flori.

— Sunt la Cannes, îi spune Kimberley, trecând peste incident. La Cannes, în Franța.

— Știu unde e Cannes, domnișoară, îi spune doamna Neal. Să înțeleg că ești cu un bărbat?

— Se întâmplă să fiu chiar cu Andrew Marner, îi spune Kimberley, dar își dă seama imediat că faima în creștere a acestui magnat al presei nu a ajuns chiar atât de departe încât să fie cunoscut în Bexley, așa că mica ei lăudăroșenie s-a risipit.

— E tipul pe care l-ai cunoscut pe Nil? o întreabă maică-sa.

— Da. Editorul.

— Cu Boris ce s-a întâmplat?

— I-am dat papucii.

Această informație despre un diplomat german cu care se încurcase în Notting Hill îi trece pe lângă urechi maică-sii, care oftează și-i spune:

— Nu știu, Kimberley, ai treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. N-ar fi momentul să te potolești și să te așezi la casa ta cu un bărbat? În curând o să fii prea bătrână ca să mai pui mâna pe vreunul.

— Până acum n-am avut probleme. Vin ca albinele la miere, îi răspunde Kimberley, zâmbind ca pentru sine.

Analogia, ideea de număr atât de mare, o întristează pe doamna Neal, care e nefericită că în ultima vreme toate discuțiile cu fiica ei se poartă prin telefon. Dintotdeauna a citit mai multe pe chipul ei decît în vorbe; telefonul îi reduce lui Kimberley din vulnerabilitate.

— Eu m-am măritat cu taică-tău la optspe ani. Nu m-am păstrat pentru mai târziu.

Kimberley Neal, întinsă pe patul din hotelul Carlton, își aduce aminte de taică-său pe bicicletă, pedalând spre bucata de pământ pe care muncea ca grădinar. Nu era o slujbă care să-i asigure cazarea nici măcar la un hotel de trei stele din Skegness, darămite la Cannes. Imaginea o întristează. Bineînțeles că l-a iubit – o credea superbă –, dar întotdeauna dragostea a fost presărată cu un pic de milă.

Se forțează să râdă în telefon.

— Povestea cu sexul s-a schimbat, mamă. Oamenii nu mai au prejudecăți.

— Au în schimb herpesuri, SIDA și milioane de copii nedoriți. Cât stai în Franța?

— Pentru orice plus există și un minus. Planul e pe trei săptămâni. Andrew face afaceri cu niște publiciști francezi.

— Și tu?

— Eu sunt asistenta lui. Și îmi scriu editorialul de aici, așa că și eu lucrez.

— Mă bucur să aud asta.

— Tu cum te descurci? E totul în ordine?

— Am probleme cu picioarele. Trebuie să mă duc la ventriloc.

— Ortoped, o corectează Kimberley, studiindu-și unghiile.

— Mă rog, tu ești aia deșteaptă. Hai, trebuie să-mi văd de treabă. Mai treci și tu pe aici când te întorci, nu te-am văzut cu săptămânile.

Pe Kimberley ideea de a face un drum până la Bexley nu o entuziasmează deloc. Mama ei a reușit să ridice reproșul nerostit la rangul de artă, combinat cu mimică dezamăgită și remarci ambigue, descifrate abia mai târziu ca fiind încercări de cenzură, cu gesturi făcute pe mutește care semnalau sau păreau să semnaleze dezacordul față de stilul de viață al fiică-sii. Când închide telefonul, simte că i-a venit o nouă idee pentru editorial: prăpastia dintre generații, lipsa de înțelegere, acceptarea placidă a destinelor de către părinți, în contrast cu așteptările uriașe ale tinerilor.

Dar tocmai când se așază să scrie, ideea moare. Mama ei va citi editorialul și nu vrea să-i facă rău fără motiv. Își spune că, nescriind textul, va contribui și ea la lipsa de comunicare pe care o deplânge, dar tocmai atunci îi cade din caiet o bucată tăiată dintr-un ziar, pe care o păstra pentru utilizare ulterioară, așa că mintea i se umple cu alte gânduri. Articolul spune că Organizația Mondială a Sănătății a calculat că zilnic au loc peste o sută de milioane de acte sexuale. Face un calcul din care rezultă că, în orice moment, există șapte sute de mii de oameni care cu asta se ocupă.

E pe un teren fertil. Materialul o predispune la comentariile istețe și răutăcioase care sunt marca editorialului ei, așa că se așază la masă și așteaptă să-i vină un comentariu înțelept sau răutăcios.

La jumătatea drumului dintre hotelul Carlton din Cannes, unde Andrew Marner și Kimberley Neal sunt pe punctul de a se bucura de o viață de lux, și hotelul de pe străduța lăturalnică din Nisa pe care Bruce Kerwin intenționează să-l părăsească, Roger Blake și Esme Rutherford se trezesc a doua zi dimineață într-un cort din Antibes. A fost un somn foarte scurt.

— Măcar un lucru e sigur, spune Esme, ridicându-se. Cortul e impermeabil.

— Păcat că nu e și izolat fonic, răspunde Roger. A fost ca și cum aș fi încercat să dorm într-o tobă pe care cineva a presărat grăunțe.

Se îmbracă și traversează curtea spre restaurant, în căutarea omletei de la micul dejun, și e clar că ploaia nu a terminat-o cu ei. Acum abia picură, e aproape insesizabil față de noaptea trecută, dar cerul arată de parcă ar mai avea rezerve. Atmosfera din restaurant e destul de diferită de cea din seara precedentă. În loc de atitutdinea voioasă și refuzul de a se lăsa descumpăniți, toți cei din jur sunt posomorâți. Și alții au făcut noapte albă.

— Eu propun să ne urcăm în mașină și să vedem cum e țărmul. În mașină e cald și nici nu plouă, spune Roger.

După ce termină micul dejun, se urcă în Fordul care are pe parbrizul din spate un abțibild cu inscripția *Dă-mi, Doamne, răbdare, dar grăbește-te!* și o iau din loc, în căutare de distracții. Pornesc spre est, în ideea că vor vizita Italia, și ajung curând în centru.

— Vreau să văd Nisa, dar nu printre picături, spune Esme, așa că merg împreună mai departe spre Villefranche și Beaulieu, iar când ploaia se oprește, sunt deja în Monaco.

— Nu știam că Monte Carlo e aici, spune Roger. Hai să vedem.

— Ne-am lămurit și cu educația ta, spune Esme. E clar că n-ai prea fost atent la geografie.

— Ba da, le-am ascultat, dar băşinosul ăla bătrân vorbea numai despre Africa Ecuatorială, climă şi ploi. M-a pierdut pe drum destul de repede.

Parchează maşina într-o parcare subterană şi urcă înapoi în stradă cu liftul. Se trezesc într-o altă lume, a clădirilor impunătoare, a străzilor curate, a teraselor cu flori şi a plantelor rare. Nu mai plouă.

— Uau, spune Esme, încep să înţeleg de ce am condus până aici.

Înghesuit în câţiva kilometri pătraţi, fără a risipi vreun centimetru, Monaco e un loc unde grădinile se dezvoltă în voie, pentru că maşinile se află dedesubtul lor. Lucrurile sunt fie sub pământ, fie la înălţimi uluitoare, pe un pământ desprins din mare. Măsurat la milimetru, în Monaco se poate găsi spaţiu chiar şi acolo unde înainte nu era. Clădirile sugerează o prosperitate inestimabilă, dar maşinile de pe stradă sunt surprinzător de mici, alese special pentru a putea fi manevrate prin întortocheatul principat.

Se mai plimbă o vreme în jurul portului cu iahturi care-şi aşteaptă proprietarii şi prin tunelul pe care Roger l-a văzut anual la televizor, în cursele de maşini cu viteze ameţitoare. Astăzi e linişte, numai câţiva bărbaţi pescuiesc lângă un zid scund, ferit de drum. La capătul tunelului urcă un deal care-i aduce în eleganta piaţă a cazinourilor. Cazinoul în sine se află în clădirea Operei, pe una dintre laturile pieţei.

Roger se opreşte.

— Am jucat la ruletă odată. Am câştigat treizeci de lire.

— Piei, Satană! îi spune Esme. Aici calcă numai cei mai bogaţi jucători din Europa. Noi locuim într-un cort, ai uitat?

— Să vizitezi Monte Carlo şi să nu mergi la cazinou e ca şi cum ai merge la Paris şi nu te-ai urca în Turnul Eiffel.

— Eu am fost în Paris și nu m-am urcat în Turnul Eiffel, spune Esme.

— Acum călătorești cu cine trebuie, spune Roger și o ia de mână. Atracțiile turistice trebuie vizitate. De-aia sunt aici.

Traversează și intră în Cazinou. În primul moment, nu văd decât zeci de jocuri mecanice, dar după ce plătesc taxa de intrare au voie în *le salon de roulette.*

— Investiția noastră are o limită, spune Roger.

— Fii convins de asta. Acum scoate-mă de aici.

Camera jocurilor de noroc e plină de mese care au diferite metode de a-l despărți pe vizitator de banii săi: zaruri, cărți, ruletă. Pentru Esme, decorul, stâlpii auriți, candelabrele și nimfele pictate pe tavan au mai multă putere de atracție decât ideea de a paria, activitate care, îi demonstrase tatăl său, se termina adeseori în lacrimi. Dar Roger o ghidează spre una dintre mesele pentru ruletă, scoate niște bancnote din buzunarul din spate și cumpără zece jetoane de 20 de franci.

— Sunt numai vreo douăzeci de lire de fiecare. Dacă îi pierdem, ne-am cărat.

Roger își plasează jetoanele pe diferite numere de pe masă și-l privește pe crupier învârtind roata. Mai sunt numai doi oameni la masă, care privesc cum bila se oprește în dreptul numărului 24.

— Sunt pe val! exclamă Roger, iar crupierul îi întinde un morman de jetoane. Dar apoi lucrurile încep să meargă prost. Bila aterizează într-unul dintre numerele pe care Roger nu le-a ales. După zece minute, și-a pierdut toți banii.

Esme urmărește neliniștită impasul financiar.

— Care sunt probabilitățile pe un număr? întreabă ea.

— Treișcinci la unu.

— Și pe o culoare?

— Egale.

Își schimbă cele 20 de jetoane într-unul de 200 de franci și-l plasează pe roșu. Bila cade pe un număr roșu, 32, și crupierul îi întinde un al doilea jeton de 200 de franci.

— Vezi? Mi-am dublat banii.

— Am observat.

Ia unul dintre jetoane, iar pe celălalt îl lasă acolo. Urmează un număr negru și Roger pierde.

— Acum i-ai înjumătățit, spune el. Viața e o curvă, nu?

Esme își pune ultimul jeton pe roșu. Câștigă, pune ambele jetoane și câștigă din nou. Câștigă și a treia oară și acum are opt jetoane, toate pe roșu.

— O să fie negru, ia-le de-acolo.

Dar Esme lasă jetoanele la locul lor, pregătită și chiar dornică să piardă, ca să poată pleca. Dar iese tot roșu.

— Acum o să fie negru, spune ea, și își împinge tot câștigul pe negru.

Bila sare, se învârte și aterizează pe 2 negru.

— Ruleta e un joc foarte simplu, spune Esme, trebuie numai să ai intuiție.

— Pentru Dumnezeu, ia măcar câteva jetoane, spune Roger agitat. Sunt bani serioși acolo și riști tot.

— De-aia e joc de noroc, Roger, spune Esme. Să mai așteptăm pentru negru.

Și e din nou negru. Roger încearcă să numere jetoanele strânse grămadă pe negru. Par să fie cel puțin 50.

— Cât ai acolo? întreabă el. Ia-le.

Și Esme e tentată acum. Nu știe cât a câștigat, dar dacă a ghicit corect de șase ori, începe să se simtă invincibilă.

— Pun toată grămada pe roșu și apoi plecăm, spune ea. Vreau totul sau nimic.

În timp ce împinge jetoanele pe roșu, Roger încearcă să-și dea seama ce riscă.

— Șase pariuri câștigate. Asta înseamnă 64 de jetoane. Cât vine asta?

— De 64 de ori 200 de franci, spune Esme. Peste douăşpe mii de franci.

Simt amândoi tensiunea, dar e prea târziu ca să se retragă. Roata se învârte.

— Dumnezeule, spune Roger, ești nebună.

— Cine a vrut să jucăm? Cine ne-a împins în locul ăsta de pierzanie?

— Oprește-te cât ești în avantaj. Asta e regula, îi spune Roger.

— Nu și pentru tine, obiectează Esme. Tu te-ai oprit când erai în dezavantaj.

Bila pare să înconjoare roata interminabil înainte să se oprească brusc pe 18 roșu. Crupierul o privește pe Esme și-i zâmbește în timp ce-i întinde jetoanele. Ar vrea să o mai rețină, pentru că norocul ăsta e întotdeauna de scurtă durată și în curând banii vor reveni acolo unde le e locul. Dar Esme își ia jetoanele și le îndeasă în buzunare. Inima îi bate cu putere. Speră să nu mai vadă o ruletă niciodată în viața ei.

Își fac loc prin sala de joc, printre cărți și mese de zaruri, ca să-și încaseze banii.

— Cred că ne apropiem de trei sute de mii, spune Roger înmărmurit, în timp ce casierul numără bancnotele franțuzești.

Esme își pune banii în geantă.

— Știi pe ce am de gând să-i cheltuiesc?

— Pe mine? întreabă Roger.

— Indirect. O să ne mutăm în cel mai bun hotel pe care o să-l găsesc.

5

Cei patru oameni care sosesc aproape deodată la recepția hotelului Carlton nu arată ca oaspeții obișnuiți, cei foarte bogați, care coboară din limuzine chiar la ușă. Dar aspectul neconvențional, în blugi și tricou, trece neobservat de personalul hotelului, ocupat cu mormanele de franci.

Frances Kerwin, care se aștepta să fie făcută de râs de noul gust în materie de haine al soțului ei, e încurajată de faptul că au ajuns în același timp cu un bărbat care e de mii de ori mai neglijent. Nici despre femeia care e cu el nu se poate spune că s-a îmbrăcat pentru acest eveniment – are blugii găuriți la genunchi. Dar ea e cea cu banii, observă Frances. În fața recepționerului cu o privire lacomă răsare o grămăjoară de franci.

Roger Blake studiază holul de marmură cu coloane aurii și candelabre și simte că abia acum își începe vacanța. Nu are de gând să se lase intimidat nici de pantofii din piele de crocodil și nici de eșarfele de mătase ale celorlalți oaspeți, dar e recunoscător în sinea lui că unul dintre angajații hotelului i-a dus mașina undeva unde să nu fie la vedere.

— Pun pariu că trebuie să ne îmbrăcăm pentru cină, spune Esme în șoaptă.

— Ceremonialul ăsta a fost, pentru mine, un mare mister dintotdeauna. Seamănă cu parada de Ziua Reginei.

— Se pare că totuși oamenii fac asta. Pierd două ore ca să se pregătească să mănânce.

Roger se strâmbă. A renunțat la tirania modei pentru bărbați și a ales să meargă pe propriul drum. Cravatele primite de Crăciun sunt ca pantofii de sport pentru un olog. Dar privind în jur, în holul enorm de la recepție, unde aerul condiționat a învins căldura verii și a înlocuit ploaia de afară, observând hainele de firmă ale celorlalți, în timp ce se fâțâie pe acolo în căutarea plăcerii, își dă seama că e înconjurat de bani. Chiar și bărbații de vârsta a doua în pantaloni scurți reușesc să pară eleganți. În nișele din perete vede nume care-l înspăimântă: Faberge, Tiffany, Hermes, Boucheron.

— Mâncăm în oraș, spune el. Sunt convins că au restaurante și în Cannes.

În timp ce un hamal îi conduce spre unul dintre cele trei lifturi, pe un coridor lat și colorat, spre un dormitor cu vedere la mare, Bruce Kerwin e încă la recepție fluturând câteva cărți de credit pe care acum le poate folosi fără să se încrunte. Viața i-a deschis o ușă și, după un start greșit, va avea grijă să facă din vacanța asta ceva memorabil. Comandă șampanie în cameră.

Când ajung și dau de mobila superbă, de mesele de sticlă, de televizorul ascuns într-un loc special, de baia de marmură, soții Kerwin izbucnesc în râs gândindu-se la contrastul dramatic cu locul pe care tocmai îl părăsiseră. Pentru Bruce Kerwin, care s-a hotărât să nu mai fie un ratat și să se relanseze ca un câștigător de vocație, camera de lux e dovada că noul său plan funcționează.

— Cine erau vagabonzii ăia care au ajuns odată cu noi? o întreabă pe nevastă-sa în timp ce ea despachetează.

— Eu m-am bucurat să-i văd, spune Frances. Mi s-a părut liniștitor. Nu vreau să fiu copleșită de companie.

Soțul ei, cu tricoul lui portocaliu, medalioanele de aur și părul lăsat liber, seamănă tot mai mult cu un hippiot singuratic, rătăcit din turmă și care acum se învârte fără țintă printre oameni care pun convenția și eticheta mai presus de orice. Frances e o fată de la școala normală căreia viața i-a împlinit așteptările: o casă care nu e nici castel, dar nici grotă, suficienți bani pentru pretențiile rezonabile ale unei persoane rezonabile, o viață nederanjată de problemele lumii în care trăiește și, mai presus de toate, amabila conviețuire cu cei din jur. În acest scenariu benign, excentricitatea e ca o boală cu transmitere sexuală, iar ajunsă în acest loc, Frances e cuprinsă de îndoieli. Soții ar trebui să poarte costum și să răspundă politicos când se vorbește cu ei, nu să se fâțâie de colo colo în blugi de firmă, salutând pe toată lumea.

— Adică ți-era frică să nu bat la ochi, spune el.

— Mi-a trecut prin cap și asta, că un obișnuit al hotelului n-o să arate ca un *beatnik* pensionat. Deci, da.

— Draga mea, ești prea conservatoare. Înțepenită în clasa de mijloc.

— Și în ce clasă ai de gând să mă incluzi, Bruce? întreabă Frances, dar, înainte să primească răspunsul, se aude o bătaie discretă în ușă.

Un tânăr impecabil, cu papion, le aduce pe o tavă aurită șampanie într-o frapieră și două pahare. Bruce Kerwin nu pierde timpul, îi dă bacșișul băiatului și-și face de lucru cu sticla.

— Să bem pentru viața care ne așteaptă, spune el, întinzându-i soției paharul plin.

— Să ne concentrăm asupra vacanței, mai bine. Restul vieții noastre mă sperie de moarte.

Remarca asta îl îngrijorează pe Bruce Kerwin, care ar vrea ca soția lui să se bucure de această extravaganță. Se așază.

— Am ajuns totuși până aici...

— Legal & General ne-au fost de mare ajutor. Ne-au dat bani în fiecare lună, dacă-ți aduci aminte.

— Ne-au *dat*? spune Bruce neîncrezător. Eu ce făceam în tot timpul ăla? Mă scobeam în nas?

— Probabil, spune Frances, dar erai destul de eficient.

— Eficient? o îngână el. Douăzeci de ani din viață și cu ce ne-am ales?

— Suntem într-un hotel minunat.

— Da, asta pentru că nu lucrez, spune Bruce. Am depășit epoca sclaviei.

Frances Kerwin simte că nu poate face față acestor goluri din argumentație, așa că se întoarce la despachetat. Vrea să uite viitorul și să se concentreze asupra prezentului.

— Mă duc pe plajă. Vii?

— Imediat. Înainte vreau să studiez clubul de sănătate. O scurtă ședere aici te poate readuce în formă.

— Oamenii în formă crapă pe capete, spune Frances. Toate antrenamentele alea îți slăbesc sistemul imunitar. La primele semne de infecție te-ai dus.

— Frances, spune Bruce, e ceva ce-ți convine din tot ce fac?

— Câte ceva, îi răspunde Frances, sărutându-l pe obraz. Ne vedem mai încolo pe plajă, băiețaș.

Două ore mai târziu, Roger Blake se uită la o femeie blondă care din spate pare să fie complet goală. Nu pare să poarte decât un lanț auriu în jurul taliei. Când se întoarce, observă că poartă totuși un slip ca un triunghi din material auriu, cât să-i acopere părul pubian. De pe un șezlong întins sub o umbrelă albastră cu alb, pe plaja privată a Hotelului Carlton, Roger Blake îi studiază sânii fermi și plini, picioarele lungi și corpul sculptat, și o binecuvântează pe Esme pentru succesul la ruletă. Când femeia se așază și începe să-și aranjeze lucrurile pe un șezlong din apropiere, se

întreabă de ce o fi trebuit să se lase convins să plece în vacanță. Îi evită privirea și își îndreaptă umbrela în așa fel încât soarele să ajungă și pe corpul lui alb. Poartă niște boxeri albi, în speranța că vor ajunge să scoată în evidență bronzul pe care încearcă să-l obțină.

Cerul e senin și e greu de crezut ca în ultima lună să fi plouat vreun strop. Fata de pe șezlongul de alături nu e singura care a uitat de haine: sâni și funduri răsar din fiecare direcție. Întrebarea pe care și-o pune Roger Blake nu mai e de ce a trebuit să se lase convins să vină... ci cum se va putea convinge să plece.

Fata – E fată sau femeie? Probabil că are vreo treizeci de ani – se întoarce pe spate, ca soarele să-i poată încinge abdomenul. „Sâni de aur", își spune Roger și ideea i se pare foarte erotică. Se întinde pe spate, ca soarele să-și poată face treaba și pe corpul lui. În spatele lui, un grup gălăgios de fete australiene, cu nume ca Arlene, Darlene și Noelene, discută despre potențialul sexual al chelnerului francez care le aduce băuturi de la bar clienților tolăniți la soare. E clar că un francez e partea esențială a turului lor european.

Roger se sprijină într-un cot și-i face semn chelnerului. Activitatea asta îl însetează. Comandă o limonadă. Când se ridică să bea, fata de alături se întoarce pe o parte și-l privește fix. O privește și el și apoi își mută privirea în altă parte. Să pălăvrăgească dintr-odată cu o străină practic dezbrăcată ar putea necesita niște abilități pe care nu le are. Dar femeia continuă să-l privească și în cele din urmă zâmbește.

— Roger Blake, spune ea. Ești într-un peisaj cam select pentru stilul tău.

O privește la rândul lui și zâmbește

— Ne cunoaștem? o întreabă el.

— Bineînțeles, îi răspunde fata. Cum îți mai merge?

— Sunt bine, spune Roger, încercând să-i privească fața. Unde ne-am întâlnit?

— Sper că n-o să mă insulți spunându-mi că nu-ți aduci aminte.

— Păi...

— A fost memorabil. Mă rog, memorabil pentru mine.

— Și pentru mine a fost memorabil, o asigură Roger. Doar că nu-mi aduc aminte.

— Ești cam tânăr pentru Alzheimer, cred eu. Dacă ai uitat de mine, ai o problemă serioasă.

Roger se gândește la femeile pe care le-a cunoscut. Sunt destul de multe și credea că și le amintește pe toate. Îi zboară mintea la toate aventurile pasagere.

— Miriam Toplin, spune el. Ne-am familiarizat cu anatomia pe o stâncă în Devon?

— E stilul tău, dar, oricum, nu sunt Miriam Toplin.

— Măcar partea cu Devon? Sunt pe aproape?

Îi întoarce un zâmbet înghețat și se întinde pe spate. E în mod evident furioasă sau dezamăgită că nu și-o amintește, iar Roger se întinde și el pe spate, scormonindu-și trecutul. Pe vremuri obișnuia să bea și alcoolul nu i-a fost niciodată de mare ajutor la memorie. Dacă a uitat de frumusețea asta blondă, cine știe câte altele au fost date uitării? Își imaginează trecutul său ca pe o înșiruire de cuceriri sexuale senzaționale care ar face o colecție erotică remarcabilă, asta dacă și le-ar aminti. O privește pe fată, dar ea pare că a adormit.

De pe bucata lui de plajă privată, un mic ski-jet țâșnește în apă. În capăt, unde pe o pancartă scrie *Carlton Inter-Continental*, vin și pleacă bărci care par să sculpteze cercuri în apă, dar nimeni nu înoată. În aceste vremuri în care preocuparea pentru sănătate e esențială, probabil că folosesc toții piscina interioară a hotelului.

O femeie atrăgătoare, la vreo treizeci de ani, ajunge pe plajă singură și se așază cu trei șezlonguri mai încolo de el. Îi zâmbește, iar el dă din cap. Pentru o clipă e alarmat. O fi tot vreun înger din trecutul lui, aducând amintiri secrete ale unei pasiuni pe care n-o poate rememora? Abia apoi o recunoaște – au ajuns în același timp la hotel, așa că-i zâmbește și el.

— Ați primit o cameră bună?

— Toate sunt bune aici, îi spune Frances Kerwin. E un hotel extraordinar, nu?

Se întinde pe șezlong în costumul ei galben dintr-o bucată și începe să se ungă cu loțiune de plajă pe față și pe umeri. A îngrijorat-o puțin ploaia și e hotărâtă să nu iroseasc nici un strop de soare. De cumpărături are timp oricând.

După o jumătate de oră, Roger Blake se trezește și simte că s-a ars. A trecut ceva timp de când soarele i-a văzut ultima dată trupul și e hotărât să nu exagereze. Se ridică, își pune blugii și își trage un tricou peste cap. Mișcările lui o deranjează pe tânăra de pe șezlongul de alături. Deschide ochii și-l privește din nou.

— Dă-mi un indiciu, îi spune el. Nu ești soră-mea, nu?

— Ești îngrijorat, se vede cu ochiul liber, îi spune fata. Crezi că știu vreun secret întunecat din trecutul tău.

— Aș vrea să fie așa. Trecutul meu ar avea nevoie de câteva secrete întunecate.

— Numele meu e Kimberley Neal, îi răspunde femeia. Nu-ți spune nimic?

Roger o privește tâmp. I se pare nepoliticos să-i spună că nu. Încearcă s-o ia pe ocolite, poate că o să-i spună ceva care o să-i aprindă un bec.

— Ai venit singură?

Kimberley Neal își închide ochii din nou.

— Uite că nu. Sunt aici cu Andrew Marner.

Felul în care îi rostește numele îl face pe Roger să creadă că ar fi trebuit să audă de el.

— Nu cumva *acel* Andrew Marner?

— Îl cunoști?

Roger clatină din cap.

— Cred că iar am Alzheimer.

— E un magnat al presei, spune Kimberley Neal. Un fel de mâna dreaptă a lui Genghis Han.

— Încântător, spune Roger, în timp ce își ia papucii de pe jos.

E nerăbdător să plece, stânjenit că nu-și mai aduce aminte nici măcar cum o cheamă. Îi mai privește trupul o dată, cât să i se întipărească în minte toate rotunjimile și se îndepărtează greoi prin nisipul fierbinte. E convins că are nevoie de un duș rece.

Într-o galerie de artă de pe rue d'Antibes, Esme Rutherford e scufundată printre tablouri reprezentând marea și creaturile care o populează. Rechini, balene, delfini – toate par să vrea să sară din perete în cămăruța prin care se plimbă vreo șase oameni, admirând expoziția.

Îi pare rău că n-a reușit să-l convingă pe Roger să vină cu ea. L-a expus periodic bombardamentului cultural, dar e o misiune pentru care îi trebuie foarte mult tact. Nu vrea să-l sperie în nici un fel.

— O să fiu pe plajă, îi spusese el. Ne vedem când te întorci.

— O piele bronzată e o piele agresată, îi spusese Esme.

Vacanța lui ideală ar implica, probabil, *bungee-jumping* și *white-water rafting*, crede ea, și nu vrea să i-o strice și pe asta târându-l de prea multe ori în lumea liniștită și fără aer a artei.

Așa că e de una singură, complet absorbită de imaginea unei balene, când aude pe cineva din spate:

— Salut.

Se întoarce și-l vede pe bărbatul care a ajuns la hotel odată cu ei. E îmbrăcat cu același tricou portocaliu și pare genul de bărbat de vârstă mijlocie pe care nu-l poți lua în serios din cauza frizurii.

— A, salut. Ne-am văzut în hotel, nu-i așa?

Bruce Kerwin hotărâse să dea o tură prin Cannes înainte să stea la plajă. Vrea să se orienteze, să vadă atmosfera, să se simtă ca acasă. O galerie de artă nu e, în mod evident, o atracție pentru el, dar a văzut-o pe Esme pe stradă și a urmărit-o înăuntru. E important să cunoști oameni în vacanță și ar fi firesc să înceapă o prietenie cu cuplul de englezi care ajunsese la hotel în același timp cu ei. Și mai important, felul lor neconvențional de a se îmbrăca e în ton cu noua lui imagine, iar Bruce speră să fie acceptat ca un spirit liber într-o lume burgheză și conformistă.

— Cum ți se pare? o întreabă el. Numele meu e Bruce Kerwin, apropo.

Esme îi spune și ea cum o cheamă și dau mâna.

— Cum mi se pare ce? Balena?

— Hotelul.

— Nu e din filmul meu, îi răspunde Esme vioaie. Noi am condus până aici ca să stăm cu cortul, dar am câștigat niște bani la cazinou și ne-am hotărât să vedem cum trăiește cealaltă jumătate.

— Pe bune? întreabă Bruce Kerwin încurajat. Și noi ne-am mutat cu un nivel mai sus după un câștig neașteptat.

— Tot la cazinou?

— Nu, bani datorați de firmă.

— Aha, spune Esme. N-ar fi trebuit să mergi pe mâna conservatorilor dacă nu știi de glumă.

— E plin hotelul de ei.

— Am observat. O combinație de egoism, lăcomie și venalitate, în cea mai mare parte. Dar n-o să-i lăsăm să ne strice vacanța, nu?

— Bineînțeles că nu, spune Bruce.

E uimit de propria capacitate de-a se adapta la acest mediu și e plăcut surprins de conversația cu fata asta inteligentă. Schimbarea de personalitate chiar pare să funcționeze. Îi urmărește privirea, în timp ce studiază un alt tablou.

— Era pe invers?

— Poftim? întreabă Esme.

— Pictorul. Era homosexual?

— Printre altele, spune Esme. N-a fost de mare ajutor în privința orientării lui sexuale nici faptul că din când în când își făcea de cap cu Labradorul.

Felul șmecher în care îi dă replica Esme îl impresionează pe Bruce Kerwin. Deci așa se vorbește în lumea cealaltă, în care oamenii nu au o problemă cu salariile, primele, procentele și pensiile. Simte că e admis în această lume numai pentru că vorbește cu fata asta.

Se uită la imaginea unui marsuin și încearcă să găsească o replică deșteaptă pentru a continua conversația. Dar parcă i s-a șters totul din minte. E vina vieții pe care a dus-o. Numai muncă – la birou sau acasă, reparând sau construind, bibilindu-și mașina ori culegând mușchiul de pe acoperiș. I se pare că a ratat tocmai viața socială, cea care a înzestrat alte creiere cu ușurința de a stârni conversații, de a livra replici acide și insulte joviale. Uneori crede că a crescut într-un mediu aseptic din punct de vedere social.

Tăcerea lui, indiferent de care o fi fost, i-a permis lui Esme să se îndepărteze, așa că acum sunt câțiva oameni între ei. Se uită încruntat la marsuin, dar animalul nu se mișcă. Să o abordeze din nou ar putea părea hărțuire.

În schimb, iese pe stradă și caută un drum spre mare. Simte că e pe aceeași lungime de undă cu atmosfera relaxată. Își îndeasă mâinile în buzunarele blugilor și fluieră încet. În mod sigur o va revedea pe Esme la hotel.

Pe o străduță lăturalnică, în drum spre plajă, se oprește să cumpere un ghid turistic care promite să-i spună totul despre Cannes. Îi place mai mult decât Nisa, și nu numai pentru că pe plajă e nisip. Cannes e luminos și vesel, Nisa e sumbră. Dar orașul are o istorie violentă. A fost atacat de romani, de spanioli, de arabi și de austrieci. Avem impresia că *noi* trăim vremuri violente, dar în trecut altă ocupație decât să se lupte n-aveau. În mod evident, ghidul a fost tradus de cineva care știe franceză mai bine decât engleză. „Facilitățile oferite în materie de sport și de distracție în acest oraș permit calibrarea spre dinamism." Se încruntă și pune ghidul în buzunar. Ajunge pe faleză, lângă nisip și mare, flori și palmieri, și se întreabă de ce i-a luat atât de mult să ajungă aici.

Esme pleacă din galerie și se îndreaptă încet spre hotel. Vrea să mai vadă o mulțime de lucruri, dar își permite luxul de a avea timp. Când ajunge în cameră, Roger e sub duș.

— Cum ți-a mers? strigă el.

Esme se așază pe pat și-și scoate pantofii.

— Am fost la o expoziție cu mamifere acvatice, spune ea. Desene cu rechini, tablouri cu delfini, printuri cu balene.

— Credeam că a fost la Balmoral să studieze delfinii, îi spune Roger, ieșind din baie cu un prosop în jurul mijlocului. Am cunoscut o fată.

— Eram convinsă. Franțuzoaică?

— *Non*, spune Roger. E englezoaică și mă cunoaște. Se pare că ne-am întâlnit undeva, dar din păcate nu-mi aduc aminte de ea.

— Cred că asta a înveselit-o, îi spune Esme. E clar că nu te cunoaște suficient de bine ca să știe că ai memoria unui peștișor de acvariu.

— Părea un pic iritată, spune Roger. Lucrurile astea ți le cam amintești.

— Cred că e greu, când au fost atâtea.

— Parcă dispar în ceață. Îți amintești un sân, dar nu-i poți pune un nume.

Esme ia unul dintre pantofii pe care tocmai și-i scosese și i-l aruncă delicat în cap.

***

Deasupra lor, într-o cameră de lux care seamănă mai degrabă cu un apartament, cu salon, un dormitor imens și niște ferestre uriașe care dau înspre golf, Andrew Marner își pune haina pe umeraș în dulap. Rămân la vedere niște bretele roșii pe care a dat peste 100 de lire în Nisa.

— Să negociezi cu francezii ăștia e ca și cum ai încerca să bați cuie cu un ciocan din gelatină.

— Îți face probleme domnul Rocard, dragule? întreabă Kimberley Neal, care stă în fața măsuței de toaletă, studiind efectele razelor agresive asupra feței ei fine.

— E o piedică în calea progresului. Nu-mi pot imagina cum a ajuns unde e.

Kimberley se întoarce, satisfăcută că nu s-a întâmplat nimic grav.

— Ce-i oferi?

— 49 % din noua companie. Parteneriat la noul ziar britanic.

— E posibil să fi ajuns unde e tocmai pentru că a refuzat 49 %. Nenorocitul ăsta ambițios vrea 51.

— Eu aș conduce afacerea. Eu aș sta la Londra, în timp ce el ar face pe lebăda pe Riviera. Normal că trebuie să dețin controlul. N-aș vrea oricum să-și bage nasul în birou. Se poartă ca un amator.

— Nu-i disprețui niciodată pe amatori, dragule. Amatorii au construit Arca, profesioniștii au construit *Titanicul.*

— Cine zice că amatorii au construit Arca? întreabă Andrew iritat. Pun pariu că-și făceau toți treaba la fix.

Se îndreaptă spre baie, cu o expresie de frustrare pe chip.

Kimberley înțelege ce are de făcut. Misiunea ei e să calmeze, să consoleze și să seducă. Își scoate hainele și se studiază într-o oglindă mare. Slipul pe care l-a purtat pe plajă i-a permis să se bronzeze uniform, fără vreo bucățică albă dizgrațioasă, care să strice imaginea. Își piaptănă părul, înghite o pastilă mentolată și așteaptă.

Andrew se întoarce în cameră atât de absorbit de problemele cu Alain Rocard, încât la început nici nu-și dă seama că fata și-a scos hainele. E întinsă în fața lui ca un poster din revistele pentru adulți.

— Scoate-ți pantalonii de pe tine și problemele din cap, Andrew. O să-ți facă bine.

— Ești o maestră a silepselor, Kimberley, îi spune Andrew, care începe să-și piardă concentrarea, în timp ce se îndreaptă spre ea.

— Nu-l lăsa pe domnul Rocard să strice totul. Trebuie să te bucuri de vacanța asta.

— Ai argumente puternice, asta e sigur, îi spune Andrew, desfăcându-se la pantaloni.

Kimberley e în fața lui, descheindu-i cu grijă nasturii de la cămașa Turnbull & Asser pe care o așază cu grijă pe un umeraș și apoi pe spătarul unui scaun. *Lady Marner.* Mintea ei ageră și inima senzuală tremură de emoție la auzul acestor sunete. Deja își imaginează domeniul de la țară, cu nesfârșite grădini verzi. Ferestre cu vitralii, vin vechi, orgasme multiple... Păcat că nu poate ilustra asta și în editoriale.

Andrew Marner se întinde gol pe pat și o trage pe Kimberley înspre el. Buzele li se întâlnesc scurt, apoi gura ei se aventurează într-un tur descendent, sărutându-i pieptul, abdomenul și în cele din urmă penisul, care crește de fericire.

— Sunt două lucruri pe care nu le primești acasă, spune Andrew Marner zâmbind. Unul dintre ele e homarul Thermidor.

Kimberley își îndepărtează buzele și îi zâmbește.

— Depinde cine te așteaptă acasă, dragule, îi spune ea.

Andrew Marner e prea excitat ca să priceapă semnificația acestei observații și o trage pe Kimberley în sus, asaltându-i sânii cu gura. Femeia se întinde pe spate, zâmbind mulțumită înspre spoturile ascunse în tavan, și se întreabă ce face Bertha când e în pat cu el. Nu a văzut-o niciodată pe Bertha, dar numele îi sugerează ceva extraordinar de mare. Nu-și poate închipui că o tipă micuță și sexy ar avea un astfel de nume. Încearcă să-și aducă aminte unde l-a mai auzit și se hotărăște că e o marcă de arme.

Din partea ei nu mai e necesară nici o reacție. Andrew Marner e destul de ocupat pentru amândoi. Pare să aibă două perechi de mâini care nu pot sta liniștite. Kimberley murmură niște sunete pe care le consideră adecvate, dar, dincolo de respirația îngreunată, Andrew Marner își vede de treabă în liniște.

În cele din urmă, se rostogolește deasupra ei. Poziția misionarului, simplu și direct, își spune Kimberley. Ar trebui să-l învăț altceva la un moment dat.

Nu durează prea mult. Andrew Marner e tot deasupra, dar s-a potolit, iar ea îl îmbrățișează și așteaptă să se dea jos. Dar nu se dă. A adormit.

— Vrei să te miști? întreabă Kimberley. Mă doare.

6

La Carlton, băuturile se servesc într-un bar a cărui terasă în aer liber are vedere spre Croisette. Oaspeții își savurează băuturile în soarele serii, contemplând meniurile și privindu-i pe cei mai puțin fericiți care se plimbă doar pe faleză. Plimbăreții se uită și ei, sperând să ochească vreo celebritate în mulțimea bine îmbrăcată, care lâncezește lângă băuturile exotice. Oamenii aceștia emană prosperitate și satisfacție: nu există un loc mai bun în care să fie văzuți. Meniurile pe care le studiază sunt pline până la refuz cu invenții culinare din Provence. Iahturile aliniate pe mare, vizavi, sunt cel mai probabil ale lor. Bărbații sunt în costume de seară; femeile lor, aranjate îndelung pentru aceste momente de relaxare, poartă rochii colorate care le fac pe unele să semene cu niște lilieci australieni.

Excepția în rândul acestei clientele sofisticate stă singură la o masă din bar, îmbrăcată cu o pereche de blugi Calvin Klein largi și împopoțonați și cu un tricou galben, nou, pe care scrie: VIAȚA. FII ÎN EA. Bea bere și e aici de ceva vreme, deși viteza de consum s-a redus de când i-a descoperit prețul. Bruce Kerwin n-are de gând să li se alăture la masă în hotel, așa că nu are nevoie să se pună la patru ace, dar e hotărât să interacționeze cu ei la un pahar. La urma urmei, și el plătește să stea la Carlton.

Englezul care venise cu Esme intră și el în bar și se apropie de tejghea. E un tip slăbănog, cu o față frumoasă, un pic arsă de soarele de peste zi. Și el e în blugi, dar poartă o cămașă albă, mai convențională. Bruce își ridică privirea și dă din cap în timp ce bărbatul i se alătură.

— V-ați instalat? întreabă el.

Roger Blake îl privește. Bărbatul face o notă discordantă atât de puternică în acest decor, încât nu poate să nu stârnească o oarecare curiozitate.

— Da, îi răspunde el. Și voi?

— Evident, și încă în ce palat, spune Bruce Kerwin. N-am crezut niciodată că o să stau într-un loc ca ăsta, dar apoi am primit banii pe care mi-i datora firma și mi-am zis, la naiba, poți să te răsfeți. Eu sunt Bruce Kerwin, apropo.

E clar că omul are nevoie de companie. E o nevoie pe care Roger Blake a simțit-o rareori.

— Roger Blake, spune el, făcându-i semn barmanului. Îmi place tricoul tău.

Când barmanul se apropie, comandă whisky. De fapt, și-ar dori foarte tare o bere la halbă, dar aici toată berea e la sticlă.

— E noua mea imagine, spune Bruce Kerwin. Înainte purtam costume gri și cravate. Eram un sclav al veniturilor. Dar am renunțat la asta. Vezi tu, cred că poți oricând să o iei de la capăt. Să devii un alt om, să descoperi noi perspective.

— Toate astea cumpărându-ți tricouri? întreabă Roger.

În mod evident, tipul a luat-o pe ulei. Bruce Kerwin îi zâmbește de parcă ar avea de-a face cu un copil.

— Normal că e vorba de mai mult. Dar probabil că ești prea tânăr ca să înțelegi. Așteaptă să ajungi la patruzeci. În a doua jumătate, când nu te mai poți baza pe timpul de prisos. Ai senzația că ești într-o cușcă. Ce-i mai rău e că nu mai ai nimic de făcut. Ai obținut ce-ar fi trebuit să obții. Nu mai ai nimic de așteptat. Încă treizeci de ani la fel și

pe urmă moartea, probabil dureroasă. Oare chiar trebuie să acceptăm asta?

— Și ce vrei să faci? întreabă Roger, luându-și paharul de whisky. Să navighezi în jurul lumii?

Se pare că Bruce Kerwin are o dorință incontrolabilă de a vorbi despre el.

— Nimic atât de aventuros.

După cât a băut, „aventuros" nu e un cuvânt chiar foarte ușor, dar Bruce face față cu brio provocării.

— M-am întâlnit cu soția ta în după-masa asta.

— Serios? întreabă Roger. Cum arăta?

— Nu știi cum arată nevastă-ta? întreabă Bruce.

— N-am nevastă. Mă gândeam că mi-ai găsit tu una.

— Esme, își amintește Bruce.

— E prietena mea, partenera mea, iubita mea, spune Roger. Dar nu pomenim nimic despre căsătorie, așa că nu mi-am dat seama că oamenii încă fac asta.

— E o fată nemaipomenită, spune Bruce. E artistă?

— Te-ai prins, spune Roger.

— Nevastă-mea e cumpărătoare. Nevestele pot avea multe ocupații, dar asta e cea mai devastatoare pentru un soț. Vrei ceva de băut?

— Vreau, spune Roger, golindu-și paharul. Mai ai și altceva de împărtășit?

— Vorbesc prea mult, spune Bruce. Nu sunt obișnuit cu multă bere.

Esme și Frances ajung în același moment, deși nu împreună. Esme a renunțat la blugi și poartă o rochie albă din care i se văd umerii și genunchii. Frances e îmbrăcată mai discret – un costum din două piese, albastru închis, și o bluză albă. În colțul camerei, un bărbat a început să cânte la pian.

— Ea e soția mea, spune Bruce Kerwin, dându-se jos de pe scaun. Frances.

— Ea e Esme, spune Roger.

— Am cunoscut-o pe Esme, spune Bruce.

— Dar soția ta n-a cunoscut-o.

După ce toată lumea a făcut cunoștință cu toată lumea, Esme se uită roată la clienții imaculați și spune:

— E senzațional locul ăsta, dar n-o să mă simt în inferioritate lângă ei.

— Nu ești deloc inferioară, spune Bruce Kerwin într-un moment de furie. Chiar ăsta-i spilul. Tu ești o fire creativă, o artistă. Contribui la plăcerea și la distracția de pe lumea asta. Oamenii ăștia de aici – și face un semn cu mâna înspre ei – sunt... nimic.

Esme se rușinează de aceste laude insistente și zâmbește politicos:

— Mulțumesc, domnule Kerwin.

— Bruce, spune Bruce. Nu te lăsa intimidată de roboții ăștia, Esme. Nu sunt oameni adevărați.

Se așază din nou, cu o oarecare greutate. Roger Blake comandă de băut pentru cele două femei și încă o bere pentru Bruce Kerwin.

— Am impresia că soțul tău trece printr-o chestie de-aia de vârstă mijlocie, îi spune lui Frances.

Frances zâmbește.

— În mod sigur trece prin ceva. Nu știu de ce, dar în vacanța asta s-a animat brusc. În mod normal, sunt pregătită să șterg praful de pe el.

Barmanul e dezamăgit de încă o comandă de bere. Are alte talente mult mai interesante pe care să le arate, dar componentele complicate ale cocktailurilor sunt ignorate. Îi împinge berea lui Bruce Kerwin cu un gest dezaprobator și caută cu privirea un client cu gusturi mai extravagante.

Apare unul. Andrew Marner se apropie de bar cu Kimberley Neal la braț. Nu poartă jachete ca toți ceilalți, dar are în schimb un costum Cerruti cu două rânduri de

nasturi pe piept. „Excepțional, îl asigurase Kimberley. La modă, dar nu exagerat." Ea poartă o rochie purpurie fără umeri, care atrage privirile bărbaților și pe ale femeilor în egală măsură.

— Pianistul îmi amintește de Beau Rivage, spune Andrew. Mai greu găsești așa ceva în ziua de azi.

Comandă punch pentru el, iar Kimberley cere Bloody Mary. În timp ce-și așteaptă băutura, se uită în jur și-l observă pe Roger Blake la câțiva pași mai încolo.

— Salut, îi spune ea.

El îi zâmbește și dă din cap – gesturi sincronizate, cu care speră să încheie această întâlnire. Dar Kimberley se apropie de el.

— Cinezi aici? îl întreabă ea.

Roger clatină din cap.

— Mergem în oraș, să găsim ceva mai ieftin. Un grătar cu cartofi prăjiți e mai pe gustul nostru.

— Păcat, să veniți până aici și să nu încercați meniul.

— Ne-am uitat în meniu, spune Esme. Prețul unei singure porții ar putea hrăni un sat întreg de etiopieni.

— E vorba e politică, nu de sărăcie? întreabă Kimberley, sincer încurcată.

I-a venit ideea să cineze cu acești oameni, are chef de companie. Când Andrew se întoarce de la bar cu Bloody Mary-ul ei, se îndreaptă spre el și-i spune:

— Nu vrei să-i invităm pe oamenii ăștia la cină?

— De ce-am vrea să facem asta?

— Sunt englezi, spune Kimberley.

— Pot să mă întâlnesc cu englezii în Anglia, spune Andrew.

— Eu sunt jurnalistă, spune Kimberley. Îmi place să cunosc oameni. De aici îmi vin ideile.

— Bine, dacă vrei, spune Andrew. Chiar nu mă deranjează.

După ce a stat atât la întâlnirea cu domnul Rocard, simte că trebuie să-i facă pe plac și lui Kimberley, și nu-i displace nici lui ideea de a avea companie.

— O să trebuiască să plătești, îl avertizează Kimberley.

— S-a mai întâmplat, spune Andrew.

Aranjamentul se dovedește surprinzător de ușor, pentru că deși bărbații sunt mai puțin entuziasmați, și Esme și Frances sunt gata să facă măcar o vizită în restaurantul hotelului. Douăzeci de minute mai târziu, toți șase sunt instalați confortabil la o masă mare din cel mai sofisticat salon al hotelului. Spre surpriza unora dintre ei, micile scăpări vestimentare ale lui Bruce Kerwin și Roger Blake sunt ignorate cu politețe de angajații restaurantului. Se fac prezentările, se comandă și se bea mult vin, și în scurt timp Andrew Marner își exersează abilitățile de gazdă, dominând conversația cu povești amuzante despre vedetele pe care le cunoaște. Cu un pic de ajutor din partea sticlei, știe să se slujească de cuvinte. E un amestec vioi de literar și obscen. Un ministru e un căcănar îngâmfat, altul un rahat cu ochi. Un om ale cărui apariții la televizor îl recomandă drept vocea națiunii devine un tâmpit de irlandez, iar Arhiepiscopul de Canterbury e trimis la origini prin niște cuvinte care o fac pe Frances să roșească. Aprobările sunt rare, laudele inexistente.

— E distractiv, spune Esme. Ce fel de reviste publici?

— Una sau două pentru indivizii care nu știu cum îi cheamă cu buletinul în mână, dar bijuteria coroanei e *World Review*.

— O știu, spune Esme. E foarte bună.

La auzul acestui verdict, fața lui Andrew începe să strălucească de plăcere.

— Dar tu cu ce te ocupi, draga mea? o întreabă el.

— Sunt artistă, îi spune Esme. Sună-mă dacă vrei să-ți fac portretul.

— O să țin minte. E un spațiu care trebuie umplut în sala de ședințe.

Apare un chelner cu meniurile.

— Cum se spune în franceză la *coq-au-vin*? întreabă Roger.

Frances Kerwin e stânjenită, dar și foarte încântată să fie aici. Decorul e emoționant, iar compania interesantă. Se temea că avea să treacă vacanța fără să viziteze paradisul gastronomic. Stânjeneala e cauzată de soțul ei lipsit de reacție, cu o privire sticloasă, care-l face să pară lobotomizat. Mesajul de pe tricoul lui pare acum ridicol de inept. Reprosul din privirea soției sale îl face să încerce totuși să articuleze ceva.

— Dumnezeu e invenția prin care abstinenții au înlocuit alcoolul.

A rămas puțin în urmă cu conversația, încă se gândește la Arhiepiscopul de Canterbury.

— Toți avem nevoie de stimulenți.

— Măcar de la Dumnezeu nu faci ciroză, îi răspunde Frances și le explică celorlalți: Până să venim aici, abia dacă bea. Nu știu ce l-a apucat.

— Vorbești ca maică-ta, spune Bruce, adăugând pentru ceilalți: Frances are o mamă...

— Soacră-ta, intervine Roger.

— Prin alianță, confirmă Bruce. Am găsit-o în cap de două ori, în grădină.

— Cum adică? întreabă Esme.

— A căzut cu scaunul. Stătea cu cracii în sus. Nu se putea ridica.

Ceilalți nu sunt prea siguri cum ar trebui să reacționeze. O privesc pe Frances, care nu e deloc amuzată, dar pe Bruce îl înveselește imaginea soacră-sii cu roatele în sus. Kimberley Neal ascultă conversația, dar nu vrea să intervină. Mai devreme sau mai târziu, cineva va pune pe tapet un

subiect care să-i dea o idee pentru un editorial. Principiul lui Kimberley este: *Nu înveți nimic atunci când vorbești tu.*

Frances o privește și se întreabă cine e. Prezentările n-au recomandat-o drept doamna Marner și oricum pare prea tânără. Stă la locul ei, calmă și frumoasă, privindu-i pe toți cu un zâmbet enigmatic.

Și Roger o privește, așteptând ca un cuvânt sau un gest să-l ajute să-i găsească locul în trecutul lui.

Când sosește mâncarea – o varietate de aperitive, de la sushi la somon afumat – Andrew Marner își reia rolul de gazdă și încearcă să-și întrețină oaspeții așa cum face de câteva ori pe lună, ca obligație de serviciu. Vinul continuă să curgă, iar auditoriul e receptiv: glumele unui om bogat, știe și el, sunt întotdeauna amuzante.

Se uită în jur și zâmbetul i se îndreaptă, în cele din urmă, spre Frances Kerwin. E atras de privirea ei care nu numai că strălucește, dar emană inteligență. Obosit de nevastă-sa și sătul de pipițe, se întreabă dacă nu cumva a venit momentul să aibă o legătură cu o femeie matură și frumoasă ca doamna Kerwin, împovărată – se vede cu ochiul liber – de un partener pe punctul de-a se dezintegra.

— De fapt, nici nu știu ce caut în afaceri, îi spune el. În sinea mea, sunt un romantic incurabil – n-am simț practic, sunt idealist și visător.

— Nu asta e imaginea pe care o propagi. Nu pari genul de bărbat care să-și arunce ursulețul de pluș la colț dacă lucrurile nu merg cum vrea el.

Când se apleacă spre ea, Frances observă că e foarte atrăgător. Ochii, la o distanță destul de mare unul de altul, sunt înconjurați de riduri prietenoase.

— Sunt un romantic în toate sensurile cuvântului. N-am reușit să trec niciodată peste faptul că Edmund Purdom nu s-a însurat cu Ann Blyth în *The Student Prince.*

Roger Blake îl privește fascinat. Se pare că bărbatul e un magnat, un om care n-a cunoscut eșecul. Roger crede că cei mai mulți oameni sunt nemulțumiți de viețile lor, dar continuă în virtutea unui optimism irațional sau a unei mândrii nebunești. Andrew Marner pare că a obținut totul și acum se bucură de ceea ce are. O are pe Kimberley Neal. Își permite să cumpere oameni ca să-i înveselească cina. E un tip bazat.

— Cum ai reușit, Andrew? întreabă Esme în atmosfera mult mai relaxată creată de vin. Cum ai făcut atâția bani? E un secret care celor mai mulți le scapă.

— Nu e nici un secret, scumpo, îi spune Andrew, zâmbind înțelegător. Întâi împrumuți, apoi muncești 24 de ore pe zi. Partea cu împrumutul e destul de importantă, pentru că apoi banca se asigură că muncești 24 de ore pe zi. Mulți oameni care încep o afacere cu banii lor pierd pentru că nu au banca în spate să-i amenințe. Și nu lucrează din greu.

Roger Blake își termină coktailul de creveți și își șterge buzele cu un șervet.

— Când eram tânăr, spune el, credeam că banii și puterea aduc fericirea.

— Tinere, aveai dreptate, spune Andrew, privind în jur. Ce-i cu Bruce? Limbajul trupului transmite un mesaj foarte negativ.

— Asta eufemistic vorbind, spune Frances. De fapt, e inconștient.

Când reușește în cele din urmă să-l urce în cameră, Frances băuse deja și ea câteva pahare.

— Hai s-o facem, omule, îi spune ea, pocnind din degete.

Dar hippiotul ei îmbătrânit, care și-a revenit cât să poată urca până în cameră, și-a pierdut avântul. Zace îmbrăcat pe un pat care seamănă cu o saltea cu apă. În acest moment, propozițiile sunt ceva prea dificil pentru el. Frances și-a

scos costumul albastru și și-a pus bluza pe umeraș. Acum e numai într-un sutien roz și în ciorapi, simțindu-se și ea ușor amețită.

— Ne-ai făcut de râs, Brucie, spune ea, deși nimeni nu i-a dezaprobat fățiș soțul. Ce se întâmplă? Ești tot mai tânăr sau tot mai bătrân?

Se așază lângă el pe pat și-i desface cureaua.

— Nu, doar pe moarte. Nu te îngrijora.

— Poate că ești prea bătrân ca să te mai joci de-a adolescentul teribilist. Acceptă-ți senilitatea.

— Vinul după bere e plăcere, spune Bruce, deschizând ochii.

I se pare că patul nu se mai învârte dacă stă cu ochii deschiși și rămâne în așteptare, până când simptomele de greață vor dispărea.

— Mi-a trebuit un băiețaș, dar n-a rezistat. Cum n-au rezistat nici celelalte jucării pe care le-am avut.

Se ridică și intră în baie. Când se întoarce, e într-o cămașă de noapte albastră și-și ia câteva reviste pe care le-a adus în caz că va avea chef de citit în vacanță. Se urcă în patul pe care stă în continuare soțul ei, mormăind încet. Bruce se forțează să se ridice în fund și i se pare că starea i s-a îmbunătățit vag.

— Citește-mi o poveste, îi spune el.

— Isuse, spune Frances. Ai plonjat direct în copilărie.

Dar deschide revista și găsește ceva.

— Doctorii spun, citește ea, că la vârsta a doua se instalează o criză a motivațiilor sau, mai degrabă, a lipsei lor. Scopurile au dispărut brusc și apare un sentiment de panică, pentru că timpul trece prea repede și, în plus, e irosit.

— Ce fel de poveste e asta? întreabă Bruce.

— E o poveste despre tine.

— Ce-ai face, întreabă Bruce, dacă mi-aș cumpăra o motocicletă?

— Aș înnoi asigurarea de viață.

— Poate că ar ajunge și o mașină sport.

— Să ajungă pentru ce? întreabă Frances, răsfoindu-și revista.

— Să mă facă să mă simt iar tânăr.

— Până la urmă, de ce vrei să te simți iar tânăr? Nu ți-a plăcut nici prima dată.

— Tinerețea dată pe mâna tinerilor se risipește. Acum i-aș putea face față, Frances.

— Mie nu mi se pare, îi răspunde ea, în timp ce-i studiază fața palidă. Chiar deloc.

Bruce se dă jos din pat în viteză.

— Cred că trebuie să merg la baie.

— Să nu faci zgomot, spune Frances. E un hotel stilat.

Andrew Marner își examinează fața în oglinda din baie, întrebându-se cum a arătat în fața lui Frances Kerwin. Își studiază de obicei imaginea, căutând semnele de deteriorare care i-ar putea trăda vârsta. Dar vede niște ochi strălucitori, o față fermă și tânără pentru cincizeci de ani. Părul refuză să cedeze. A citit undeva, probabil în vreuna dintre revistele lui, că e nevoie de 500 de fire ca să acoperi doi centimetri pătrați de păr, iar lui i se pare că fiecare porțiune are cota cuvenită de 500. Când se îndepărtează de oglindă, lovește una dintre sticluțele cu gel de duș ale hotelului și nu-i vine s-o ridice. Își spune că primul semn al îmbătrânirii e că nu-ți mai vine să ridici lucrurile care au căzut. Se oprește și ia sticluța de jos.

Kimberley Neal îl așteaptă în pat.

— Ai sunat-o pe Bertha? îl întreabă ea când apare în cameră într-un halat maro cu auriu.

— Pe cine?

— Pe Bertha, nevastă-ta.

— De ce-aș suna-o?

— Nu știu. Să-i spui că ai ajuns bine.

— Știe asta. Accidentele aviatice se dau la știri.

De la fereastră se văd mașinile speciale care în fiecare noapte curăță și oxigenează plaja. Oamenii încă se plimbă pe Croiestte, dar acum e rândul îndrăgostiților, care merg îmbrățișați, înlocuind ieșirile în familie de mai devreme.

— Mie mi-ar plăcea să suni, spune Kimberley, dacă aș fi soția ta.

Își regretă vorbele de îndată ce le rostește. Îl avertizează ce fel de soție ar deveni. Dar nu e o avertizare pe care Andrew Marner s-o sesizeze, pentru că nu i-a dat prin cap să se însoare cu Kimberley.

— Ar trebui să-i ascund lucruri. Mă enervează asta. Toți soții devin mincinoși până la urmă. Numai așa își pot păstra sănătatea mintală.

— Și femeii ăleia i-ai spus că ești romantic, îi amintește Kimberley.

Își scoate halatul și se urcă în pat. Poartă pijamale albe din mătase, care îi amintesc lui Kimberley de un jucător de crichet cu care se culcase într-o vreme. Își aduce aminte cu drag de el, mai ales că s-a înfuriat pe felul în care a vorbit Andrew. Dar în situația în care e nu-și permite accese de furie, așa că se hotărăște să schimbe subiectul.

— Cum ți s-au părut? Invitații noștri.

— O adunătură pestriță. De unde i-ai cules?

— Din bar.

— Nu sunt genul de clienți tipici de la Carlton. Dar mi-au plăcut femeile. Amândouă încurcate cu niște ratați, așa mi s-a părut. Știi ceva despre ei?

— Soții Kerwin își cheltuiesc banii pe care li-i datora firma, iar Roger Blake și gagică-sa își plătesc vacanța cu banii câștigați la ruletă.

— Sărăcia, spune Andrew, e un lucru groaznic

Roger Blake și Esme Rutherford fac dragoste sub duș. Atmosfera e mult mai veselă aici decât în alte camere și

considerabil mai zgomotoasă. Locul nu a fost ales de nici unul dintre ei. Esme a intrat la duș, Roger a urmat-o în baie și, dintr-una într-alta, acum fac dragoste. Deși sunt doi oameni la duș, o singură pereche de picioare se sprijină de podea. Picioarele lui Esme sunt încolăcite în jurul lui Roger și amândouă corpurile se mișcă încet sub apa caldă. Pasiunea încălzește și mai mult camera, unde nu e loc de inhibiții. Esme îl călărește și-i conduce mișcările, care sunt mai libere, iar penetrarea mai adâncă, așa că femeia geme de plăcere. În cele din urmă, Roger se lasă în genunchi și se desprind unul de altul, sub apa care le curge șuvoaie pe capete. Performanța l-a obosit pe Roger mai mult decât de obicei. A fost un exercițiu atletic de coordonare și control, îngreunat și de pericolul de-a aluneca în orice moment. Se usucă superficial, se înfășoară în prosop și se aruncă pe pat.

— Uau, spune Esme. Când mai facem un duș?

E și ea învelită în prosop și are unul mai mic înfășurat ca un turban pe cap.

— Viața e plină de surprize, răspunde Roger. Eu intrasem în baie numai ca să mă spăl pe dinți.

Se ridică de pe pat și se îndreaptă spre minibar, căutând ceva de băut. Ia două beri și-i întinde una lui Esme.

— Aia era fata?

— Care aia și care fată?

— Kimberley nu-știu-cum. Fata care spunea că te cunoaște.

— Ea e, spune Roger. Cum ți s-a părut?

— Tare. Unde ai cunoscut-o?

— Nu știu decât de la ea că am cunoscut-o.

— Dar știa cum te cheamă. Acum, se vede treaba, e amanta unui bogătaș.

— Am antrenat-o bine. Asta dacă am antrenat-o.

Ia o înghițitură de bere.

— Andrew Marner! Am stat cam unșpe mii de zile pe planeta lui binecuvântată, n-am după ce bea apă și cretinul ăla le are pe toate.

— Despre ceilalți ce crezi? întreabă Esme. Ei nu le au pe toate.

— Bruce Kerwin arată ca un pedofil. Care-i treaba cu el, de fapt?

— Încearcă să fie din nou tânăr. Simte cum îi fuge pământul de sub picioare. Se pare că pe măsură ce îmbătrânești se mișcă tot mai repede, dar fiind o tinerică de douăzeci și opt de ani n-am cum să știu prea multe despre asta.

— Știi oricum o groază de lucruri, spune Roger, așezându-se pe pat. Aș vrea să știi și cum să fac niște bani.

— Știi lucrurile esențiale. De exemplu, să faci dragoste sub duș.

— E un talent destul de greu de transformat în bani.

Roger se îndreaptă spre fereastră și privește stelele de deasupra golfului. Nu-și poate permite luxul care-l înconjoară și trebuie să fie atent la prețuri. Berile pe care le-a luat din frigider au costat de patru ori mai mult decât în Anglia, iar minunatele opțiuni de afară, de la pescuit la închiriat bărci și la schi pe apă, au prețuri care-l descurajează. Sunt la Carlton, dar nu se pot bucura de tot ce li se oferă. Se întoarce și se așază pe pat.

— Ești obosit, spune Esme. Mai bine facem dragoste întinși.

7

Bruce Kerwin se plimbă pe faleză ca un somnambul. Poartă o șapcă de baseball neagră pe care scrie cu litere aurii *Festival du Film French Riviera.* Căldura de pe Croisette îl lovește direct în moalele capului. Are ochi încețoșați de om mahmur, iar plămânii înghit lacom aerul proaspăt după care tânjește tot corpul. Nu e chiar familiarizat cu consecințele alcoolului în exces, dar își imaginează că un regim blând, cu plimbări și aer proaspăt, va repara dezastrul, îi va readuce culoarea în obraji și-i va alunga piticii de pe creier. Dar se înșală și, după câteva sute de metri, își dă seama de asta. Problema lui e deshidratarea.

Se îndepărtează de faleză și hoinărește pe străduțele lăturalnice care forfotesc de cumpărători matinali și sunt populate de scutere Yamaha abandonate. Comerțul de aici pare să se axeze pe antichități și cărți rare, iar în magazinele de mobilă sunt expuse mese pe care tronează bibelouri chinezești. Ajunge la Place Gambetta, o piațetă în capătul orașului, unde se desfășoară un târg de dimineață, iar în apropiere depistează un bar. E genul de loc care-i face cu ochiul.

Bruce Kerwin intră și se cațără pe un scaun din fața tejghelei. Deasupra capului i se învârte un ventilator. La această oră, când restul lumii e la micul dejun, la numai câteva scaune mai încolo, de unul singur, se află un bărbat

pe la vreo douăzeci de ani, îmbrăcat în blugi și într-un tricou exact ca al lui. Are părul creț și negru, pieptănat peste cap, un păr care lasă impresia că în mod normal stă prins în coadă, deși în dimineața asta pur și simplu îi atârnă pe spate. Bărbatul îl privește și îi zâmbește.

— Care mai e treaba pe la Bursă? îl întreabă el.

Bruce Kerwin îl privește ușor nedumerit. Urăște faptul că e instantaneu luat drept englez și e chiar iritat de ideea că habitatul lui natural e orașul. După toate eforturile pe care le-a făcut să-și transforme imaginea, nu se așteaptă ca un individ complet necunoscut să se uite la el și să vadă tot un agent de bursă. Mai mult, acest tânăr care în mod evident duce o viață neconvențională e exact genul de om de la care Bruce Kerwin s-ar fi așteptat să-l considere un egal, un prieten.

— Habar n-am, răspunde el reticent.

Tipul arată destul de bine, dar pe Bruce îl enervează tendința lui de-a zâmbi tot timpul.

— Doctorul mi-a spus că am voie să beau numai zece halbe pe săptămână, așa că m-am hotărât să le beau în dimineața asta, spune bărbatul, ținând în mână o halbă plină.

— Și eu sunt un pic mahmur, recunoaște Bruce, pentru că nu știe ce altceva să spună.

— Ah, depresia de după, spune bărbatul. Ar trebui să bei o bere.

Îi face un semn barmanului tânăr care e ocupat să aranjeze rafturile și-i spune ceva în franceză. O halbă plină răsare în fața lui Bruce Kerwin, care dă gata câțiva centimetri pe loc și constată o ameliorare semnificativă a condiției sale. Bărbatul îl privește în timp ce bea și spune:

— Shaftoe.

Bruce face o pauză, întrebându-se dacă asta o fi noua formulă la modă în limbajul tinerilor, legată poate de

vreun cult religios obscur, care a înlocuit mai vechile „Noroc" sau „Sănătate" în argoul tinerilor beţivi, dar bărbatul adaugă imediat „Poet".

Creierul disfuncţional al lui Bruce Kerwin absoarbe cu greu informaţia. Pe individ îl cheamă Shaftoe şi scrie poezie.

— Eşti un poet dat naibii. Locul ăsta nu e ieftin.

— E o vorbă, că oamenii care trăiesc lângă apă n-or să moară de foame. Presupun că nu se refereau la Coasta de Azur, dar supravieţuiesc. Mi-e prea lene să muncesc şi prea ruşine să cerşesc. Dacă sinuciderea n-ar fi fost fumată deja, m-aş fi omorât de mult.

Informaţia ajunge la Bruce Kerwin cu o viteză mai mare decât capacitatea lui de asimilare. Dorinţa lui de a comunica cu oameni tineri ca Shaftoe, din generaţia cu sclipiri în priviri, care nu şi-au vândut sufletul pentru un stat de plată, e împiedicată doar de greaţa care s-a instalat încet.

— Sinucidere? întreabă el, repetând finalul monologului.

— De ce nu? spune Shaftoe. Dacă sinuciderea ar fi la fel de simplă ca apăsatul pe un întrerupător, groparii ar fi cei mai bogaţi oameni din ţară.

— Taică-meu s-a sinucis, spune Bruce. Nu ţi-aş recomanda asta.

— E letală, nu?

— A, pentru tine e OK. Mai nasol e de ăia pe care-i laşi în urmă.

— Eu n-am pe cine să las în urmă. Plecarea mea o să fie urmată doar de o linişte zdrobitoare. *Spre hanul cel negru, mormântul.*

— Ăsta e unul dintre poemele tale?

— Walter Scott, spune Shaftoe, luându-şi berea.

Are o dicţie impecabilă, fără accent, care aminteşte de tipii de la radio care îţi spun pe unde sunt blocaje în trafic.

— Poemele mele n-au fost publicate încă. Lumea nu e pregătită pentru ele.

Mai bea jumătate de pahar și râgâie zgomotos.

— Așa că tu o arzi aiurea în sudul Franței, în timp ce lumea se pregătește?

Nu știe cum să discute cu bărbatul ăsta. Nu știe nimic despre muzica pop pe care o ascultă tinerii, sau despre petrecerile cu droguri prin case dubioase, iar despre amfetamină știe numai ce a citit prin ziare. Chiar dacă prăpastia dintre generații înseamnă de fapt câțiva ani, tinerii de azi par să fie din alt secol, de pe altă lume.

— Are și locul ăsta rostul lui. Bătrâneii cu câinii lor epileptici, idioții puși la patru ace. Dar ce știu eu? Cum îi spunea taximetristul lui Bertrand Russell: „Și atunci, despre ce e vorba de fapt, Bertrand?"

Toate citatele pe care și le amintește îl fac să zâmbească și mai mult.

— Publiciștii. O adunătură de retardați.

Bruce Kerwin, care încă așteaptă să înceapă să-i funcționeze creierul, e copleșit de aceste cuvinte. Se uită în jur, în speranța că se va găsi cineva care să-i sară în ajutor. E unul dintre barurile acelea cu oglinzi pe toți pereții și, pentru o clipă, Bruce are impresia că e plin de fete frumoase, până când observă că seamănă toate între ele și își dă seama că e aceeași fată, care se repetă la nesfârșit.

— Drăguță fata, spune el, iar Shaftoe se întoarce să vadă despre cine e vorba.

— Aia? I-am tras-o. Era tare gagica. Se dădea cu ulei. Am alunecat de pe ea de două ori.

Bruce Kerwin e sufocat de invidie. I s-a mai deschis o poartă spre acea lume magică în care plăcerea e legea supremă, iar fetele frumoase sunt oricând disponibile – o lume în care nu a avut acces niciodată și despre care știe foarte puțin. Mai bea din bere și se întreabă cine plătește pentru ea. În scurt timp, halba e goală și Bruce o ridică, încercând să-i atragă atenția chelnerului. După ce

procesul de reumplere a avut loc, se întoarce spre Shaftoe, simțindu-se mult mai bine decât cu o jumătate de oră în urmă.

— Mi-ar plăcea să-ți aud unul dintre poeme.

— Chiar? Stai să mă gândesc. Ultimul pe care l-am scris se numește „În subteranele minții mele zace un dubiu".

— Bagă, îi spune Bruce.

Ceea ce în capul lui sunase foarte bine pare, de cum își ia zborul de pe buze, o exclamație răsuflată, dar Bruce îi zâmbește încurajator poetului care se pregătește să recite.

— „În subteranele minții mele zace un dubiu. Îmi îngheață potențialul viselor..." Nu, futu-i, e mult prea devreme.

— Mie-mi place, spune Bruce. Ar trebui să bagi și „nu, futu-i" în poem. Arta trebuie să șocheze.

A doua bere îl relaxează, așa că se simte de-ai casei. Galerii de artă, recitări – aici voia să ajungă. La un milion de kilometri distanță de biroul de asigurări. Dar după această remarcă Shaftoe îl privește ciudat.

— Ai luat ceva? îl întreabă el.

Bruce Kerwin e dezamăgit de întrebare. Prăpastia dintre limbajele lor s-a căscat și mai tare și rămâne cu un semn de întrebare pe care nu-l poate elucida.

— Ce? întreabă el.

— Dacă da, atunci sunt omul tău.

Îi face cu ochiul și-și atinge nasul într-un fel ciudat. Bruce se uită fix la el. Înțelegerea se îndepărtează tot mai tare de masa lor.

— Omul meu pentru ce?

Shaftoe interpretează întrebarea ca pe o curiozitate precisă a unui consumator.

— Acum nu mai am decât niște resturi din Maroc, dar aștept marfă în după-masa asta.

Scoate ceva din buzunar și-i arată pe furiș. Bruce nu vede decât un pătrățel maroniu, care arată ca o bucată de piele.

— Douăzeci de lire sfertul. O sută optzeci de franci.

— M-am prins, spune Bruce, când îi revine darul gândirii. Vorbim despre canabis.

Shaftoe își duce degetul la buze.

— Așa tare nu mai vorbim. Fii atent, hai să mergem pe plajă să vedem cum ți se pare. Nu vreau să am de-a face cu clienți dezamăgiți.

— Sunt omul tău, spune Bruce, atingându-și nasul.

Nici o invitație din ultimii ani nu l-a bucurat mai tare: să fumeze iarbă cu un poet hippiot în sudul Franței înseamnă, abia acum își dă seama, vârful aspirațiilor sale sociale, realizarea visului său de-a deveni un om nou. Își ia halba, nerăbdător s-o golească. Abia acum începe aventura.

— Unde stai? îl întreabă Shaftoe când își termină berea.

— La Carlton, îi spune Bruce.

— Mamă, ești plin de bani, spune Shaftoe pe un ton admirativ.

— Nu chiar, zice Bruce, simțind că trebuie să spulbere această impresie.

Shaftoe l-ar putea vedea ca pe o pradă ușoară.

— Există cărți de credit, adaugă el.

— Se numesc de debit, îl corectează Shaftoe. Eu nu mă ating de ele. Se ridică. Gata?

— Cum rămâne cu berea? întreabă Bruce. Sau aici e moca?

— E în contul meu. Hai să mergem.

Ies din bar împreună și pleacă spre plajă. Trotuarul e blocat de o familie de englezi care-și așteaptă fiica să-i prindă din urmă.

— Haide, Portia, spune mama.

— Portia, îngână Shaftoe. Pun pariu că nu sunt foarte multe Portia în Benidorm.

Bruce își dă seama că aici lumea e diferită. Femei minunate ies din mașini enorme ale căror mărci îi scapă. Bărbați negri fac curse în Mercedesuri. Oare aici negrii sunt mai prosperi sau sunt doar șoferi?

Ajung pe *la plage publique*, acea bucățică de plajă deschisă pentru publicul larg. Tot restul a fost împărțit între marile hoteluri, iar Bruce se întreabă cât o fi plătind Frances pentru un șezlong la Carlton. E posibil ca imaginea țărmului care nu aducea nici un profit să-i fi deranjat pe francezi, care ar pune taxă și pe aer dacă ar putea. Dimineața devreme, vânătorii de raze își întind deja prosoapele și își aplică loțiune pe față și pe brațe.

Aici pot să stea pe nisip și să privească soarele ridicându-se deasupra iahturilor care abia se mișcă pe Mediterana fără valuri. Shaftoe îl îndrumă pe Bruce spre partea din spate a plajei, unde se pot rezema de zid fără să fie văzuți de pe cărarea de deasupra. Își scoate valoroasa încărcătură și rulează un joint cu tutunul dintr-o cutiuță.

— De unde faci rost?

— De la omul meu de bază, spune Shaftoe. Un domn de mare excepție. Are munți de cocaină în garajul din Grasse.

— Și ești un fel de agent?

— Trebuie să-mi cumpăr și eu o pâine, frate, spune Shaftoe, care se scotocește în fiecare buzunar după chibrituri.

Când le găsește, un vânt slab stinge două dintre ele. Nu e atât de experimentat încât să le pună la adăpost și să palmeze țigara, dar în cele din urmă flacăra se aprinde, iar Shaftoe trage adânc din joint, apoi i-l întinde lui Bruce Kerwin.

— Încearcă, îi spune el.

Bruce Kerwin se străduiește să-și învingă neliniștile legate de igiena poștirii jointului. Posibilitatea unor boli noi l-a agitat un pic. Dar știe că ăsta e ritualul ierbii, a văzut un film la televizor, așa că trage cu putere din jointul cu miros dulce. Shaftoe îl urmărește, așteptând să-i vină rândul.

— Ține-l în piept, îi spune el.

Bruce Kerwin nu simte nimic. Se uită la bărci și la oamenii care fac plajă. Nimic nu s-a schimbat, în afară de gustul pe care-l are în gură.

— Ce-ar trebui să simt? întreabă el.

— Încă nimic, spune Shaftoe. Relaxează-te.

Își ia jointul înapoi, trage și dă fumul afară încet, pe nas.

— Calm, murmură el. Ăsta e un cuvânt bun.

Bruce Kerwin ia jointul și încearcă încă o dată.

— Dacă m-ar putea vedea acum, spune el și izbucnește în râs.

Are impresia că i s-a luat un văl de pe ochi.

— Cine să te vadă acum? întreabă Shaftoe.

— Aaa, tipii de la birou. O adunătură de retardați.

Expresia îi pare cunoscută, dar nu-și poate aminti unde a auzit-o. Are impresia că i se deschid tot felul de uși în cap.

— Frate, e prea tare.

— Abia aurul libanez e tare. Un gust puternic, aromat. Îți fac rost, dacă te interesează.

Bruce Kerwin începe să se simtă foarte relaxat. Nu i-ar fi greu să adoarmă pe plajă. Se uită la bărcile de pe apă și își dă seama că nu vede ca de obicei.

— Ochii sunt primii afectați, spune Shaftoe.

— Și ce se mai întâmplă? întreabă Bruce și mai ia un fum. Nu cred că mă simt chiar normal.

Shaftoe râde încântat.

— Frate, dacă te-ai simți normal, n-ar mai avea nici un rost să iei. Nu ești agitat de felul tău, nu? Pentru că dacă

ești, iarba te face un pic paranoic, dar în principiu ce ții tu în mână e un antidot pentru tensiune.

Bruce Kerwin e prea relaxat ca să fie atent. Se uită pe plajă și vede lucruri pe care nu-și amintește să le fi observat cu câteva minute în urmă. E un peisaj colorat, iar căldura și lumina puternică aduc o contribuție importantă la intensitatea imaginii.

— Sunt prăjit, spune el. Așa se zice?

— Făcut praf.

— Tare.

Shaftoe nu mai fumează și e încântat să-i cedeze jointul lui Bruce. Din când în când, mai aruncă o privire în jur, ca să vadă dacă nu-i urmărește cineva.

— Ia zi, vrei să cumperi, prietene? întreabă el. Îți dau un sfert pentru două sute de franci.

Bruce nu-și mai aduce aminte ce preț spusese Shaftoe mai devreme. Se străduiește să-și extragă portofelul din buzunarul din spate și scoate două bancnote de o sută de franci. Pe ele se află o femeie la bustul gol, care flutură un steag, detaliu pe care nu l-a remarcat înainte.

— Ce-i un sfert?

— Un sfert de gram. Faci șase jointuri.

Bruce Kerwin se întreabă cu cine ar putea să fumeze chestia asta. Nu e genul de activitate care s-o pasioneze pe nevastă-sa. Se gândește la fata de la hotel, pe care a cunoscut-o la galeria de artă, dar nu-și aduce aminte cum o cheamă.

— Îți trebuie foițe, spune Shaftoe și scoate câteva hârtiuțe. Le rulezi așa.

Ia cele două bancnote pe care le studiază Bruce Kerwin și le îndeasă în buzunar, apoi îi întinde iarba și hârtiile.

— Poți fi acuzat pentru deținere. Fii discret.

— Sunt făcut praf, spune Bruce și-și pune marfa în buzunarul pantalonilor.

Jointul s-a stins și nu mai e destul ca să merite să-l reaprindă.

— Trebe s-o întind, spune Shaftoe, ridicându-se. Acum ai nevoie să te întorci la hotel și să te odihnești un pic.

— Întrebarea e, spune Bruce, care hotel?

— Carlton, spune Shaftoe și-i arată. Chestia aia mare și albă cu două cupole. Tari, nu? Sursa de inspirație a arhitectului au fost sânii unei curtezane.

Bruce se chinuiește să se ridice și-l ignoră.

— În cele mai multe dimineți mă găsești în barul ăla, spune Shaftoe, dacă ai nevoie de provizii noi. Când pun mâna pe aur libanez, o să-ți explodeze capul.

Bruce o ia agale pe Croisette. Nu-i e greu să meargă, are picioarele ușoare, dar e stăpânit de o neclaritate îngrozitoare.

Abia dacă și-a început călătoria că se și întoarce pe plajă, atras de rostogolirea valurilor care au început să aibă proprietăți magice. De undeva, dintr-un casetofon, se aude reggae, iar el încearcă niște pași de dans în timp ce coboară spre apă. Cerul albastru, despicat de urma unui jumbojet care zboară la 12 000 de metri, pare să fie acoperișul unui cort imens.

Când se întoarce dinspre mare, observă o tânără slabă, care stă întinsă singură pe un prosop și râde de el. Râde și Bruce, și se îndreaptă instinctiv spre ea. La patruzeci de ani, își spune el, știe în sfârșit cum să treacă drept unul de douăzeci.

Aproape că a ajuns lângă ea când se oprește, întrerupt de o senzație bruscă de sete și de poftă de ciocolată. E o decizie majoră, dar mișcarea se face involuntar și în momentul următor e așezat pe nisip în fața fetei. Părul ei lung, drept și blond i se odihnește pe sâni, în timp ce stă întinsă pe spate, iar lui Bruce i se pare că nu poartă sutien. Toate inhibițiile au fost anihilate de idei noi și incitante, care pun stăpânire pe mintea lui confuză.

— Salut, păpușă, îi spune el calm. Știi să faci o felație?

Fata îl privește impasibilă, recunoscând o problemă cu care s-a mai confruntat de multe alte ori.

— Ești rupt, îi spune ea cu un accent american. Prăjit.

Bruce o aprobă cu o mișcare a capului. Pe frunte îi apar broboane de sudoare.

— Am fumat un joint și mi-a făcut mintea praf, îi spune. Sunt rupt, cu T mare.

— Măcar a fost marfă bună? întreabă fata.

— Pare să-și fi făcut treaba, spune Bruce. Acum vreau ciocolată și ceva de băut.

— Trebuie să ronțăi ceva. Du-te și ia-ți o ciocolățică.

— Te pricepi la iarbă, nu? Eu sunt Bruce.

— Eu sunt Jodie din Idaho, spune fata. Fumez numai ce e mai bun. Îți recomand un royal nepalez, la găleată. Acum te sfătuiesc să-ți faci rost de ciocolată.

Ascultător, Bruce se clatină, se ridică în picioare și se îndreaptă spre taraba de înghețată de pe Croisette. Când se întoarce, e evident că încercările lui de a-și nimeri gura cu înghețata nu au fost încununate de succes. Are ciocolată împrăștiată pe amândoi obrajii. Se așază lângă ea, arătând ca un menestrel colorat, cu papucii uzi acoperiți de nisip.

— Sunt înmărmurit de frumusețea ta, îi spune el solemn.

Jodie din Idaho izbucnește într-un râs ca un ciripit. A fost întotdeauna foarte drăguță cu oamenii bătrâni, sperând să-și găsească un loc în testamentul lor, iar Bruce i se pare foarte bătrân. Scoate un șervețel și-l șterge pe față.

— Unde e soția ta? Arăți de parcă ai avea una.

— Da, am, spune Bruce. Sunt implicat marital. Marital seamănă binișor cu marțial. Abia acum îmi dau seama.

Vorbește rar și apăsat, cum fac drogații, dar lui i se pare perfect normal.

— N-o fac fericită.

— Nu e treaba ta s-o faci fericită, spune Jodie. Nu se poate ca o persoană s-o facă pe alta fericită pentru tot restul vieții. Suntem responsabili pentru propria fericire.

Nu e un concept pe care Bruce să-l priceapă.

— Știi, eu nu fac bani. Dacă aș fi fost gropar, probabil că oamenii ar fi încetat să moară.

Râde potolit și vede că Jodie i se alătură.

— Prima dată când am fumat am căzut într-o piscină. Când am ieșit, aveam o rochie transparentă.

Bruce râde în continuare. Râsul nu mai pare proporțional cu gluma.

— Ai o față adorabilă, Jodie, îi spune el în cele din urmă. Câți ani ai?

— Optspe. Sunt destul de tânără ca să-ți fiu...

— Amantă, spune Bruce și râde.

Și-a dat seama ce-i lipsea în viață. O prietenă de optspe ani, deșteaptă peste vârsta ei, familiarizată cu iarba și încântător de frumoasă.

Dar Jodie cea experimentată simte acum amenințarea. Merge pentru o porție de râs, dar nu a bătut atâta drum ca să și-o tragă cu un boșorog englez, mai ales că a citit destul despre englezi ca să mai facă vreo tentativă. Sunt capabili să fie găsiți morți în șosete și chiloți, secționați cu flexul, cu gura înfundată cu pastile de nitrat de amoniu și cu o pungă pe cap. Nici măcar nu se pot masturba fără să facă o producție MGM din asta, iar acestui englez în mod special îi tropăie o grămadă de hormoni în cap.

— Ai face bine să te întorci la hotel, îi spune ea vioaie. O să dai de necaz dacă mai stai pe aici.

— De ce? întreabă Bruce, care nu are nici o grabă.

— Pentru că starea ta e depistabilă de la o poștă. Du-te să tragi un pui de somn.

Bruce își dă seama că drogul l-a făcut să pară suspect și se ridică în picioare ca să-și verifice echilibrul.

— Mi-ar prinde bine o plimbare, hotărăşte el.

Jodie din Idaho se întinde pe spate, fericită să-l vadă plecând.

— Dacă Dumnezeu ar fi vrut să mergem, nu ne-ar fi dat taxiuri, îi spune ea, dar Bruce s-a îndepărtat deja clătinându-se.

Frances Kerwin se întoarce de la o tură de cumpărături de pe rue d'Antibes ca să afle de la recepţioner:

— Soţul dumneavoastră a fost arestat.

Îl priveşte gândindu-se că s-a făcut o greşeală. Tipul poartă o jachetă crem şi o cravată albastră în dungi şi s-a îndreptat spre ea de cum a intrat în hotel, ca şi cum ar fi fost un agent de frontieră, iar ea ar fi avut în plasă bunuri de mare valoare pe care nu le-a declarat.

— A ieşit la o plimbare, să-şi limpezească puţin capul, îi spune ea confuză.

— Oricum ar fi, a fost arestat, îi spune recepţionerul într-o engleză impecabilă. E la secţie.

Din tonul lui reiese că secţia de poliţie nu e chiar cel mai obişnuit loc în care să sfârşească oaspeţii de la Carlton.

— Ştiţi cumva de ce? Aveţi idee ce s-a întâmplat?

Recepţionerul ridică din umeri. E un om ocupat. Ceilalţi clienţi aşteaptă, au întrebări şi cerinţe.

— Au sunat de la poliţie şi ne-au rugat să vă spunem, zice el şi se întoarce spre ceilalţi clienţi, cu probleme mai decente.

Neştiind ce să facă mai departe, Frances traversează holul cu cumpărăturile şi se prăbuşeşte într-unul dintre elegantele fotolii roşii din catifea, de lângă Clubul Caviarului. Femei blonde, cu pielea feţei arămie, plutesc pe lângă ea cu pas maiestuos. Altele, copleşite de luxul din jur, fac încontinuu poze, ca să-şi amintească acasă că totul a fost adevărat. Frances e şi ea şocată în continuare. Singură

la micul dejun văzuse mai multe femei cu machiajul complet la ora aceea matinală ca oricând altă dată. Toate seamănă cu Joan Collins. Unele, bănuia ea după felul în care mergeau, își lucraseră fesele la chirurgie. Pe rue d'Antibes văzuse cum în buticuri luxoase franțuzoaice cu voci profunde, bronz profund și buzunare de aceeași profunzime cheltuiau sute de lire pe accesorii fără să clipească. Ea își cumpărase o fustă și o pereche de botine cu cartea de credit și se simțise foarte vinovată, sentiment care se diminuează acum, date fiind noutățile despre soțul ei.

Se ridică și pășește pe marmura bej spre biroul de la recepție.

— Aveți o hartă a orașului? o întreabă pe o fată, care scoate una imediat.

Pe copertă e o poză din Cannes, făcută de sus, iar textul e *Viața e un festival.* Frances o desface și o întinde pe birou.

— Puteți să-mi faceți un semn unde e secția de poliție?

Fata zâmbește și-i desenează cu stiloul un cerc lângă o intersecție mare, numită Place du 18 Juin. Francezilor le plac datele, iar Frances se întreabă ce s-o fi întâmplat pe 18 iunie. Din rue d'Antibes văzuse o stradă care se numea 24 Août.

Se îndreaptă spre lift ca să-și lase lucrurile în cameră, scoate cardul electronic care ține loc de cheie și care va fi schimbat când altcineva va ocupa camera, coboară din nou și pornește spre secția de poliție. Reacția inițială, de rușine, e destul de rapid înlocuită de furie, dar sentimentul dominant e curiozitatea. Ce naiba a putut să facă soțul ei atât de interesant încât să fie arestat?

Nu a furat, nu a fost violent, e destul de puțin probabil să fi căzut pradă dorințelor carnale. Și cum plecase mahmur, e greu de crezut că era iarăși beat. Contemplând nesfârșitele posibilități, Frances face o excursie pe deal în sus, departe de mare, prin oraș, pe străduțe înguste, unde

muzica bubuie din Peugeot-uri micuțe, prinse în traficul care abia se mișcă. O serie de semafoare pentru pietoni au condus-o spre o autostradă cu șase benzi, iar acum se trezește pe Avenue de Grasse. Atât de departe de mare, orașul și-a pierdut strălucirea: ferestre ciobite, fațade scorojite, graffiti-uri din abundență, într-o zonă pe care turiștii o văd rareori.

Secția de poliție Cannes e o clădire de beton cu cinci etaje, iar de la un balcon urât de la etajul doi flutură steagul Franței. Pe plăcuța de la intrare scrie SIGURANȚA NAȚIONALĂ. O discrepanță mai mare cu splendoarea de la Carlton nici nu se poate imagina, își zice Frances.

Intră și dă peste o foaie mare, printată, cu numele celor mai recenți acuzați și cu motivul pentru care sunt aduși în fața instanței. La stânga e o fereastră micuță, pe care vede un polițist în albastru deschis, într-o cămașă cu mânecă scurtă, stând la un birou. Bate în fereastră și așteaptă.

Polițistul o privește curios și într-un târziu se ridică. Frances are ghidul de conversație cu ea, dar e plin de replici ca „Ai frați sau surori?" și „Valiza mea nu este aici". „Cred că mi-ați băgat bărbatul după gratii" nu figurează.

— Vorbiți engleză? îl întreabă ea pe bărbatul care își deschide ferestruica.

Bărbatul o privește.

— Un moment, spune el și dispare.

Trec cel puțin cinci minute până să reapară cu un alt polițist, mai bătrân și cu mustață, care spune:

— Vă pot ajuta, doamnă?

Abia acum se simte cu adevărat stânjenită. Nu a mai avut niciodată o astfel de conversație.

— Numele meu este Frances Kerwin. Mi s-a spus că l-ați arestat pe soțul meu.

— Domnul Kerwin? întreabă bărbatul. A adormit.

— A adormit?

Frances e șocată. Se gândea că își va găsi soțul într-o stare de tensiune, agitat, pe marginea prăpastiei. Faptul că trage un pui de somn la prima lui vizită într-o celulă demonstrează că și-a dus noua personalitate, cea relaxată, la extrem.

— Din cauza drogurilor, doamnă.

— L-ați drogat? Ce naiba se întâmplă?

Bărbatul zâmbește.

— Nu, nu noi l-am drogat. Se droghează singur. E... cum să vă spun. Scos din joc.

— Scos din joc? întreabă Frances.

— Avea canabis la el. În Franța, așa ceva e ilegal. Îl punem sub acuzație când se trezește.

— Canabis? repetă Frances. Nici măcar nu știe cum *arată*.

— Era în buzunarul lui.

— L-o fi păcălit cineva.

— Nu cred. Fumase. L-am găsind hoinărind. Era pierdut. Scos din joc.

— Ați mai spus asta.

În urmă cu o săptămână sau două nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor, dar în această dimineață recunoaște posibilitatea ca polițistul să spună un adevăr teribil.

— Vreau să-l văd. Acum.

— Nu se poate, doarme, îi spune polițistul. Dacă reveniți mai târziu, eventual pe la șase, o să puteți vorbi cu el.

— Când îi dați drumul?

— Să-i dăm drumul? Depinde de tribunal. Un an, poate doi.

— Poftim? întreabă Frances și izbucnește în plâns.

— Deținerea de canabis e o problemă foarte serioasă, doamnă. Nu sunteți în Olanda. În Franța e ilegal. Și presupun că și în Anglia.

— Habar n-am, spune Frances și se șterge la ochi. Nu știu foarte multe despre asta.

— Atunci e bine, îi spune polițistul. Reveniți la ora șase și o să puteți vorbi cu domnul Kerwin despre încurcătura în care se află.

Închide fereastra și femeia rămâne în holul micuț. Ar vrea să se așeze, dar și mai mult ar vrea să scape din secția de poliție. În viteză, își face loc prin mulțimile de pe străduțele dosnice, întunecate, și își vede de drum spre soarele, plaja și confortul hotelului Carlton.

8

Seara devreme, Roger Blake face o plimbare pe Croisette în căutarea unui bar care vinde bere la halbă. Esme se pregătește pentru cina în port, ceea ce înseamnă că lui îi rămâne o oră întreagă din seară pe care o poate folosi constructiv, în căutare de alcool. Soarele îi hrănește libidoul și Roger își dă seama, într-un moment de revelație care îi descifrează adeseori mistere și-i explică inexplicabilul, de ce sunt atât de mulți africani pe lume și atât de puțini eschimoși. Căldura îl face de nestăpânit. Nevăzuți, în camere care se întind sub picioarele lui, bucătarii care muncesc pentru restaurantele de pe plajă trudesc într-o căldură și mai mare pentru meniul serii.

Când, într-un târziu, găsește un bar, ignoră mesele de afară și merge direct înăuntru, la umbră. Se așază la o masă rotundă, în mijloc, ca să vadă și strada, și marea. O halbă de Heineken îl costă 42 de franci. Bea jumătate dintr-o răsuflare.

Din acest unghi, soarele colorează marea într-un alb lăptos. Se așază mai bine, ca să se bucure de priveliște, o panoramă neprețuită de coapse arămii, haine scumpe, ochelari de soare de firmă, Lamborghini-uri galbene, Rolls-Royce-uri decapotabile și, ceva mai în spate, iahturile albe din golf. Bogăția e etalată și savurată; oamenii de aici par să aparțină unei rase privilegiate.

Pe Roger îl preocupă însă o problemă mai lumească: femeile din zonele calde au sânii mai mari, sau pur și simplu poartă haine mai mici? Se miră îndelung cât sunt de bronzate. Nu e bronzul obișnuit după o vacanță de două săptămâni, pare mai degrabă un fel de abanos implantat sub piele, încălcând barierele rasiale. Aceste două subiecte vin să dovedească o mai veche teorie a lui: acolo unde prețurile sunt mari, fetele sunt mai drăguțe. Cele șterse sunt de obicei dădacele.

Își soarbe berea și vede o figură cunoscută apropiindu-se pe Croisette. Kimberley Neal, într-o rochie albă, scurtă, pare să fie făcută numai din decolteu și coapse, în timp ce se strecoară prin mulțimea care-și face plimbarea de seară pe faleză. A petrecut ore îndelungate la întreținerea tenului și nu pare deloc deplasată alături de localnicele bronzate, deși, bănuiește Roger, rochia albă accentuează acest efect. Intră în bar, cu o geantă albă legănându-i-se pe umăr, și comandă un frappe cu mentă.

— Roger Blake, spune ea, văd că te descurci.

— Unde e Andrew? întreabă el.

— Andrew?

— Mentorul tău, partenerul tău... tipul cu banii.

— A, ăla, spune Kimberley. Face baie. O activitate îndelungată când e vorba de Andrew, așa că m-am gândit să ies să beau ceva repede.

— Și iată-te aici, spune Roger. Ei bine, ai putea să mă scoți din ceață. Unde ne-am întâlnit?

— Nu ți-ai revenit din Alzheimer, nu? spune Kimberley.

— E tot mai rău.

Femeia privește palmierii butucănoși de pe mijlocul drumului, care despart benzile de circulație, și spune:

— Acum zece ani ai făcut dragoste cu mine pe bancheta din spate a unui Standard Vanguard.

Roger e înmărmurit. Nu știe cum să reacționeze.

— Probabil că era un Standard Vanguard foarte vechi, spune el într-un târziu.

— Era. Era al tău.

— Nu pot să cred că am făcut dragoste cu cineva ca tine și nu-mi aduc aminte, spune Roger. Oricum, îmi aduc aminte de Standard Vanguard.

— Îți amintești mașina și nu-ți amintești de mine? Foarte drăguț.

— Am pierdut o grămadă de timp reparând-o.

— Înțeleg ce spui.

— Și unde s-a întâmplat acest eveniment de neuitat? întreabă el.

Obișnuia să străbată mii de kilometri.

— La Blakeney, spune Kimberley.

— Blakeney, Gloucester sau Blakeney, Norfolk?

— Blakeney, Gloucester. M-ai avut în Blakeney, Roger Blake. Am stat dintotdeauna foarte bine cu simțul spațiului și timpului. Până și virginitatea mi-am pierdut-o în Maidenhead.

Se uită la zâmbetul ei care îi descoperă șase dinți, apoi la frappe-ul cu mentă, și e cuprins de o dorință care-l ia prin surprindere.

— Acum zece ani... Aveam...

— Douăzeci de ani, intervine Kimberley. Pe vremea aia pierdeai o grămadă de timp cu un microfon înfipt în fund. Mai știi de ce?

Roger dă din cap rușinat. E o poveste din trecut pe care nu prea vrea s-o audă acum. Există alte întâmplări care l-ar pune într-o lumină mai bună.

— A fost o idee nevinovată, care credeam că o să-mi aducă bani, îi spune el pe un ton neconvingător.

— Dacă țin bine minte, trăgeai vânturi și te înregistrai. Dar nu mai țin minte de ce.

— Aveam de gând să tai banda și să o montez în așa fel încât să sune ca *God Save the Queen*, spune Roger. Găsisem și un nume pentru trupă: Secția de Vânturi.

— Și ce s-a întâmplat?

— Fundul meu nu știa gama.

— Mă mir că stăteai bine cu gazele.

— Mâncam multă fasole. Dacă înregistrarea ar fi apărut vreodată, aș fi plătit o groază de taxe.

— Cu o imaginație ca asta, ar trebui să fii bogat, spune Kimberley. Nu ești bogat, nu?

— Se pare că nu. Mă uitam la oamenii ăștia și mă întrebam cum au ajuns aici. Cred că dai mii numai ca să închiriezi un iaht, ca să nu mai vorbesc de cumpărat.

— În mod sigur, n-au tras vânturi pentru asta, e de acord Kimberley. Trebuie să ai companii cu mii de angajați care muncesc pentru tine. Ei primesc salarii, tu te alegi cu iahturile.

— Nu e chiar corect, nu?

— Mie mi se pare foarte corect, spune Kimberley. Spiritul întreprinzător și inițiativa iau premiile. Letargia și inerția, nu. Asta-i viața.

— Cei mai neașteptați oameni sunt conservatori în ziua de azi, spune Roger și mai bea din bere. Ce s-a ales de revoluția socialistă?

— A eșuat. A știut cum să cheltuiască bani pe lucruri bune, dar n-a avut nici cea mai vagă idee cum să-i producă. Așa că în scurt timp n-au mai fost bani, socialismul e pe moarte și comunismul a murit deja.

— Așa au mers lucrurile? întreabă Roger. M-am întrebat de multe ori.

— Uite că acuma știi. Ce face Esme? Nu-mi imaginam că o să ajungi cu o tipă așa micuță și serioasă.

— Mai bine decât cu una mare și frivolă, spune Roger.

— Eu nu sunt frivolă, spune Kimberley, dacă la mine te refereai.

— Nu mă refeream la tine. Dar cum a fost în Vanguard?

— Pe o scară de la unu la zece? Cam de opt.

— E bine, nu? Adică sună bine.

— A fost bine. Îmi doresc doar să fi fost un Mercedes.

Dispoziția lui Frances Kerwin, când intră a doua oară pe ușa secției de poliție, a suferit multe schimbări, iar acum s-a stabilizat la furie rece. Simte că are de-a face cu prostia pură și nedisimulată și a avut suficient timp toată după-masa, în camera de hotel, să mediteze la greutățile și la rușinea pe care le va avea de îndurat din cauza soțului ei. Dispariția lui va trebui justificată în fața oamenilor pe care i-au cunoscut, cei de la hotel vor începe să se întrebe cine va plăti factura, iar ea va rămâne ca o văduvă și va mânca singură. Dacă previziunea polițistului e corectă, atunci va și zbura singură spre casă, cu noi provizii de rușine și cu cheltuieli uriașe. Frances Kerwin nu e o femeie fericită.

Bătaia ei în fereastră stârnește de data asta un zâmbet de familiaritate din partea tânărului polițist care tot nu vorbește engleză. Pleacă în căutarea partenerului său bilingv care apare cu o figură serioasă.

— Domnul Kerwin trezit. Face multe neplăceri.

— Mie-mi spuneți? răspunde Frances acră. Pot să-l văd?

— Intrați pe ușa aceea.

Frances se întoarce cu spatele la fereastră și vede o ușă verde în capătul celălalt al coridorului. Când ajunge lângă ea și o deschide, polițistul cu care vorbise e deja acolo, așteptând-o să-i arate drumul pe un coridor lung, la capătul căruia se află o cămăruță fără geamuri. Singura mobilă e o masă de lemn, goală, cu scaune de-o parte și de alta. Polițistul o invită cu un gest galant să ia loc. În mod ciudat, pe podea se găsește un singur pantof.

Frances așteaptă să se întâmple ceva, dar nu se întâmplă nimic. Polițistul străbate camera și se sprijină de un zid maro închis. Scoate din buzunar un carnețel și-i studiază paginile.

Dintr-odată, ușa se deschide și intră un polițist pe care Frances nu l-a mai văzut până acum. Lângă el e Bruce Kerwin, care încă are pe cap șapca neagră.

— Bruce, spune Frances, ridicându-se.

— Bună, dragă, spune Bruce spăsit. Avem de-a face cu o mare farsă.

Polițistul îl conduce pe Bruce spre celălalt scaun, astfel încât soții Kerwin stau față în față. Apoi își ia locul lângă ușă, în timp ce celălalt polițist își studiază mai departe carnețelul.

— Ești sigur că nu e o tragedie? îl întreabă Frances. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Aș vrea să-mi aduc aminte, spune Bruce. Am cunoscut un om care avea niște canabis și am fumat o țigară pe plajă.

— De ce dracu'? întreabă Frances.

— O experiență nouă. Nu putem trece prin viață respingând experiențele noi.

— Cred că pe aia pe care ți-a aranjat-o viața de acum înainte o să vrei s-o respingi. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Asta spune-mi tu. Eu sunt puțin confuz.

— Ți-au găsit canabis în buzunar.

— E posibil.

— E un delict, Bruce. Or să te pună sub acuzare. Ai putea să primești doi ani pentru asta.

— Mie mi-au spus că trei. Dar sunt sigur că o putem rezolva, cu un avocat bun. Problema e că în țara asta ești vinovat până când ți se demonstrează nevinovăția și poate dura un an până când cazul ajunge la tribunal. Le-am cerut

să mă lase să ies pe cauțiune, dar e un concept pe care văd că nu-l pricep.

Frances își privește soțul. Nu pare să fie atât de preocupat pe cât ar trebui și se întreabă dacă nu cumva e în continuare sub influența drogului. Are niște ochi ciudați, cu pupilele dilatate, și pare nefiresc de palid în orașul ăsta cu fețe ciocolatii. Zâmbește și ridică din umeri.

— Ești un mare idiot, Bruce. Ce-ar trebui să fac acum?

— Să-mi aduci niște săpun.

— Săpun?

— Nu-ți dau lucruri din astea aici. Trebuie aduse de afară.

— Bruce, săpunul nu e în capul listei mele de priorități. De fapt, nu e deloc pe listă. Ai nevoie de un avocat și cine o să-l plătească? Mă îndoiesc că acceptă cărți de credit.

— Se pare că există un consulat britanic la Marsilia, spune Bruce. Ei ar trebui să ne-ajute.

— Marsilia? E ca naiba de departe.

Frances e exasperată și-l vede pe polițistul de lângă perete luându-și notițe. O privește și spune:

— Soțul dumneavoastră a rupt un scaun. Nu-i e de ajutor. Cauțiune. Cauțiune. Ce-i aia cauțiune?

— Isuse! exclamă Frances.

— Ce ne interesează, spune polițistul, e de la cine a luat drogurile.

— Și v-am mai spus că nu-mi aduc aminte cum îl cheamă, spune Bruce. Oamenii ăștia m-au înnebunit cu întrebările lor, când pentru mine totul e în ceață.

Își scoate șapca și o pune pe masă. Ineditul acestei experiențe începe să se evapore.

— Presupun că o să trebuiască să stau aici peste noapte?

— Și mâine noapte, spune Frances, și noaptea de după.

— Nu pot să cred. Eu sunt un om care respectă legea.

— Respectă legea cu buzunarele pline cu droguri. O pacoste nou-nouță.

— Nu fi așa, Frances, spune Bruce. O scoatem noi la capăt.

— Ca de obicei, eu o să duc greul.

Îl privește pe polițist și-l întreabă:

— Ce pot face ca să-l ajut?

— Are nevoie de un avocat. La biroul din față or să vă dea câteva nume. Între timp, are nevoie de bani pentru lucruri. Săpun, pastă de dinți, șampon. Îi trebuie o periuță de dinți.

— Îi trebuie un transplant de cap, bolborosește Frances, deschizându-și geanta.

Pune 100 de franci pe masă. Dintr-odată, soțul ei pare foarte deprimat.

— Înveselește-te, dragule. Gândește-te că e o experiență nouă.

— Doamne, Frances, nu mă lăsa aici.

— Păi... cu mine nu te pot lua.

***

Plimbându-se înspre port, în capătul din vest al Croisettei, Roger Blake și Esme Rutherford văd băieței care aleargă cu zmeie pe plajă, artiști care-ți fac portretul pe loc, un carusel uriaș plin cu copii, tineri pe role care fac slalom printre cutii goale de Coca-Cola, Palatul unde se ține anual Festivalul de Film și rămășițele vechiului oraș Le Suquet, strălucind în lumina portocalie. În port sunt iahturi din toată Europa: *Orient Star* din Jersey, *Aporo* din Amsterdam, *Starlet* din Southampton, la bordul căruia un bărbat vorbește la telefon. Pe emblemă scrie *Vieuxport*. Își văd de drum printre plimbăreții de seară spre unul dintre restaurantele din port și reușesc să se așeze la o masă afară, de unde

văd oamenii plimbându-se, la numai câțiva metri de ei. Pe spatele scaunelor lor de pânză scrie *Cécille B. de Mille.*

Trec doi bărbați care se țin de mână. Unul dintre ei are un pantof roz și unul verde. Un altul are o haină neagră și o cravată neagră, dar nu are cămașă. Prietena lui poartă un sutien transparent. Mai sunt și alții îmbrăcați extravagant, dar toți sunt tineri.

— Ce oameni frumoși, spune Roger.

— Ce oameni privilegiați, spune Esme.

— Hai să nu facem politică. Tocmai am aflat că revoluția socialistă a eșuat.

— Doar nu-ți imaginezi că oamenii ăștia au ajuns aici pe banii lor, nu? Cei mai mulți abia dacă au început să lucreze.

Esme se uită la un Rolls Royce decapotabil cu tapițerie de piele albă, în care așteaptă un tânăr.

— E vorba de mai mult decât nevoi personale, asta în cazul în care n-au intenția să stârnească invidie la tot pasul, și atunci recompensa potrivită ar fi o boală timpurie.

— La naiba, spune Roger. Mai termină cu textele astea. Nu sunt decât un substitut pentru acțiune. Ideea e să produci bani de unul singur.

— Ar trebui să produci foarte mult ca să-ți cumperi o asemenea mașină, despre asta vorbesc, spune Esme.

— Păi, cineva asta a făcut.

— În mod sigur nu papagalul de pe scaunul din față, zice Esme.

Astă-seară s-a schimbat și poartă o rochie roz cu albastru care abia îi atinge marginile umerilor. Lui Roger îi plac umerii ei pentru că descoperă că, atunci când își mută privirea în direcția lor, își aduce aminte de Kimberley Neal și de o performanță sexuală de acum zece ani care, spre rușinea lui, a fost lăsată să alunece în întunericul memoriei.

Ce-o să se aleagă de el la bătrânețe, dacă nu se poate agăța de astfel de lucruri?

O privește pe Esme și se întreabă dacă se bucură de vacanță. E morocănoasă în seara asta, așa că își verifică în cap toate datele, să nu fi uitat ceva. E clar că o îngrijorează ceva. Problema, crede Roger, e că lucrurile pe care vrea el să le facă – să stea pe plajă și să bea o bere-două – nu o interesează. În schimb, a căutat galerii de artă și a bântuit pe străduțe liniștite din orașul vechi. A vizitat biserici de secol 16, castele de secol 14 și turnuri construite de călugări. În muzee Esme a descoperit ceramică precolumbiană, etnografie polineziană, antichități egiptene și oale din Asia Mică și Rodos, în timp ce Roger, într-un mod mult mai plăcut, a studiat fenomenul modern al femeilor care fac plajă *topless*. Unii oameni, scoși din confortul lor de zi cu zi, devin plictisiți și neliniștiți în vacanță, dar el s-ar putea stabili oriunde. Când un chelner sosește cu meniul, îl întind pe masă să-l studieze.

— Ce e *pamplemousse*? întreabă Roger. L-am văzut peste tot.

— Grepfrut. Eu vreau miel, sau *agneau*, cum spun ei.

— Aici ar trebui să mănânci pește. Uite cât de-aproape e marea.

— O să iau miel, insistă Esme.

După ce chelnerul le ia comanda, Roger se apleacă peste masă și întreabă:

— Ce-i cu tine, iubito? Ar trebui să fii fericită aici.

Esme scoate o foaie din buzunar.

— Banii, îi răspunde ea. M-am uitat la fonduri. Chestia asta ne costă mult mai mult decât ne-am imaginat. Câștigul nostru n-a fost suficient.

— Credeam că ducem o viață simplă, nu?

— Și stăm la Carlton? Fii serios. Am comandat un sendviș cu pui când tu erai la plajă și m-a costat opt lire.

— Eu n-am mâncat de prânz, spune Roger de sus. Am făcut economie.

— Făceai economie? Șezlongul tău, în caz că n-ai observat, costă 15 lire pe zi. Și ne mai costă 14 lire să-ți parcăm mașina. Asta înseamnă încă 600 de lire pentru trei săptămâni, înainte să socotim micul dejun sau să deschidem minibarul din cameră. Cheltuim ca la balamuc.

Roger cade pe gânduri. Îi place să vadă cum trăiesc cei bogați și nu vrea să audă că el nu-și poate permite. În după-amiaza aceea, pe un șezlong despre care abia acum știe că îl costă 15 lire, văzuse un bărbat în costum Armani trecând pe lângă Carlton cu o servietă foarte scumpă în mână și dispărând în viteză în interiorul unuia dintre iahturi. Îi plăcuse foarte mult să stea la soare și să-și imagineze ce fel de viață ducea omul acela.

— Avem în față ceea ce economiștii ar numi un deficit? întreabă el.

— Stai să-ți explic, spune Esme, consultându-și foaia. Am câștigat puțin peste 25 000 de franci la ruletă. Camera ne costă 1 250 pe noapte, dacă nu cumva există vreun supliment pentru sexul în cabina de duș. Douăzeci de nopți înseamnă 25 000 de franci. Asta fără micile bonusuri pe care le-am enunțat deja, parcarea, șezlongurile, băuturile și micul dejun. Și mai e și piscina de la Clubul de Sănătate, pe care mi-aș dori foarte tare s-o folosesc dacă ne-am permite.

— Ar fi cazul să te întorci la ruletă, spune Roger. N-am de gând să închei vacanța asta spălând bani.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem în cort, spune Esme. Trăim într-un paradis iluzoriu.

— Dă-mi, te rog, șervețelele. Nu mai dorm niciodată în cortul ăla.

— Atunci trebuie să producem niște bani. La ce te pricepi?

— Nu lucrez când sunt în vacanță. E împotriva principiilor mele.

— Atunci ori ne mutăm în cort, hotărăște Esme, ori ne încadrăm în 45 de franci pe zi.

— Să n-aud de cort, spune Roger ferm.

Îl enervează sărăcia. Când chelnerul le aduce mâncarea, o abordează cu mai puțin interes decât de obicei, dar vinul dispare în viteză. Esme mănâncă cufundată în gânduri, întorcând pe toate părțile problema cu banii, pe care ea însăși o crease alegând un hotel atât de scump. Dintr-odată se relaxează.

— Mi-a venit o idee, spune ea.

— Aveam nevoie de ea.

— Mă gândeam la chestia aia cu portretele de pe Croisette. Ce-ar fi să-i fac portretul lui Andrew Marner? În fond, el a venit cu propunerea. Zicea ceva de peretele gol din sala de ședințe.

— Și cât ar plăti pentru asta?

— Nu e vorba de cât ar plăti el, ci de cât o să cer eu.

Andrew Marner ajunge pe terasa hotelului Carlton împreună cu Kimberley Neal și sunt conduși spre masa lor. Pe cer, stelele au luat locul soarelui și sclipesc deasupra iahturilor.

— Locul ăsta e plin de pipițe din lumea a treia, spune Andrew, privind în jur.

În mod sigur, au venit din toată lumea. Până și neveste musulmane cu capetele acoperite. Altele par să se potrivească descrierii lui Andrew Marner, dar Kimberley se blochează la cuvântul „pipițe": e conștientă de statutul ei.

— Poate că sunt femei în posturi de conducere foarte influente.

— Și poate că astă-seară programul artistic e asigurat de porci zburători.

Când chelnerul le aduce meniul cu data de azi, o observă pe Frances Kerwin ieșind din hotel și căutând nesigură o masă. Arată groaznic. Se ridică să o întâmpine și ea se îndreaptă recunoscătoare spre el.

— Nu vrei să stai cu noi? o întreabă el. Bruce unde e?

— Ești foarte drăguț, spune Frances. Mi-ar face plăcere. Bruce nu e aici astă-seară.

— Ei bine, ia loc, spune Andrew Marner și îi trage un scaun.

— Bună, îi spune Kimberley Neal.

Mai primesc un meniu. Pe el scrie: *Prix par personne TTC: FF 360.* Nu e tocmai un loc ieftin, dar după ce a făcut drumul până la secție de două ori, Frances nu mai are chef să plece în altă excursie și să caute un restaurant mai ieftin. Felul principal este *daurade grille.* Se uită la traducerea de dedesubt: *doradă gril.* Din fericire, există alternativă: spate de miel cu usturoi și cu legume, ceea ce și comandă.

— Cum îți mai merge? Îți place în Cannes? o întreabă Kimberley.

— E minunat, aș vrea doar să-mi pot permite...

Andrew Marner o privește, curios de absența soțului ei. Presupune că a fost vreun conflict la mijloc care ar face ca întrebarea să nu fie bine-venită. Dar Kimberley e jurnalistă și nu are asemenea inhibiții.

— Unde e soțul tău? o întreabă ea. Nu muncește aici, așa-i?

— A fost reținut, spune Frances.

— Reținut, repetă Kimberley, ca și cum această replică n-ar fi deloc adecvată.

— A fost reținut la secția de poliție, spune Frances. De fapt, e închis într-o celulă.

— Dumnezeule, spune Andrew, ce palpitant. Ce a făcut?

Ar vrea să adauge: „sper că nimic trivial", dar se abține. Ieșirea din scenă a lui Bruce Kerwin îl umple de speranță și de plăcere.

— Se pare că l-au prins cu canabis în buzunar, ceea ce e ciudat, pentru că niciodată nu s-a atins de așa ceva. A cunoscut un tip într-un bar.

— Extraordinar, spune Kimberley. Nu-mi imaginam că e genul cu creierii prăjiți.

— Prăjit e în mod sigur, nu sunt foarte sigură dacă are creier. Încearcă să fie din nou tânăr. E nevrotic.

— Nevroza e semnul lipsei de încredere în sine. Câți ani are?

— Patruzeci și merge pe douăzeci, spune Frances. Aveam de gând să-l înscriu iar la grădiniță la întoarcere, dar se vede treaba că n-o să ne întoarcem împreună. Se pare că o să ia vreo doi ani.

Îi privește pe cei doi, care se întreabă dacă va începe să plângă, dar chiar atunci apare chelnerul, care le aduce mâncarea.

— Șampanie, comandă Andrew, iar apoi se întoarce spre Frances. Îmi dau seama că pentru tine nu-i o ocazie care să ceară șampanie, dar nouă ne place să bem la masă. Nu vrei și tu?

— Ba sigur că vreau. Trebuie să îmi obțin și eu plăcerile de undeva.

— Întocmai, spune Andrew zâmbind.

9

Vineri dimineață, un pachet cu reviste pentru Andrew Marner sosește de la Londra. Ca un copil care-și primește jucăriile de Crăciun, Marner le duce într-un colț al terasei și face o pauză doar ca să comande o cafea. Ca de obicei, e neliniștit la vederea unui nou număr, se teme ca nu cumva să descopere vreo greșeală îngrozitoare, o calomnie grotescă sau doar un spațiu gol pe locul unde ar fi trebuit să apară o reclamă scumpă. Afacerea e plină de riscuri neprevăzute și greșelile sunt întotdeauna rușinos de publice.

Peste revistele cele mai populare aruncă doar un ochi; gusturile cititorilor nu sunt și ale lui. El vrea să vadă, de fapt, *World Review*, pe care o scoate din grămadă, după care se așază confortabil pe scaun. De obicei, are idee despre ce va apărea în paginile revistei, dar pentru că e plecat, privește acest număr ca un cititor obișnuit.

Mai întâi răsfoiește revista, studiind conținutul. Viitorul Hong Kong-ului, coșmarul din Irak, cei mai influenți zece bărbați ai secolului 20. Scandalul taxelor aeriene, scandalul analfabetismului în rândul adolescenților, scandalul oamenilor nevinovați în închisoare. Își pune de gând să-i scrie editorului că un scandal în fiecare număr e suficient și citește mai departe. O muncă elaborată de demolare a Angliei moderne – *cu politicienii ei incompetenți, industriașii leneși și lacomi, sportivi corupți și o clasă muncitoare demoralizată* –

respiră aerul unui reportaj important și va fi, probabil, republicată, contra cost, într-unul dintre ziarele de duminică. În redacție există un bărbat, dar e foarte posibil să fie și o femeie, cu o mare pasiune pentru titlurile tari. Există câte un asemenea titlu în fiecare săptămână, iar de data asta e un atac îndreptat împotriva unui parlamentar din Midlands – BIGOTUL DIN LEICESTER – care îl lovește în moalele capului, pentru că tonul bizar îndepărtează intenția critică.

Mai departe, frunzărește paginile în căutarea erorilor de care îi e atât de frică, greșelile care i-ar putea face pe oamenii importanți să nu ia în serios revista. Se uită după greșeli de literă, după poze așezate invers, după titluri puse greșit sau după articole care se termină brusc, la jumătatea propoziției. Dar ochii i se opresc pe ceva mult, mult mai grav.

Incompetenții din industria tipografică au reușit să despartă un cuvânt în silabe, astfel încât un om care ar fi trebuit să fie descris ca *therapist* este făcut *the rapist*[1]. Andrew Marner se ridică de pe scaun de parcă ar fi stat pe jar și-i lasă în urmă, pe terasă, pe ceilalți clienți, într-o explozie de înjurături fanteziste.

— Garnett! zbiară el în telefon.

Cei de la hotel i-au făcut legătura surprinzător de repede cu biroul de la etajul patru al unui imobil din Londra, unde un tânăr chel stă la masă înconjurat de ziarele de dimineață. Garnett a descoperit nișa intelectuală în tipul de jurnalism pe care și-l dorea – o existență tăcută și gânditoare, unde calitatea contează mai mult decât torentul de cuvinte de-a valma din cotidiene.

— Andrew, spune el calm. Salut.

— Ai văzut rahatul ăsta care tronează pe pagina 26?

Vocea furioasă a patronului, care țipă la el din sudul Franței, îl deranjează pe Garnett. Asta se întâmplă în redacțiile

[1] *Therapist* – terapeut. *The rapist* – violatorul (*n. tr.*).

adevărate; nu are ce căuta printre politeţurile urbane de la *World Review.*

— Am văzut. E regretabil.

— Regretabil? zbiară Andrew Marner. Mie mi se pare că seamănă cu o gaură în buget de o jumătate de milion de lire. Ce daune i-a plătit *The Sun* lui Elton John?

— Difuzarea ar fi aici un factor esenţial. Ei au tiraj mai mare ca noi, îi explică binevoitor Garnett.

— Nu-mi pot imagina un lucru mai rău decât să spui despre un om că e violator, asta indiferent de tiraj, spune Andrew. Întrebarea e: ce ai de gând să faci?

— Evident, o să dăm o erată şi o să ne cerem scuze, spune Garnett mieros. Între timp, i-am telefonat.

— Şi ce-a zis?

— Nu era disponibil.

— De ce?

— Era cu avocatul lui.

— La dracu', spune Andrew. Am pus-o.

— Relaxează-te. E o greşeală nevinovată. Nu are nimic răutăcios.

Andrew Marner e atât de pornit, încât Garnett nu poate să-i mai spună că în tot entuziasmul lansării au uitat să plătească asigurarea care i-ar pune la adăpost în eventualitatea unui proces de calomnie. Cu revistele sub braţ, Andrew Marner se îndreaptă spre lift. Simte că scoate fum pe urechi şi încearcă să se calmeze în cutiuţa cu aer condiţionat care-l duce încet spre etajul trei.

Sus, Kimberley Neal îi smulge revistele din mână, o caută pe a ei şi găseşte pagina care conţine editorialul. Poza ei, cu un zâmbet abia schiţat, e pusă între cele două nume. Vederea paginii o umple de o strălucire caldă în fiecare săptămână, de parcă ar vedea-o pentru prima dată. Astăzi însă mândria e mai temperată. Revista, cu un tiraj de 90 000 de exemplare, nu pare să fi fost citită de nici unul

dintre oamenii pe care i-a cunoscut. Săptămânal, iese de la tipar în viteză, momentul de glorie al unui program epuizant, ajunge la toate punctele de difuzare din Anglia, dar nimeni nu a auzit de ea. Pe birou tot nu-i ajung invitații să apară la televiziune. Își privește pagina și se întreabă dacă o citește cineva. Muncește ca un sclav ca să producă un mesaj provocator săptămânal, dar oare îl primește cineva?

Se trântește pe pat. Editorialul de săptămâna viitoare e pe jumătate scris, lângă ea.

— Ar trebui de fapt să scriu o carte, zice ea. Oamenii citesc cărți.

— E o mare noutate pentru mine, spune Andrew desfăcându-și cravata. Eu credeam că se uită la televizor. Copiii din ziua de azi nu știu să citească, așa-i? Nici măcar nu găsesc Anglia pe hartă.

— Nu despre copii vorbeam. Femeia adultă, obișnuită – ea citește cărți: romane groase pline cu porcării. Le iubesc. Trebuie să fi văzut și tu asta. Rafturile sunt pline de ele.

Andrew Marner își pune de băut. Descoperirea defăimării din revistă i-a creat un gol interior pe care trebuie să-l umple.

— Și asta ai de gând să scrii? Un roman gros, plin cu porcării?

— De ce nu? ridică din umeri Kimberley. Practic, toată lumea pare să facă asta. Cine a auzit de Kimberley Neal? Dar, dragule, dacă ai de gând să începi un ziar național și să-mi dai o rubrică acolo, asta ar fi altceva. Sau să mă faci editor.

— Răbdare, cucoană. Fiecare pas la timpul lui.

— Pașii pe care i-am făcut eu par să mă ducă în spate, spune Kimberley. Asta e, trebuie să scriu o carte. De preferință una care să o facă pe Jackie Collins să arate ca Jane Austen.

Andrew Marner își ia paharul și se îndreaptă spre fereastră. Abia dacă o ascultă. După veștile de azi, ideea să o facă pe Kimberley Neal editor la una dintre revistele sale nu i-ar ușura somnul. Dacă Garnett, cu dubla sa calificare, cu vastele sale cunoștințe și cu mintea sa meticuloasă, nu face diferența între *therapist* și *the rapist*, ea ce șanse ar avea în fața pretențiilor lacome ale avocaților? Și ce s-ar alege de titlul lui nobiliar?

Dă pe gât whisky-ul și pune paharul pe masă. Spera să treacă peste calomnie, dar iată că îl preocupă tot mai tare, dând la o parte orice altceva. Se plimbă agitat și se oprește în dreptul unui tablou de pe pereții crem, cu grădinile de la Versailles și cu palatul impunător pe fundal. Această dimensiune a luxului îl neliniștește, pare să-i spună că sacul lui e fără fund.

— E în regulă, Andrew, nu voiam de băut, spune Kimberley, deschizându-și caietul.

Replica îl șochează. Până și cei cărora nu le place de el îl apreciază pentru maniere.

— Îmi pare rău, spune el luând sticla. Am o problemă care mă preocupă.

— Nu, serios. Chiar nu vreau, spune Kimberley ridicând mâna. Care e problema?

— O calomnie mică. De fapt, mai degrabă una mare.

Dar pe Kimberley nu o interesează detaliile vieții de la birou. Mâine trebuie să trimită încă un editorial și are mult de scris.

— Nu uita că te întâlnești la prânz cu domnul Rocard, îi spune ea, luându-și pixul.

— Doamne, uitasem, zice Andrew. Parcă mă duc naibii în locul ăsta.

După ce Marner dispare să se schimbe, Kimberley își răsfoiește carnețelele de notițe pentru subiecte posibile. Dacă scrie editorialul în vreo două ore, își poate petrece

după-masa pe plajă, gândindu-se la roman. Vede o însemnare pe care a făcut-o cu o săptămână în urmă și, după plecarea lui Andrew, începe să scrie: *Abia dacă mai poți deschide televizorul în ziua de azi fără să dai peste o înmormântare. Zilnic, pe ecranele noastre defilează sicrie. Uneori în continuarea unui atac terorist, alteori e vorba de uciderea unui copil, alteori sunt ultimele omagii aduse unei stele căzute. Orice ar fi, eu m-am săturat. Pe bătrâni îi deprimă și pe tineri îi plictisește. Bineînțeles, pentru cei care realizează aceste programe e un lucru simplu. Pentru că e posibil să nu știe unde se va întâmpla o știre, dar datele înmormântărilor se știu întotdeauna. Drame instant, ușoare. Și ieftine.*

Își lasă jos caietul, alți centimetri pătrați umpluți din articol, și revine la carnețele, căutând încă o idee. Găsește un sâmbure. Bărbații din Lancashire, citește ea, fac dragoste mai mult decât oricare alți englezi. Fac sex de 77 de ori pe an. Pe Kimberley această abstinență o îngheață, dar cifrele sunt clare, negru pe alb. Media națională e de 71 de ori pe an, iar în coada listei, cu numai 67 de partide pe an, sunt bărbații nefericiți din Yorkshire.

Kimberley studiază cu scepticism cifrele. Oare ce naiba fac oamenii ăștia în timpul liber? Până și londonezilor, pionierii plăcerii și ai satisfacției, le iese numai de 69 de ori pe an, o dată în plus față de serioșii scoțieni. Ceva totuși o entuziasmează, poleindu-i articolul cu glume despre cât sunt de plictisitori bărbații englezi: *Nu înfrângerile noastre în arenele sportive fac de rușine Anglia,* scrie ea, *ci felul cum se mișcă picioarele după terminarea jocului.* Trei sute de cuvinte ascuțite apar în jumătate de oră și Kimberley le citește cu un zâmbet satisfăcut. Spre seară va rescrie articolul și-l va trimite pe fax la Londra.

Când intră în baie să se pregătească pentru plajă, își pierde zâmbetul obișnuit care vine după terminarea unui articol. Se întreabă din nou: Cine îl va citi?

În timp ce își întinde cremă de protecție pe față, mintea îi zboară iar spre scrierea unui roman sexy care să ajungă la toate milioanele de oameni care n-au auzit de revista ei. Ar putea să plece de la sondajul pe care tocmai l-a citit. Ar putea chiar să se numească *Mișcarea picioarelor după terminarea jocului.* E un titlu care atrage.

Stă goală în fața oglinzii din baie, admirându-și membrele bronzate frumos, și se gândește care ar fi media ei. O estimează cu rezerve la 150, dar au fost ani când numărul ăsta ar fi părut un jurământ de castitate. În mod sigur, pe la douăzeci de ani, când ținea evidența acestor lucruri, depășise două sute, deși cifra fusese umflată artificial de un jucător de rugby din Bognor Regis. Acum standardele ei sunt mai ridicate. E destul de matură ca să prefere calitatea cantității. Calitatea e reprezentată de Andrew Marner, cu poziția pe care o deține, cu banii și cu puterea. Își pune o pereche de bikini și se întreabă în ce măsură ar putea scrie romane pornografice dacă ar chema-o Lady Marner.

Pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, Frances Kerwin se trezește singură. Sentimentul inițial de spaimă, care amenința să se generalizeze într-o stare de care să nu mai scape toată ziua, s-a stins surprinzător de repede. Patul, care nu e deformat pe o parte de greutatea bărbatului, răspunde domol mișcărilor ei. Cum nu mai e înghesuită pe o jumătate, își întinde picioarele și stă pe diagonală, descoperind o senzație și un spațiu de care se bucurase rareori. I se pare că-și permite un lux și nu prea are chef să se ridice. Întinde o mână, descoperă telecomanda pe noptieră și deschide televizorul. Mai mult de cincizeci de canale din Franța, Spania, Italia și vreo doisprezece sateliți care transmit mizerii ca și cum cineva de acolo de sus nu ar avea ce face cu ele, dar în cele din urmă dă și peste limba engleză, pe CNN, unde Monica Seles povestește într-un

interviu lung cum și-a revenit după ce a fost înjunghiată pe terenul de tenis. Frances rămâne întinsă în pat și o vreme urmărește interviul, dar când își aduce aminte de propria corvoadă nu mai rămâne loc și pentru problemele Monicăi Seles, așa că închide televizorul.

Ieri se îngrijorase din cauza lui Bruce, întrebându-se cum ar putea să-l ajute, azi gândurile se tot întorc asupra ei. Problemele ei sunt mai urgente decât ale soțului și există o limită a ajutorului pe care i-l poate oferi. În acest moment, el e într-o celulă și va mai rămâne acolo o vreme. Ea e cea abandonată. Primul gând care-i vine în minte e că ar trebui să economisească bani plecând din hotel și întorcându-se acasă. La urma urmei, ce vacanță era asta care îi rămăsese? Abia apoi își dă seama că trebuie să rămână și să aranjeze ce poate fi aranjat pentru soțul ei.

Se ridică din pat târziu și se îndreaptă spre baie. Pentru prima dată, nu simte singurătatea la care se așteptase, ci o izbucnire savuroasă de libertate. Ignorând costurile, profită de room service și cere să i se aducă micul dejun în cameră, o extravaganță cu care Bruce nu ar fi fost niciodată de acord. Până să apară gustarea, pe o tavă elaborată care, prin ridicarea laturilor, se transformă într-o măsuță, gândurile i s-au tot învârtit în cap și Frances descoperă cu surprindere că mila și compasiunea sunt tot mai nesemnificative și că furia deține în continuare controlul.

Ar fi fost altceva dacă îl acuzau pe nedrept, dacă îl lovea o mașină, sau făcea infarct, dar ideea era că și-o făcuse cu mâna lui. Se așază și începe să mănânce ouă prăjite, șuncă și roșii, și se hotărăște că ar fi timpul să se gândească și la ea. Dacă Bruce e închis pentru doi sau trei ani, e posibil să nu-l mai vadă niciodată. Oamenii se schimbă, împrejurările de asemenea.

Își toarnă o cană de ceai și-și imaginează cum ar fi viața fără Bruce. Sentimentul că a fost ținută în loc prea multă

vreme se conturează tot mai clar. A fost deșteaptă dintotdeauna, dar nu a avut niciodată ocazia s-o demonstreze. Întotdeauna a fost pregătită să primească mai mult decât îi oferea viața ei plină de restricții. „Locul femeii e acasă" – aproape că începuse și ea să creadă asta. Dar acum e pe cale să-și dea seama că ziua de ieri s-a încheiat, în timp ce ziua de azi e o oportunitate. Dacă fiecare femeie măritată ar primi azi un milion de lire, câte căsnicii ar mai fi intacte mâine? Când se gândește la anii îndelungați pe care i-a pierdut dedicându-se căsniciei, Frances se întreabă dacă în tot timpul ăsta a fost chiar în toate mințile. Își lăsa viața să i se scurgă printre degete și nu făcea nimic în privința asta. Nici măcar nu aveau copii, puntea de legătură convențională, iar viața lor sexuală nu ar fi putut fi sursă de inspirație pentru vreo poezie. Frances își imaginase întotdeauna că așa merg lucrurile cu cei mai mulți oameni. Că frustrarea sexuală e partea centrală a vieților lor. Că visează parteneri și experiențe la care nu vor avea acces niciodată. Tânjesc și sunt triști. Acceptă.

Își termină micul dejun și zâmbește. Ce spusese Bruce? „E un început nou și vreau să profit de șansă."

Împinge căruciorul cu tava afară și se așază la masă, lângă telefon. Se întreabă dacă ar trebui să le dea vestea prietenilor lui Bruce, dar decide că ar trebui să se sfătuiască înainte și cu el. Cu predispoziția spre fabulație pe care o are acum, ar putea să le spună că e într-o croazieră prelungită în jurul lumii.

În schimb, după multe dificultăți lingvistice și tehnice, reușește să-i contacteze pe cei de la Consulatul Britanic, unde un bărbat îi ascultă povestea cu plictiseală și apatie.

— Aud asta de trei ori pe zi.

— Pe mine mă consolează prea puțin, spune Frances, care se simte mult mai vioaie în dimineața asta, dar înseamnă

că știți destul de multe despre subiect ca să îmi puteți da un sfat.

— Nu pot să fac prea multe pentru dumneavoastră. Faceți rost de un avocat. Aveți răbdare.

— Vrea să iasă pe cauțiune, dar francezii nu par să înțeleagă termenul.

— Îl înțeleg. Dar nu se aplică pentru persoanele care n-au domiciliul în Franța.

— Și asta înseamnă că ar putea să stea închis încă un an până să ajungă la tribunal?

— E foarte posibil, aprobă bărbatul. Roțile justiției franceze se mișcă foarte încet.

— Mulțumesc frumos.

— Ținem legătura, doamnă Kerwin. Avem o evidență a acestor lucruri.

Închide telefonul și se îndreaptă spre fereastră. Soarele, un musafir ocazional în țara ei, e rezident permanent aici. E dogoritor și decolorează tot ce-i iese în cale. Aici, umbrelele de soare sunt la fel de populare ca umbrelele de ploaie în Anglia.

Frances se așază și-și face planul pentru ziua de azi. O cafea pe strada Antibes și poate câteva cumpărături ar umple dimineața foarte frumos. Apoi un sendviș și o oră la plajă. Apoi, undeva între plajă și cină, va trebui să treacă pe la Bruce, să vadă cum i-a plăcut prima noapte într-o celulă. Acesta e cel mai puțin atractiv punct din itinerarul ei. În timp ce se gândește la asta, sună telefonul. Una dintre fetele de la centrala hotelului Carlton îi spune:

— Un telefon din Nisa.

Așteaptă, surprinsă, și apoi aude vocea lui Andrew Marner.

— Frances?

— Bună, îi spune ea. Ce faci la Nisa?

— Mă tem că afaceri. Ascultă, ai auzit de Bateau Restaurant?

— Cred că l-am ratat, spune Frances.

— E o barcă transformată în restaurant. Și navighează de-a lungul țărmului. Mi s-a spus că e excelent. Mă întrebam dacă ai vrea să iei cina cu mine astă-seară.

— Cu Kimberley?

— Nu, spune Andrew.

— Păi... nu știu ce să spun. Sună tentant.

— Te-am auzit cu urechile mele aseară când ai spus că trebuie să-ți obții plăcerile de undeva.

— Așa am spus, nu? zice ea și zâmbește. La ce oră?

— La opt în hol, spune Andrew.

— O să fiu aia care nu are un exemplar din *Le Figaro*, spune Frances.

Pune telefonul în furcă și intră în baie să se privească în oglinda care îi spune că o completare necesară a programului ei de peste zi ar fi o oră petrecută la coafor și iată că o zi plină de găuri începe să se umple, ba chiar să devină aglomerată. Undeva trebuie să strecoare și plimbarea lungă până la secția de poliție, dar nu știe unde, iar urmele de loialitate sunt șterse de atracțiile proaspăt apărute.

Esme Rutherford se întoarce dintr-o vizită la Musée de la Castre, unde a studiat mâna unei mumii egiptene, un costum japonez de războinic și o baracă din Pacificul de Sud, și se întreabă dacă nu cumva dedică prea mult timp culturii în această vacanță. Pare că ratează tocmai plăcerile convenționale care pe ceilalți îi satisfac, iar pe Roger îl vede din ce în ce mai puțin.

Dar, când intră în hotel, îl vede pe Andrew Marner și își aduce aminte că există și alte activități artistice pe listă. Se îndreaptă spre el.

— Aș vrea să discutăm afaceri, Andrew, îi spune ea fără ocolișuri.

Andrew se uită împrejur. E evident că așteaptă pe cineva.

— Afaceri? Vorbești pe limba mea.

Poartă un costum aproape argintiu și o cămașă maro închis. Cravata e albastru pal. Se uită din nou, dar nu apare nimeni.

— E vorba de portret, spune Esme. Al tău. Vorbeam serios ieri, mi-ar plăcea să-l fac. Și, ca să fiu sinceră, avem nevoie de bani.

— Perfect, spune Andrew. Ce zici de o primă ședință luni după-amiază? Dimineața nu sunt aici.

— Îl facem la tine în cameră?

— Dacă îți convine, spune Andrew. Ești scumpă?

Esme face o pauză, temându-se că un preț, în acest moment al negocierii, l-ar putea face să se răzgândească. Oamenii bogați sunt cunoscuți pentru precauțiile pe care le au față de banii lor: de-aia sunt bogați.

— Să mai discutăm asta după ce ai văzut portretul, îi propune ea.

— Rar găsești asemenea încredere, zice Andrew și se uită în jur.

Frances Kerwin e lângă el, într-o rochie roz, înflorată. Pare ușor stânjenită.

— Bună, le spune ea amândurora.

Andrew o ia de mână.

— Noi am plecat. Rămâne pe luni după-amiază, da?

Esme îi privește ieșind din hotel și se întreabă ce se întâmplă. Se îndreaptă spre lift și urcă împreună cu doi arabi grași, care o evaluează fără urmă de jenă, apoi o bârfesc și râd. În cameră găsește un bilet de la Roger. *Sunt în piscină la Clubul de Sănătate. Etajul șapte.* Își pune costumul de baie alb și un halat și urcă. Roger și Kimberley Neal

se bălăcesc în piscină. Ea încearcă să-l bage cu capul sub apă și, când în sfârșit reușește, el o prinde de picioare.

— Hei, salut, spune Esme, întrebându-se și acum ce se întâmplă. E caldă?

Piscina e mică, are dimensiunile unei cămăruțe, și e clar că e o îmbunătățire recentă adusă unui hotel vechi. Dincolo de piscină se află Clubul de Sănătate, cu aparatele de exerciții, saune, saltele plutitoare pentru relaxare și saloane de masaj.

— M-am gândit să înot cât timp tu vânezi cultură, spune Roger. Iar Kimberley își lucra mușchii la Clubul de Sănătate.

— Nu-mi trebuie explicații, Roger, spune Esme, dezbrăcându-și halatul și alunecând în piscină. Știe vreunul dintre voi unde e Bruce Kerwin?

— N-ai auzit? spune Kimberley. A fost arestat. E închis. L-au prins cu canabis în buzunar.

— Canabis? Bruce Kerwin? Nu pare genul. Unde e?

— E la secția de poliție din Cannes în momentul ăsta, săracul de el. Halal vacanță!

Esme înoată până în capătul piscinei și înapoi. Nu-i ia foarte mult.

— Oare Frances ce o să facă așa singură? se întreabă Roger.

— Sunt convinsă că o să fie bine, spune Esme. Unde e Andrew, Kimberley?

— Muncește, oftează Kimberley. Întotdeauna muncește.

Bateau Restaurant e o ambarcațiune dichisită, impunătoare, lungă de 36 de metri, cu restaurant, ring de dans și discotecă în interior, cu mese și scaune în aer liber pentru băutura de dinainte de masă. La una dintre ele stau Andrew Marner și Frances Kerwin, în compania unei sticle de Dom Pérignon, iar Frances, uimită de propria îndrăzneală, ascultă sirenele unora dintre bărcile care încearcă să se strecoare

în port, în timp ce altele încearcă să iasă. Când barca lor își începe excursia, se uită în jur la ceilalți clienți. Un domn din Orientul Mijlociu, însoțit de o femeie cu picioare foarte lungi, savurează o țigară de parcă ar fi ultima; doi negri în haine scumpe beau vin; o familie de nemți încearcă să-și potolească băiețelul a cărui față palidă se schimonosește la chelnerul care se străduiește să-i ofere ceva de băut.

Andrew Marner încearcă să-și golească mintea de toate gândurile legate de calomnie și să se bucure de compania de care și-a făcut rost cu atâta inteligență. Îi plac femeile și le înțelege. Ochii lor îi spun tot ce trebuie să știe, cu mult înainte să deschidă gura, iar în ochii lui Frances Kerwin citește o invitație.

Frances îl privește și-l întreabă:

— Kimberley știe că suntem aici?

— Nu trebuie să-i dau raportul, spune Andrew. E angajata mea.

Îi toarnă din nou în pahar, și încă o dată, când spuma scade.

— Cum adică, e angajata ta? întreabă Frances și și-o imaginează pe Kimberley cea înaltă întinsă goală pe un pat.

— Scrie un editorial pentru una dintre revistele mele. E o fată foarte ambițioasă.

— De asta mi-am dat seama imediat. Țintește foarte sus.

— Da, doar e era femeii. Ce spunea doamna Thatcher? „Cocoșul cântă, dar găina face ouăle."

— În cazul ei, găina se ocupă și de cântat, spune Frances și își bea șampania.

— Cum se descurcă Bruce? întreabă Andrew, care nu are chef să discute despre rolul lui Kimberley Neal în viața lui. L-ai văzut azi?

Frances dă din cap în liniște.

Excursia ei din acea după-amiază spre hățișurile crepusculare ale secției de poliție din Cannes nu fusese tocmai

un succes, și știe că vina îi aparține în totalitate. Înarmată cu ideea greșită că l-ar putea înveseli, ajunsese toată numai un zâmbet, ca un vecin în vizită la un prieten bolnav. Lui Bruce Kerwin, care reușise să-și arate colții în fața gardienilor și era chiar mai puțin prietenos cu creaturile mult mai mici care-și petrecuseră noaptea mușcându-l de spate, atitudinea ei i se păruse complet nepotrivită. El era murdar și iritat, iar nevastă-sa rânjea, proaspăt ieșită de la salonul de frumusețe, și purta o pereche de botine negre care păreau suspect de noi. Nu erau deloc pe aceeași lungime de undă.

— Ce-ai făcut? o întrebase el, pe când stăteau față în față, la aceeași masă.

— Ce-am făcut? Ce vrei să spui?

— Ai găsit un avocat, de pildă?

— Nu încă, Bruce. Avocații costă. Dar am sunat la Consulatul Britanic.

— Și ei ce-au zis?

— Că au mai auzit povestea asta. De vreo trei ori pe zi, cred că așa a zis bărbatul.

— Și pentru numele lui Dumnezeu, ce sfat ți-au dat?

— Răbdare, Bruce.

— Răbdare! țipase el. O să stau în celula asta blestemată pentru totdeauna?

— Nu pentru totdeauna. Te-au pus sub acuzație?

— Da. Deținere de substanțe interzise.

— O să trebuiască să pledezi vinovat. Ce-ar putea face un avocat?

— Isuse, Frances, poate să-mi pledeze cauza. Dacă mă condamnă la închisoare, poate face sentința mai mică. Dacă există șansa să fiu achitat, o să se lupte pentru asta. Și mai mult decât atât, am nevoie de cineva la tribunal care să vorbească franceză.

— De la Consulat mi-au spus că ar putea dura un an până să fie discutat cazul tău. Chiar ai nevoie de avocat

până atunci? Probabil că o să ne ia banii pe un an de muncă, în care n-o să aibă nimic de făcut.

Bruce se aplecase peste masă și își prinsese soția de mână.

— Pricepe, Frances, că am nevoie de cineva care să mă reprezinte. Sunt zeci de lucruri pe care le-ar putea face un avocat. Uită-te în ce hal sunt. Plin de mușcături.

— De la animalele de companie?

— Ți se pare amuzant? o întrebase Bruce cu răceală. Să știi că îmi place să fiu o sursă de distracție.

Frances era plină de remușcări. Îi era greu să se pună în locul soțului ei. Își pusese mâinile peste ale lui, care erau încleștate pe masă.

— Îmi pare rău. Sunt încă un pic debusolată că am un soț în pușcărie. Găsesc mâine un avocat. Cu ce-l plătesc?

— Banii de la firmă sunt în cont. Folosește cardul Eurocheque la bancă. Poți să scoți cât îți trebuie. Cred că există o limită zilnică, dar poți să mergi în fiecare zi la bancă.

Frances, care se ferise să folosească fără discernământ cărțile de credit, de teamă să nu ajungă la limită, fusese încurajată de această veste, care îi deschisese o sursă nou-nouță de bani. Nu era atât de săracă pe cât crezuse.

— Bine, dragule, îi spusese ea. Îți aduc un avocat.

— Săpun mi-ai adus?

— Doamne, am uitat. Îmi pare rău, Bruce.

Acum, în timp ce stătea în restaurant, se simțea vinovată, dar vinovăția nu se întinsese și asupra acceptării invitației la cină. După ce termină șampania, coboară și sunt conduși la o masă de lângă fereastră, de unde privesc țărmul îndepărtându-se. Când pleacă din port, se văd faleza din Cannes, hotelul Carlton și traficul de pe Croisette. Mâncarea comandată în timp ce stau sus sosește imediat, iar Andrew toarnă vin.

— Cu ce se ocupa soțul tău? o întreabă el după împlinirea acestor formalități.

— Înainte să devină hippiot cu jumate de normă, vrei să spui? întreabă Frances. Cred că cel mai bine i se potrivește „android nevrotic".

— Ai o limbă ascuțită, spune Andrew pe un ton apreciativ. Mă refeream la slujba pe care o avea.

— A fost managerul unei firme de asigurări, spune Frances. A stat douăzeci de ani la un birou și se pare că amintirea asta i-a sucit mințile. Dar hai să vorbim despre tine, Andrew. Nu știu de ce, dar Bruce mă deprimă.

— Despre mine? Ce e de zis despre mine?

— Ești însurat? întreabă Frances. Există o soție pe undeva?

— Da, chiar există. Bertha e acasă.

— E frumoasă?

— Toate femeile sunt frumoase la un moment dat, spune Andrew evaziv. Apoi natura rezolvă problema.

— Așa să fie? întreabă Frances căzută pe gânduri.

— În cazul tău, natura a făcut o treabă excepțională. Ești o femeie foarte frumoasă, Frances.

— Ești foarte amabil să spui asta. Nu primesc multe complimente.

Andrew se apleacă înspre ea și vorbește mai încet.

— Sincer să fiu, mi-ar plăcea foarte mult să fac dragoste cu tine.

— E și ăsta un compliment? întreabă Frances deconcertată.

A citit undeva că bărbații de succes nu ezită să spună direct ce vor, pentru că nu au nici timpul și nici înclinația s-o ia pe ocolite, dar această abordare atât de fățișă încă o surprinde.

— Dacă e sau nu un compliment, asta tu decizi, dar am vorbit serios și n-are sens să mă prefac. Mai vrei vin?

— Cred că ar fi bine, spune Frances, ridicându-și paharul. Nu primesc propuneri din astea zilnic.

S-au îndepărtat de țărm și acum înconjoară niște insule din golf. Văd cum se ridică din ele păduri de pin și eucalipt și, dintre ele, apare o mănăstire de călugări cistercieni.

— O categorie de oameni pe care nu i-am invidiat niciodată, spune Andrew când Frances îi arată mănăstirea. Să ratezi lumea asta cu speranța îndepărtată că o să urmeze o alta.

— Păi, presupun că virtuțile monahale nu au fost presărate pe cărarea ta, spune Frances. Tu, într-o rasă călugărească ai fi la fel de ciudat ca o călugăriță în bikini.

— Sunt un bărbat sănătos, Frances, spune Andrew, cu pofte sănătoase.

— Ești norocos, spune Frances.

— Și sper să devin și mai norocos, zice el încet.

Vaporul trece de Golfe Juan și se îndreaptă spre Cap d'Antibes și Eden-Roc. Farfuriile sunt luate, e servită cafeaua, și dintr-un colț al sălii, unde se află ringul de dans, izbucnește muzica. Imediat, câteva cupluri sunt în picioare.

Frances privește pe fereastră apropierea luminilor din Juan-les-Pins.

— Jolly Pan, spune Andrew.

— Jolly Pan? întreabă Frances.

— Așa se pronunță. Sunt un pic lingvist.

— Știi unde să bagi limba, spune Frances, amețită de băutură.

— Și când s-o scot, doamnă Kerwin.

A trecut mult timp de când Frances a dansat ultima oară, dar acum trebuie. Simte o exaltare pe care trebuie să și-o manifeste. Se ridică și se apleacă peste masă, ca să-i întindă mâna lui Andrew Marner. Merg printre mese spre ringul de dans și se lansează într-un vals. Andrew Marner e mai înalt, mai bine făcut și mai puternic decât Bruce. Se lasă pe mâna lui și simte că cedează. Mirosul plăcut al

aftershave-ului său scump îi umple nările. Când muzica se termină, rămân pe ring pentru încă două dansuri.

— Ce zici de un Benedictin? întreabă Andrew.

— Ne-am întors la călugări?

— Eu mă gândeam mai degrabă la coniac.

Când se întorc la masă, Andrew comandă două.

— Credeam că aftershave-ul ține două ore, îi spune Frances. Nu l-ai împrospătat la jumătatea serii, nu?

— Chestiile mele țin mai mult, spune Andrew.

— Mă bucur să aud asta, răspunde Frances.

În dreapta se vede La Croisette, sunt aproape de port. Hotelul lor plutitor iese în evidență chiar printre luminile portului. Când primesc nota, Frances se așteaptă să vadă o carte de credit, dar Andrew scoate un teanc de bani și numără câteva bancnote pe masă. Sunt atât de multe bărci, încât le e aproape imposibil să coboare ancora. Clienții se îmbulzesc la intrare, așteptând să coboare.

— A fost o seară minunată, spune Andrew, punându-și în buzunar portofelul din piele de crocodil. Acum ce se întâmplă?

— Cu siguranță a fost, zice Frances. Îți mulțumesc. Ce se întâmplă acum? Cred că următoarea mișcare e să ne dăm jos.

— Vreau să spun după aia...

— Aha. Greu de spus, nu?

— Așa să fie? întreabă Andrew.

— Nu chiar, zice Frances. Ce-ar fi să vii să bem ceva la mine în cameră?

10

Esme Rutherford nu e surprinsă că somnul îi e întrerupt de gândul la Bruce Kerwin, închis între cei patru pereți ai unei celule prăfuite. Ar fi putut foarte bine să trăiască fără să o preocupe soarta celor din jur, dar se pare că nu se poate abține.

Ceea ce ea consideră o compasiune firească seamănă mai degrabă cu o tendință neproductivă și sentimentală de a se concentra pe tristețe și nefericire, chiar cu prețul propriei fericiri; ar fi mult mai veselă dacă și-ar putea umple mintea cu imagini de succes, belșug, sănătate strălucitoare și raze de soare. Dar, atrasă de ratați, a semnat mereu petiții, a făcut lobby pe lângă politicieni, s-a înscris în comisii și i-a votat pe laburiști. Greutățile lumii stau la coadă pe umerii ei și cer atitudine.

În dimineața următoare, fără să stea pe gânduri, îl lasă pe Roger pe terasă cu cafeaua și cu ziarul și pleacă spre secția de poliție din Cannes.

Compasiunea ei pentru prizonier a început înainte să o vadă pe nevastă-sa furișându-se pentru o seară cu Andrew Marner. Încercarea lui zadarnică de a ține timpul pe loc și de a-și redescoperi tinerețea i s-a părut mai degrabă dureroasă. Bruce Kerwin avea nevoie de ajutor cu mult înainte ca sistemul juridic francez să pună mâna pe el și să-l închidă.

În timp ce înaintează rapid pe strada Antibes se întreabă ce mic cadou ar putea aprecia Bruce. E cea mai agitată stradă din Cannes și totuși, atât de îngustă, încât abia dacă e loc pentru traficul pe sens unic înspre vest. Aici, mașinile par să se fi micșorat, ca să facă față condițiilor: jucărele albe, Golf-uri, Fiat-uri Panda și Renault-uri Clio. Neștiind ce să aleagă, se oprește să-i ia o cutie de bomboane de ciocolată.

Nu-și poate imagina în ce condiții își țin francezii prizonierii. A citit studii conform cărora Evul Mediu încă ar supraviețui în colțuri secrete ale Republicii. Oricare ar fi împrejurările, probabil că ele sunt șocante pentru un englez respectabil, la vârsta a doua, care credea că se afla în vacanță.

Ajunge pe Avenue de Grasse și depistează fațada secției de poliție. Când pășește înăuntru, simte cum i se diminuează hotărârea. Clădirea e, probabil, plină de polițiști și de răufăcători, și nu a avut niciodată o simpatie deosebită pentru ei. Dorința ei de-a ajuta pălește un pic și recunoaște, cu reticență, că grija pentru ceilalți poate fi dusă uneori prea departe. În America, patria scopurilor bizare, au până și grupuri de sprijin pentru animalele pierdute.

Un polițist deschide o fereastră și spune:

— *Bonjour.*

— *Je suis anglaise,* spune Esme. *Je ne parle pas bien le français.*

Polițistul pleacă de la fereastră și se întoarce cu un altul.

— Bună, îi spune acesta.

— Un prieten al meu e reținut aici, zice Esme. Aș vrea să-l văd.

— Numele?

— Bruce Kerwin.

— A, domnul Kerwin. Toate femeile frumoase vin să-l vadă pe domnul Kerwin.

Cu două etaje mai sus, Bruce Kerwin stă întins pe un pat micuț, uitându-se fix la tavanul care are un singur bec protejat de un scut de bare. A refuzat micul dejun care îi fusese oferit – o bucată de pâine și o cafea călduță –, iar acum regretă gestul necugetat. Orice mâncare sau lichid ar fi bine-venite. Stă pe o pătură gri sub care se întinde cu reticență noaptea, când visele îi sunt ostile. Dușmanii răsar de peste tot, violența îl amenință. Creaturi străine îi zădărnicesc dorințele și pereții vorbitori îi îngrădesc libertatea. Amintirea îndepărtată a unui birou negru într-o firmă de asigurări, în privința căruia era convins, până nu de mult, că era locul martiriului său, are acum, în situația dată, statutul de centru al plăcerii sigure.

Se dă jos de pe pat și își privește hainele murdare. Se simte îngălat. Își scoate ceva din nas, atât de solid, încât cade pe jos cu zgomot. Are unghiile negre. Se gândește că ar fi făcut niște exerciții dacă ar fi mâncat destul cât să aibă energie, și chiar atunci se aud niște pași. Un polițist deschide ușa și-l poftește afară.

— *Visiteuse*, zice el.

Merge în spatele lui pe coridor și în jos pe scările de piatră. Soția lui, zice Bruce, a reușit să-și rupă din timp și să-i cumpere săpun. Dar când intră în camera cu care deja s-a familiarizat, de partea cealaltă a mesei stă Esme Rutherford.

— Bruce, spune ea. M-am gândit să vin să văd ce faci.

E șocată de înfățișarea lui. Are fața albă și nebărbierită, părul nepieptănat. Blugii lui cei noi sunt slinoși și murdari, și probabil că a dormit în tricou. Bruce Kerwin se așază, conștient că nu e îmbrăcat pentru a face pe gazda, cu atât mai puțin cu fata asta.

— Drăguț din partea ta, îi spune el. Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Kimberley Neal mi-a zis că te-au prins cu canabis în buzunar. Mi-e greu să cred.

— Am cunoscut un tip.

— Ce fel de tip?

— Unul mișto.

— Dat dracului, spune Esme. Ce pot face să te ajut? E ridicol.

— Dacă te pricepi să faci miracole, poți să mă scoți de aici, zice Bruce, cu o voce la fel de deprimată ca înfățișarea sa. În afară de asta, nu prea poți face mare lucru.

— Ți-am adus niște ciocolată, își amintește Esme și împinge cutia peste masă. Domnul în uniformă s-a uitat la ele și a zis că pot să ți le dau.

Spre surprinderea ei, Bruce Kerwin deschide cutia și mănâncă trei bomboane.

— Nu-ți dau de mâncare aici? întreabă ea.

— Azi n-am mâncat nimic, spune Bruce. Nu pot să mă spăl sau să mă bărbieresc, acum se pare că am renunțat și la mâncat.

Înghite bomboanele cu lăcomie.

— Pe Frances ai văzut-o? Cum se descurcă?

— Bine, cred, spune Esme. Pare să facă față.

— Îmi fac griji pentru ea, zice Bruce. Știi cum sunt femeile.

— Mai știu una, alta, confirmă Esme. Auzi, cum sunt condițiile de-aici? Mă pricep destul de bine să scriu scrisori.

— Scrisori? întreabă Bruce. Cui?

— Păi, nu știu. Parlamentarilor? La *The Times*?

— Nu cred că ordinele lor ajung atât de departe. Ai făcut destule pentru mine venind până aici. Ciocolata a fost un bonus.

— E prima dată?

— Ciocolata? întreabă Bruce, care e obosit și confuz.

— Canabisul, spune Esme.

— Doamne, da. Nici măcar nu știam cum arată înainte.

— Și le-ai spus asta polițiștilor?

— De mai multe ori. Evident că nu mă cred.

De la ciocolata mâncată în grabă i s-a făcut puțin rău.

— Au impresia că sunt o verigă dintr-un lanț de plasatori. Ar fi trebuit să rămân în biroul meu de asigurări.

— Adică începi să crezi că vârsta mijlocie e mai sigură? Asta e trist.

— Păi, nu-i așa? Până să vin aici, nu vorbisem cu un polițist de zece ani.

— Mie mi s-a părut că lupta ta cu acei zece ani a fost minunată, spune Esme. Majoritatea oamenilor de vârsta ta devin niște plicticoși reacționari, care urăsc pe toată lumea mai tânără de 25 de ani. Tu ai dărâmat niște tipare.

— Da, dar acum ei le-au făcut la loc, iar eu nu mai am cum să ies.

Esme îi zâmbește peste masă. Rareori a văzut pe cineva atât de demn de milă.

— Cum pot să te ajut? întreabă ea.

— Ceea ce-mi doresc cu adevărat e niște săpun, spune Bruce.

***

Când Frances se ridică din pat dimineața, are senzația că a petrecut o noapte lipsită de inhibiții cu Legiunea Străină. În timp ce pășește cu grijă spre baie, parcă îi vibrează tot corpul. Un duș ar solicita-o prea mult, așa că se scufundă mulțumită într-o cadă pe care o umple aproape până sus. Trece o jumătate de oră până să se convingă să caute săpunul.

Douăzeci de ani de căsnicie cu Bruce Kerwin nu au pregătit-o pentru banchetul sexual de care tocmai s-a bucurat, și se întinde în cadă cu un zâmbet misterios, întrebându-se când se va repeta experiența.

Andrew Marner ajunsese la ea în cameră cu o sticlă de Krug, o cutie de înghețată și un pachet de prezervative cu striații, pentru plăcere intensă. E un bărbat cu talente schimbătoare, cu o minte înțeleaptă și cu apetitul sexual al unei gorile pe heroină. În timp ce își pune prezervativul pe o erecție ca de beton, cu gura încă plină de înghețată, Frances începe să se întrebe dacă acesta e un mod înțelept în care să-și petreacă seara de sâmbătă o doamnă de vârstă mijlocie, din clasa mijlocie, din provincie. E un dubiu spulberat în următoarea secundă. Frances Kerwin are ceva ce-l inspiră pe Andrew Marner într-un fel în care Kimberley Neal nu o face. Gâfâind sub el, Frances nu-și dă seama dacă e din cauza prezervativului cu striații, a lui Andrew Marner sau, la fel de bine, a șampaniei și a înghețatei, dar are senzația clară că s-a desprins de propriul corp.

Când furtuna se potolește și tensiunea scade, Andrew se apleacă peste pat și reumple paharele cu șampanie. Frances stă întinsă lângă el și-i vine greu să creadă că ia parte la toate astea. La început, când și-a scos hainele la cererea lui tacită, se simțise rușinată să fie cu un bărbat străin. Nu fusese o femeie ușoară și-i rămăsese fidelă soțului. Dar excursia cu vaporul, șampania sau poate nemulțumirea cauzată de soțul ei au transformat-o în altă femeie.

— Cum e Kimberley? întreabă ea.

— Disponibilă, spune Andrew. Ar trebui să aibă un cod de bare pe frunte.

— Față de tine, voiam să spun.

— Ți-am mai spus. E angajata mea. De ce mă întrebi?

— Nu vreau să-mi bată la ușă cu ghearele scoase.

— Nu e cazul, spune Andrew, mângâind-o.

Șampania pe care a turnat-o, se pare, e echivalentul energizantelor pentru jucătorii de rugby. Împrospătat și refăcut, înlocuiește prezervativul cu un altul. Are un corp ferm și

în formă, căruia se vede că-i acordă mult timp pentru îngrijire.

Acum, întinsă în apă caldă, Frances admiră felul în care a reușit să se deplaseze din pat până în baie fără să folosească un mergător. Apa are puteri curative și, când iese din ea, se simte mai tânără, nicidecum mai bătrână. Se studiază în oglinda mare și își dă seama că arată mai degrabă de 28 de ani decât de 38. Până s-a uscat și s-a îmbrăcat, i-au venit și alte idei.

O oră mai târziu, e într-un salon de frumusețe de pe rue d'Antibes, pentru un tratament facial. Părul și-l tăiase deja mult mai scurt, ceea ce i se părea că îi mai scădea cinci ani din vârstă, iar acum își îngrijește tenul. I se spusese că are o față frumoasă și că ar trebui să se machieze mai puțin, dar că forma sprâncenelor trebuie îmbunătățită. Pentru prima dată în viață, merge la manichiură.

Femeia care iese din salon ceva mai târziu abia dacă mai seamănă cu Frances Kerwin, cea care ajunsese în Nisa cu o săptămână în urmă, iar felul în care o privesc bărbații îi dă de înțeles că schimbarea a fost un succes.

Intră într-un butic și se oprește în fața unui rând de rochii. A terminat cu hainele largi, își spune ea. Ceva șic, care să desfete privirea, dar nu prea scurt sau îndrăzneț. Pierde o groază de timp în butic, dar merită. În sacoșele cochete pe care le cară când iese se află trei rochii noi, iar Frances traversează strada în căutarea unui magazin de pantofi.

E conștientă, când probează o pereche de Charles Jourdans, că imită tocmai visele tinerești pe care le criticase la soțul ei, dar simte că situația ei are o justificare rațională. Dacă trebuie să petreacă doi ani singură, măcar să arate cât de bine poate. Cu gândul la soțul ei, își aduce aminte că ar fi trebuit să consulte un avocat, dar e sâmbătă și avocații nu sunt la muncă.

săptămâna a 2-a

Ne petrecem jumătate din viață încercând să găsim ceva de făcut cu timpul irosit încercând să facem economii.

WILL ROGERS

11

Una dintre treburile mărunte pe care Andrew Marner și-a propus să le rezolve în această vacanță e să scrie mesajul președintelui pentru raportul anual. Contabilii au studiat în liniște, timp de câteva săptămâni, cifrele de afaceri ale lui The Marner Press, rezultatele pe care le-au scos la iveală arată bine pentru o perioadă de recesiune, și nu ar arăta rău nici în vremuri mai plăcute. Andrew stă la fereastră, cu o mapă în poală, și privește trupurile ciocolatii de pe plajă.

Nimeni nu ajunge nicăieri stând pe loc, iar scopul lui The Marner Press în lunile și în anii care urmează e extinderea, scrie el. *Nu e vorba de vanități comerciale, ci de bun-simț. Nu contează atât de mult că vrem să devenim noi mai mari, cît faptul că lumea devine mai mică. Bani străini sunt vărsați în Anglia, în special din Europa, și trebuie să învățăm să supraviețuim în această competiție. Planurile de a lansa un nou ziar național în Anglia înaintează bine. The Marner Press negociază cu un publicist francez de top, pentru a vedea dacă o franciză este viabilă. În același timp, intenționăm să mărim lista de titluri. Toate publicațiile noastre, cu excepția uneia, produc bani și există goluri pe piață pe care suntem pregătiți să le umplem. Singurul nostru titlu care merge în pierdere,* World Review, *este, bineînțeles, la început și nici nu așteptăm profit până la sfârșitul anului. Dar își face loc pe un sector greu accesibil de pe piață, în care se dezvoltă. Celelalte*

publicații ale noastre sunt primite cu căldură de publicul țintă, iar publicitatea, chiar și în această perioadă de recesiune, a funcționat remarcabil. Angajații noștri trebuie felicitați pentru eforturile depuse într-o perioadă dificilă. Multe mulțumiri tuturor.

Își lasă stiloul jos și privește spre plajă. La o masă, câțiva pași mai încolo, Kimberley Neal scrie și ea, deși proza ei bate în cu totul altă direcție.

Belinda stătea întinsă pe pat, transfigurată ca un iepure în fața șarpelui, în timp ce privea extremitatea strălucitoare și vibrantă a gigantului negru. Nu la asta se așteptase când fusese trimisă la Reform Club să-l intervieveze pe ambasadorul Mozambicului.

Recitind, Kimberley chicotește; dar se enervează apoi că a început să râdă. Fragmentele sexy care sunt inima romanului ar trebui să-i atragă pe cititori și să-i excite, nu să stârnească râsete prostești. Își imaginase întotdeauna că e foarte ușor să scrii pornografie. Singura problemă, spusese ea mereu, e să găsești timpul să produci 300 de pagini. Dar acum, că abordase genul, i se părea că-i scapă printre degete.

Belinda, cu părinții ei morți (victimele unei epidemii de gripă), cu mătușa ei sadică și cu o copilărie nefericită, nu reușise să se adapteze vieții senzuale pe care i-o pregătise Kimberley. Schimbarea seismică, produsă între zilele neglijente de școală și succesul mediatic, o lăsase rece și rezervată, incapabilă de dragoste și afecțiune. Efectul eliberator al sexului, care este și tema romanului, nu funcționează pentru ambițioasa orfană, iar povestea e mai degrabă patetică decât convingătoare. Hilaritatea, nu erotismul, întâmpină chiar și scoaterea pantalonilor.

Kimberley își aruncă stiloul pe masă și înjură.

— Cum merge mizeria? întreabă Andrew, curios de furia ei.

— Nu e atât de simplu pe cât te-ai aștepta, spune Kimberley. Trebuie să fie o chestie serioasă. Și comedia se tot pune în calea penetrării.

— Păi, sexul a fost întotdeauna distractiv.

— Nu într-un roman pornografic, spune Kimberley, închizându-și caietul. Trebuie să fie o chestie serioasă. Ce scriu eu n-o să excite pe nimeni.

— Ar trebui să te pricepi la asta. Scrii bine și ai mintea unui gândac de bucătărie.

— Dar când scriu parcă nu mai dețin controlul, se plânge Kimberley. Pur și simplu devine altceva. Nu corespunde realității.

— Cum adică, nu corespunde realității?

— În viața reală, un bărbat gol mi s-a părut întotdeauna o propunere atrăgătoare, dar pe hârtie e doar o figură comică.

— Păi atunci scrie comedie, spune Andrew franc. Cum o să se numească?

Kimberley a compilat liste lungi de titluri exotice, lascive, criptice, vandabile. Dar cel pe care-l preferă acum, după ce a studiat reclamele la cărți și a descoperit moda titlurilor dintr-un cuvânt, e *Belinda*. Belinda e Kimberley Neal, cu câteva schimbări minore ale istoriei personale și antecedentelor. Să scrie despre ea i s-a părut o introducere agreabilă și ușoară în apele ficțiunii: i-ar fi fost greu să-și facă eroina cercetător nuclear în Peru. Dar Belinda nu vrea să se supună dorințelor ei.

— Am să-i spun *Belinda*, îi spune ea lui Andrew. O și văd pe copertă, numai picioare și decolteu, dar nu o pot vedea în pagină.

— *Belinda* e un titlu bun, zice Andrew. Scurt, simplu, sexy.

— Din păcate, cartea nu e nimic din toate astea, oftează Kimberley. Nu mergem pe plajă? E duminică.

— Ai terminat cu mizeria pe ziua de azi?

— Și tu ai terminat cu treaba. Presupun că ți-ai adus și costume de baie, pe lângă costumele Armani?

— Da, mi-am adus, pentru înot, nu pentru zăcut la soare.

— Pune-ți costumul de baie, domnule Marner. E timpul să ne relaxăm.

Pe plajă, cinci corpuri stau întinse într-un șir ordonat de șezlonguri albe și albastre, chiar la malul apei.

Într-un capăt, cu niște bikini noi și albi, se află Frances Kerwin. A renunțat la costumul dintr-o bucată, precum și la alte piese vestimentare din dulapul ei, și stă întinsă la soare cu noua ei tunsoare și noul ei costum de baie sumar, simțindu-se perfect conștientă de schimbările drastice și bruște pe care le-a făcut.

Lângă ea, în boxeri verzi, se găsește Andrew Marner, al cărui șezlong e mai ridicat decât celelalte, pentru ca ocupantul să vadă iahturile. Nu a reușit niciodată să se relaxeze ca toți ceilalți și își spune că e din cauză că n-a avut timpul necesar să se acomodeze cu asta. La mijloc, cu câte un bărbat de o parte și de cealaltă, stă Kimberley Neal, care citește ultimele descoperiri în materie de orgasm în punctul U și de tehnici sexuale. E o informație care le va scăpa multora, dar atunci când scrii un roman ca *Belinda* se poate dovedi utilă.

Roger Blake stă întins pe o parte, fascinat de curbele coapselor ei. Încearcă să nu se concentreze asupra lor prea mult, pentru că poartă un slip foarte strâmt și aprecierea pe care o are pentru corpul lui Kimberley ar putea fi dezvăluită lumii întregi fără ca el să scoată un cuvânt.

Lângă el, la capătul rândului, Esme scrie cărți poștale pentru acasă. E o activitate pe care săptămâna ei încărcată nu i-a permis-o până acum, dar e duminică, multe locuri sunt închise și Esme a știut de la bun început că, mai

devreme sau mai târziu, va trebui să i se alăture lui Roger pe plajă, deși i se pare o neplăcută pierdere de timp.

Toți acești oameni au ajuns pe plajă separat, dar acum sunt împreună. Ascultă țipetele copiilor, murmurul îndepărtat al bărcilor și marea neliniștită care stropește ambarcațiunile de la Carlton. În aer sunt 29 de grade sau, cum ar spune conservatorul Andrew Marner, 84 Fahrenheit.

— Coasta de Azur, spune el, unde cerul e albastru și femeile arămii. Dar eu prefer Costa Smeralda, cu tot nisipul ăla alb.

— Asta e în Sardinia? întreabă Frances. N-am fost niciodată acolo.

— Nici eu, zice Andrew, dar am văzut la televizor.

Kimberley întreabă:

— Care mai sunt noutățile despre Bruce?

— Bătrânul Rebel? întreabă Frances. L-au acuzat de deținere. Situația nu arată prea bine.

— Și nici el, spune Esme, lăsând jos cărțile poștale. Am fost ieri pe la el și arăta groaznic.

— Ai fost să-l vezi? întreabă Frances. Nu mi-a spus.

— Esme e o fată bună de pus la rană. Câini oropsiți. Pisici vagabonde. Păsări rănite. Toate astea știu unde să meargă.

— Îmi pare rău pentru el, spune Esme. Legile în privința canabisului sunt absurde. Nu dă dependență și face mai puțin rău decât tutunul. Nu naște comportamente violente sau antisociale, iar dacă l-ar legaliza, prețul ar scădea și tinerii n-ar mai trebui să fure ca să-și poată cumpăra. I-ar scuti și pe polițiști de sute de ore de muncă și guvernului i-ar aduce profit din taxele pe vânzări legale. Lumea a luat-o razna.

— Poți să repeți toate astea? întreabă Kimberley și scoate un caiet din geantă. Presimt că de-aici o să iasă un articol.

— Ce a zis Bruce? întreabă Frances.

— Voia săpun, așa că m-am dus și i-am cumpărat.

— La naiba, spune Frances, tot uit de afurisitul ăla de săpun.

— Ce-o să se întâmple cu el? întreabă Roger.

— Dumnezeu știe. Au spus doi ani. Ca să fiu sinceră, sunt atât de supărată pe el, că mi-e greu să fiu înțelegătoare. Când o să iasă, o să-și cumpere pantofi lați și cămăși cu gulere apretate, și poate că asta o să-l împiedice să se evapore în trecut.

— Nu văd cum îl poate ajuta faptul că acum se evaporă într-o închisoare din Franța, spune Esme.

— Ai dreptate, zice Frances, dar ce pot să fac?

— Să stai lângă bărbatul tău, cum ar spune cântecul, intervine Kimberley.

— Am auzit multe cântece în care băieții cântă despre fetele lor și fetele cântă despre băieții lor, dar niciodată n-am auzit unul în care o nevastă să cânte despre bărbatul ei, spune Andrew.

— Ce zici de *Little Things Mean A Lot*? întreabă Frances. Toată săptămâna trecută am încercat să-mi aduc aminte cine-l cântă. Știe cineva?

— Anita Harris? întreabă Andrew.

— Nu, nu ea. Mă scoate din sărite.

— Un test! spune Andrew. Uite-o idee bună. Nu putem să stăm pur și simplu aici, fără să facem ceva. Îmi ofensează etica puritană.

— De când ai tu o etică puritană? întreabă Kimberley și-și aprinde o țigară.

Mesajul de pe pachet este *nuit gravement à la santé*.

— În ceea ce privește munca, spune Andrew. Acum, întrebarea. Persoana care răspunde pune următoarea întrebare și tot așa. Care e singurul sport pe care nu-l poți juca dacă ești stângaci?

Întrebarea lui e întâmpinată de o lungă tăcere.

— Nu e Petula Clark? întreabă Roger. Nu fac față decât la o întrebare o dată. Îmi suprasolicită sinapsele.

— Cred că era din America, spune Frances. Dacă-și aduce cineva aminte, să-mi spuneți.

— Am eu o întrebare, spune Esme. E una dintre întrebările la care nu poate răspunde nimeni.

— Punem pariu? întreabă Andrew.

— Cine a fost singurul lider al Partidului Laburist cu trei mandate consecutive?

— Vreun masochist, spune Andrew, enervat că nu știe. MacDonald cumva?

— Henderson, spune Esme. Am fost în Partidul Laburist pe vremea când eram studentă.

— Și eu. Eram complet în favoarea redistribuirii veniturilor, până când mi-am dat seama că de fapt voiau să redistribuie venitul meu.

— Andrew credea că Maggie e de stânga, spune Kimberley. Trecerea lui la dreapta a fost un moment demn de ținut minte.

— De când am trecut în partea aia, au început să curgă banii. Așa că permiteți-mi să vă ofer de băut.

Un chelner aduce sucuri de fructe pentru un cuplu de pe șezlongurile din apropiere, iar Andrew reușește să-i atragă atenția. Când sosesc băuturile, se ridică toți în capul oaselor și clipesc des în soarele orbitor. Numai Kimberley face plajă fără sutien și își întinde cremă pe sâni cu mișcări lente, o acțiune pe care Roger preferă să n-o privească. În schimb, se uită spre mare, unde câțiva oameni care fac schi nautic desenează cărări printre iahturile ancorate. Andrew încearcă să n-o privească pe Frances, care i se pare și mai atrăgătoare de când cu noua tunsoare. Pare chiar mai tânără decât pe vapor și e clar că a preocupat-o destul de mult noua înfățișare. Se simte flatat și ar vrea să-i spună cât de bine arată, dar, cu Kimberley în partea cealaltă,

trebuie să facă un exercițiu de tact care intră în conflict cu natura lui sinceră. I-ar plăcea, de fapt, să-și aranjeze o întâlnire cu Frances în seara asta, dar e duminică, și nu va reuși s-o convingă pe Kimberley că are o întâlnire de afaceri la Nisa.

Frances își termină băutura și se întinde cu ochii închiși. Se gândește la ce spunea Esme înainte să încerce Andrew să-i implice în joc. Închisoarea n-are cum să-i facă bine lui Bruce. Amândouă femeile au reușit să-i sugereze că atitudinea față de situația soțului ei era nerușinat de nonșalantă. Pe de altă parte, își spune ea, nu ele sunt măritate cu Bruce. Încearcă să adoarmă.

Esme se ridică, plictisită de atâta inactivitate. Se îndreaptă spre apă să se răcorească și înaintează până când marea îi atinge coapsele. Numai câțiva oameni înoată, iar Esme nu are de gând să li se alăture. A citit despre Mediterană și despre substanțele poluante care bolborosesc printre valuri.

Andrew o privește de pe șezlong. Arată bine, e drăguță, o combinație căreia nici n-a încercat vreodată să-i reziste. Pare să fie sigură pe ea și probabil mai deșteaptă decât ceilalți, dar își permite să se întrebe ce s-ar putea alege din vizita în camera lui, atunci când va începe să-i picteze portretul.

Îi privește pe ceilalți. Spre iritarea lui, par să fi adormit.

— Polo călare, spune el. Nu pot juca cu mâna stângă, pentru că s-ar ciocni caii între ei.

Dar răspunsul lui rămâne neauzit.

12

Bruce Kerwin se rostogolește din pat și își numără mușcăturile de pe coapse. Ieri erau 42, astăzi sunt 48. După patru nopți, asaltul scade în intensitate. Poate că e tot mai puțină carne de care să se bucure micile carnivore. Când se ridică, își amintește visele pe care le-a avut. De multe ori, au dispărut înainte să și le poată aranja în minte, dar cel de azi-noapte e încă aici, dezgustător de real.

Este seara în care tatăl lui s-a sinucis. Corpul, cu capul într-un unghi ciudat, atârnă de balustradă în capul scărilor. Mama lui nu plânge. Spune doar: „Suntem o familie cu un blestem ciudat". Sosește un polițist care le spune povestea unui bărbat care își zburase creierii și pe care-l identificaseră după șosete. Bruce are douăzeci de ani și e destul de mare ca să ajute la coborârea cadavrului. Tatăl său are ochii deschiși și ieșiți din orbite, ca o broască, așa cum nu-i avusese niciodată în timpul vieții.

— Măcar pe el nu trebuie să-l identificăm după șosete, spune polițistul cu un râs sec.

Bruce își culege blugii de pe podea și se îmbracă alene cu ei. Își dă seama că miroase ca o supă de legume stricată.

Visul a fost ciudat pentru că el era la cinematograf când murise taică-său și nu văzuse cadavrul. Dar îl bântuie replica maică-sii: *Suntem o familie cu un blestem ciudat.*

Bruce Kerwin se simte blestemat în dimineața asta, în timp ce așteaptă un polițist care să-i aducă ceea ce în locul ăsta trece drept mâncare. Masa de aseară nu părea să difere foarte mult de excrementele de arici, dar acum îi e foame.

Ceea ce îl preocupă azi, după ce s-a trezit cu amintirea clară a visului, e schimbarea dramatică a înfățișării soției sale. Hainele noi și destul de sexy l-au demoralizat într-un fel pe care cu greu îl poate explica; părul scurt, după ce toată viața a avut o lungime până la umeri, e un șoc care l-a amărât și l-a debusolat. Ce mesaj încearcă să-i transmită? Cu siguranță, nu face dovada îngrijorării la care se aștep-tase. Nu citește nici tristețe, nici disperare pe fața ei. Când îl vizitează, ocazional, seamănă, cu zâmbetul ei enervant, cu un câștigător la loterie care s-a ales pe neașteptate cu un viitor diferit, mai luminos. Bruce Kerwin caută o expli-cație pentru asta. Poate că soția lui face parte din cei patru milioane de britanici care, arată un sondaj recent, nu și-ar alege același partener dacă ar primi o a doua șansă.

Se așază pe patul micuț, copleșit de neputință. Răsar în jurul lui probleme pe care nu le poate rezolva, iar fără intervenția lui, problemele se înmulțesc și se măresc. Se aud niște pași și se deschide ușa. Bruce se uită inert la o tavă care e lăsată pe scaun, singura mobilă din celulă, în afară de pat. Pe tavă sunt o cafea și o bucată de pâine fran-țuzească. Nici una nu arată ademenitor. Îi zboară mintea de la Frances la Esme, care s-a deranjat și i-a adus săpun. Poate că-l va vizita și azi.

Se uită în sus. Polițistul e nou.

— Am vești pentru tine, îi spune el.

Vorbește engleză mai bine decât ceilalți.

— Te muți într-o închisoare adevărată.

— Unde? întreabă Bruce.

Vestea îl descumpănește. Dacă îl mută prea departe, nu va mai primi deloc vizite.

— La Marsilia, îi spune polițistul. Celulele de aici sunt pentru șederile scurte. Nu avem dușuri și nici băi.

Până acum, Bruce a fost condus, cu noul său săpun, într-o cămăruță unde s-a putut spăla pe mâini și pe față într-o chiuvetă.

— Când plec? întreabă el.

— Săptămâna asta, într-una dintre zile, îi spune polițistul. Crede-mă, prietene, Marsilia e cea mai groaznică temniță de pe lumea asta. Violență, șobolani și SIDA.

Pe străduțele lăturalnice, departe de magazinele strălucitoare cu nume celebre, Esme Rutherford găsește multe locuri care pot fi de interes pentru cineva care vrea să picteze un portret. Despărțită de materialele ei, a făcut o listă cu ceea ce-i trebuie și e înspăimântată de cantitate și de costurile năucitoare.

Primul lucru la care se oprește e planșeta. Spiritul de economie o împinge să opteze pentru un carton mai ieftin, dar rezistă și cumpără pânză. Dacă e strânsă la pungă acum, nu va putea cere prețul pe care-l vrea mai târziu. Mai departe caută vopsea în ulei, un set de culori pământii – marouri, galben ocru, siena, ambră – și cumpără de asemenea alb imaculat, roșu aprins, violet, galben lămâie și verde crud. Adaugă terebentină și ulei de in, iar apoi se îndreaptă spre pensule. Alege câteva mai mari, rotunde, din păr de porc, și câteva mai mici. Își ia și o pensulă ascuțită, după care privește din nou lista. Îi trebuie cârpe cu care să șteargă pensulele, hârtii cu care să acopere podeaua, ca să nu distrugă covorul, dar speră că poate găsi toate aceste lucruri gratis la hotel.

Acum nu-i mai trebuie decât un șevalet, pe care ezită să-l cumpere, pentru că nu-l va folosi decât o dată. Bărbatul din magazin, sobru, cu barbă, serios într-un fel artistic, o surprinde când menționează șevaletul:

— După toate cumpărăturile, vă împrumutăm noi unul. Să-mi lăsați adresa.

Încărcată cu toate, se întoarce încet la hotel și caută o cameristă amabilă. La ora două, toate cumpărăturile stau ordonate în fața ușii lui Andrew Marner, la un loc cu o farfurie veche, un cearșaf rupt și niște ziare vechi.

Andrew deschide ușa. Poartă un costum scump.

— M-am gândit să-l păstrez pentru portret. Dă-mi voie să te ajut.

— Pun pariu că te gândeai că n-o să vin, spune Esme.

— Pentru bani? Știam c-o să vii.

Pun amândoi ziarele pe jos și așază șevaletul.

— Mai e chestia cu lumina. Pe tine și pe pânza mea.

— Mă așez unde vrei tu, spune Andrew. Întotdeauna mi-am dorit să mi se facă portretul. O să vezi că sunt foarte cooperant. Cât o să dureze?

— Dacă totul merge bine, șase ore în trei ședințe, zice Esme. Crezi că ai timp pentru trei ședințe?

— Cu mare plăcere, spune Andrew. Cum altfel să aduc o fată așa drăguță la mine în cameră?

— Păi... zice Esme, nu mi se pare că ai avea probleme pe frontul ăsta.

Andrew râde.

— M-ai prins cu doamna Kerwin, nu-i așa? Frances e o femeie extraordinar de frumoasă. Mi-aș dori să fie soția mea.

— Oho, face Esme, văd că lucrurile sunt serioase. Cum rămâne cu Bruce?

— Bărbatul cu o slăbiciune pentru țigările naturale? Din păcate, pare să nu fie disponibil în acest moment.

— Mi-a venit o idee legată de nori și materiale argintii, spune Esme. Stai bine?

L-a așezat într-un scaun înalt chiar lângă fereastră, ca să-i vadă lumina de pe față, și începe să facă portretul în linii fine și albastre. El stă nemișcat, cu o expresie solemnă

pe față, numai bună să înece în fașă orice revoltă în camera de ședințe.

— De când faci asta? o întreabă el.

— De când pictez? De când aveam trei ani. Pe vremuri îmi făceam singură felicitările de Crăciun. Erau pline de îngerași. La trei ani eram deja o interpretă talentată a imaginarului teologic modern.

— De la îngeri la Andrew Marner, spune Andrew. E un salt în timp.

Până se usucă toate contururile, Esme face câteva schițe ale feței lui Andrew, ca să-i surprindă structura și profilul. O vor ajuta să lucreze la tablou când el nu va putea să-i pozeze. E o față arătoasă, dar sub aparențe se ascunde o anumită duritate (secretul, fără dubiu, al succesului), pe care speră să o scoată la iveală.

— Ai putea să scoți o revistă de artă, sugerează ea. E un gol pe piață.

Se simte obligată să converseze cu clientul ei, întocmai ca un frizer de modă veche, deși ar prefera să lucreze în liniște.

— E foarte posibil să existe un gol pe piață, spune Andrew, dar pe mine mă interesează dacă în golul ăla există o piață. Impresia mea e că școlile noastre de artă nu produc tocmai niște supradotați în materie de percepție a realității, iar o revistă de artă m-ar costa foarte mult.

Esme recunoaște adevărul spuselor lui printr-o tăcere resemnată.

— Spune-mi că mă înșel, zice Andrew.

— Ai dreptate, aprobă Esme. Suntem toți niște sărăntoci. Talentul nu a fost niciodată egalat de bani. Întreabă-l pe Van Gogh.

— E suficient cât să faci un magnat sincer să se simtă prost.

— O să încerc să surprind și asta în tablou, spune Esme.

Kimberley Neal îl sună pe Roger de la telefonul din holul de jos.

— Esme îi face portretul lui Andrew. Cred că am fost amândoi abandonați în numele artei. Ai chef de plajă?

— Dar cât ești de sociabilă, zice Roger, care tocmai pleca spre plajă.

— Se întâmplă ceva ciudat, spune Kimberley când sunt unul lângă altul, întinși pe șezlonguri. Andrew nu vrea sex.

— Am mai auzit despre oameni din ăștia, spune Roger. Se numesc...

— Hermafrodiți, spune Kimberley. Andrew, oricum, nu e unul dintre ei. De fapt, până joia trecută a fost un armăsar dezlănțuit.

— Poate că se odihnește, zice Roger. Am auzit că poate să fie o chestie foarte obositoare.

— Capacitățile lui de regenerare au fost mereu extraordinare, spune Kimberley. Câteodată o lua de la capăt înainte să-ți dai seama că tocmai terminase.

— Serios? întreabă Roger, căruia nu-i prea pasă de performanțele sexuale ale altor bărbați. Păi, s-ar putea înscrie pentru Anglia la Olimpiade. Pista unu, Marner, *Grande-Bretagne.*

— Poate că pe tine te distrează, Roger, dar eu cu ce rămân din povestea asta?

— Cu singurătatea, cred. Nu-ți prinde bine și ție un pic de liniște?

— Nu genul ăla de liniște, spune Kimberley. Pentru asta n-aveam decât să mă mărit. Nu, ceva nu e-n regulă.

— Nu e-n regulă? face Roger. E abia luni.

— A ratat trei nopți. Fie e bolnav, ceea ce în mod evident nu e, fie are pe altcineva.

— Citești foarte multe în abstinența asta de trei zile, spune Roger. Eu am stat o săptămână întreagă fără, odată.

— În mod normal, e ca un șobolan. Luna trecută a fost în Tokio, saliva după o japoneză epilată complet în zona pubiană. Energia lui sexuală e incredibilă. A fost nevoie de două femei să-l satisfacă în Miami, iar când a fost la Nairobi...

— Îmi spui mai mult decât vreau să știu, zice Roger. Crezi că Esme e în siguranță cu el?

— Nu e violator, spune Kimberley. Ușurința cu care obține consensul face violul inutil.

— Da' ce-are? E irezistibil?

— Are un *je ne sais quoi*, recunoaște Kimberley.

— Ce înseamnă asta în franceză? Penis mare? Mă îndoiesc că Esme s-ar lăsa prostită de farmecele lui. E o tipă cu foarte mult discernământ.

— Apropo, viața ta sexuală cum e? Dată fiind disponibilitatea mea de-acum.

— Văd unde bați, spune Roger.

— Sunt sigură că putem găsi un Standard Vanguard pe undeva, dacă de imboldul ăsta ai nevoie. De acum, cred că e o mașină clasică, deci sunt șanse să facă ravagii pe Riviera.

Roger se ridică din șezlong și se uită în jur după chelner.

— Vrei ceva de băut?

— Ar fi minunat. Un Tom Collins.

Când apare chelnerul, Roger comandă un Tom Collins și un shandy. Se simțea atras de Kimberley Neal, dar acum, că i se oferise pe tavă, perspectiva își pierde din puterea de atracție. În plus, undeva în adâncurile minții, e conștient că Esme muncește din greu chiar în aceste clipe ca să câștige banii care să-i mai țină în hotel. Lenea lui e o ofensă, dar sexul ar însemna de-a dreptul trădare.

Când sosesc băuturile, Kimberley se apleacă după a ei și e cât pe-aci să-l atingă cu sânul stâng, aproape la fel de

bronzat ca fața. Un bărbat de pe un șezlong din apropiere nu-și poate dezlipi ochii de pe ea.

— E OK, ca să-ți răspund la întrebare. Se pare că nu am apetitul nestăvilit al lui Andrew Marner.

— Deci, nu? întreabă Kimberley. Îmi refuzi generoasa ofertă?

Își soarbe băutura și-l privește peste marginea paharului.

— Mă simt aproape sfânt, spune Roger. Mi-ar plăcea, dar mai sunt și altele la mijloc.

— Eu nu văd nimic.

— Dar tu nu stai în locul meu. Vederea de aici e diferită.

— Bine, păi n-am de gând să mă rog de tine, spune Kimberley, lăsându-și jos paharul.

Se întinde pe spate și închide ochii.

— Credeam doar că sunt prietenoasă.

— Chiar ești, spune Roger, simțindu-se ciudat.

Pare că dintr-o singură lovitură a reușit să-i rănească sentimentele și să pară un îngâmfat.

— La urma urmei, ți-am purtat copilul, spune Kimberley.

— Ce-ai făcut? întreabă Roger, convins că nu auzise bine.

— Ți-am purtat copilul, spune Kimberley. Un băiat.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu știam de unde să te iau. Dacă-ți aduci aminte, întâlnirea noastră a însemnat o tură și-atât.

Roger o privește, încercând să își dea seama dacă e o glumă. Impresia pe care i-o lasă Kimberley e că nu glumește.

— Ai avut un copil? Un băiat? Unde e?

— Habar n-am, spune Kimberley fără să-și deschidă ochii. Astea sunt regulile adopției.

— Nu te cred, spune Roger, dar în realitate o crede.

— Nu ești foarte galant, Roger, spune Kimberley.

— Nu mai pot eu de galanterie. Am un fiu?

— Nu, spune Kimberley. Altcineva îl are.

Roger își ia shandy-ul și-l golește din două înghițituri. Lumea nu mai e aceeași ca acum câteva minute. Paternitatea tocmai îi pusese o distincție pe umeri, dar noul său statut era însoțit de un sentiment de vid. O privește pe Kimberley din nou, dar ea a abandonat subiectul și încearcă să adoarmă. Se întinde și el, străduindu-se să absoarbă informația care a venit din trecut cu un deceniu întârziere. După ce trece o vreme o întreabă:

— Cum îl cheamă?

Dar Kimberley a adormit. Roger rămâne întins pe șezlong, urmărind un avion care flutură o reclamă pe cer. E în franceză și nu-și dă seama despre ce e vorba. Apoi decide că mai mult ca sigur Kimberley minte, dar nu poate înțelege de ce o face. Poate că undeva, în adâncul sufletului ei de femeie, povestea cu copilul e doar materializarea unei strategii de a-l atrage în pat. Dar de ce ar fi asta o mare atracție nu mai pricepe. Sunt vești care mai degrabă ar pune pe fugă un bărbat. Încurcat, dar și curios, așteaptă ca ea să se trezească.

După o vreme, se mișcă de pe o parte pe alta și, când Roger o privește, își deschide ochii. Mâinile îi alunecă încet pe corp și își prinde sânii în palme.

— Cum îl chema? întreabă Roger.

— Ce? spune Kimberley, trezindu-se de-a binelea.

— Pe fiul nostru. Cum îl chema?

Kimberley se așază și se uită în oglindă, după posibile arsuri.

— Eu i-am spus William, dar presupun că părinții lui adoptivi i-au pus un alt nume.

Natura acestei replici și felul în care îi e livrată îl conving pe Roger mai mult decât orice că spune adevărul. William, își zice el. Bill. Se întreabă ce nume are băiatul acum, unde locuiește și cum e. Oare e bun la sport?

Dar Kimberley se ridică și își strânge hainele.

— Trebuie să fii atent. Dacă depășești timpul de expunere la soare cu jumătate de oră, îți cade pielea. Vii să înotăm să te mai răcorești?

— Mai stau aici o vreme. Gândesc mai bine întins.

Kimberley își trage pe ea un tricou lung, își pune papucii și ochelarii și își ia geanta, lăsându-l să viseze la ce ar fi putut să fie.

Frances Kerwin iese din secția de poliție din Cannes și-i face semn unui taxi. Îi spune șoferului:

— La Nisa.

E o călătorie scumpă, dar Frances urmează instrucțiunile. Când va ajunge în Place Massena, o va întâmpina Andrew Marner și tot el va plăti cursa. Duplicitatea e foarte simplă pe coastă. O călătorie scurtă te pune la adăpost de ochii prea curioși. Așa că, din moment ce era deja la Nisa, ducând mai departe negocierile cu Alain Rocard, Andrew Marner îi sugerase să i se alăture pentru cină într-unul dintre minunatele restaurante din oraș. Logistica întoarcerii, când trebuiau să ajungă separat, dar să sfârșească împreună, aștepta încă să fie pusă la punct.

În timp ce taxiul lasă în urmă Baie des Anges și trece de aeroport, Frances încearcă să scape de valul de depresie în care a aruncat-o nouă vizită la secția de poliție. La începutul încarcerării, Bruce fusese în esență furios. După două zile, era deprimat. Acum, odată cu vestea inevitabilei mutări la Marsilia, pare să fie într-o stare de colaps mental, incapabil să gândească în mod coerent sau să se exprime rațional. Așteptările lui sunt ridicole și pretențiile absurde. Astă-seară a sugerat că ar trebui să-i fie permis să dea un interviu la televiziunea britanică. Frances tremură când reușește să scape din lumea lui claustrofobă.

În acea după-amiază reușise în sfârșit să-și adune tot curajul și să consulte un avocat, care o avertizase corect că Bruce Kerwin nu va fi reținut multă vreme la Cannes.

— Or să-l mute la Marsilia sau la Avignon, îi spusese el. Trebuie să găsiți acolo un avocat.

Acum, în timp ce stă în taxi, se și vede alergând prin Franța în următoarele câteva săptămâni, încercând să-i organizeze apărarea soțului ei și să-i facă mici servicii.

Place Marsena e chiar la poalele Nisei, o piață enormă cu clădiri din cărămidă roșie și cu o fântână uriașă în mijloc, din bazinul căreia se ridică patru cai de bronz. Andrew o așteaptă, așa cum i-a promis, la fântână. O sărută platonic pe obraz, e un om de afaceri în văzul lumii, dar când părăsesc piața și ajung să se plimbe printre flori pe străduțele înguste, o ia de mână.

— Frances, îi spune el, mă simt din nou tânăr cu tine.

— Isuse, zice Frances, nu-mi începe și tu.

— Cum mai e? întreabă Andrew.

— Groaznic, spune Frances. Îl mută la Marsilia.

Andrew clatină din cap și își mușcă buzele a deznădejde. Dar vestea îl încântă. O conduce într-un restaurant exotic de lângă florărie și se așază la o masă lângă perete.

— Mi-e imposibil să mă gândesc la voi doi făcând dragoste, spune Andrew. Și nici nu există copii, care să încurajeze imaginea.

— N-a fost să fie, zice Frances. Dar tu?

— Să ai un copil mi s-a părut mereu un gest de mare egoism, dar se pare că lucrurile s-au mai schimbat, iar egoismul e ultima indulgență de care noii părinți se mai pot bucura.

— Acum nu-ți pare rău? întreabă Frances. Ai putea avea un băiat de douăzeci de ani care să-ți moștenească afacerea.

— Tu ai cunoscut oameni de douăzeci de ani? întreabă Andrew. Se învârt prin lume cu vocabularul lor din șase

cuvinte. La început, a fost „tare", ca în „tare mișto". Acum e „bazat". Exploatează cuvintele până la distrugere și altele nu mai au.

— Uneori îmi pari un pic reacționar, spune Frances.

— Chiar ieri am cunoscut unul, care avea până și diplomă. Știi în ce? În tehnica împachetării tridimensionale.

Râde și dă din cap la stupiditatea ideii.

Își dau seama că restaurantul e italienesc și comandă amândoi cocktailuri din fructe de mare și lasagna. Când sosește vinul, Andrew umple paharele și scoate la iveală din buzunar un pachețel frumos împachetat.

— Am vrut să-ți cumpăr ceva, spune el, punând pachetul pe masă în fața ei.

— Andrew! exclamă Frances, sincer surprinsă.

A trecut multă vreme de când un bărbat i-a cumpărat un cadou. Bruce e atât de atent cu banii, încât refolosește până și ața dentară. Deschide pachetul și descoperă un ceas micuț, de aur, Patek Philippe.

— E superb, spune ea, gândindu-se cum l-ar putea purta fără să-și alarmeze soțul.

Ar putea ieși în evidență în interiorul tenebros al închisorii din Marsilia.

— Pune-ți-l, spune Andrew, iar ea îl ascultă.

Se simte de parcă ar purta o mie de lire la încheietură și-l privește cu mândrie.

— Vreau să-l porți și vreau să vorbim și despre viitorul nostru.

— Viitorul nostru? repetă ea. N-am ajuns atât de departe. Se pare că am un prezent foarte aglomerat deocamdată.

— Dar ce-o să faci în Anglia fără un soț? Cum o să te descurci cu banii?

— Probabil că o să mă bucur de independență, spune Frances nesigură. Cât despre bani, o să-mi găsesc ceva de lucru.

Andrew se apleacă peste masă

— Vreau să te ajut, Frances. Și vreau să te mai văd.

— Înțeleg, spune Frances.

Implicația e clară. Îl întreabă:

— Câte amante mai ai, risipite prin Londra?

Andrew râde și își ridică mâinile a nevinovăție:

— Amante? Nu am timp de amante. Dar mi-aș face timp să te văd pe tine.

— Ar fi drăguț să ne mai vedem, dar hai să nu amestecăm banii în povestea asta.

Andrew dă din umeri.

— Cum spui tu. Dar dacă ai nevoie de ceva sau dacă ai vreo problemă, promite-mi că o să-mi spui.

— Ești foarte amabil, spune Frances, luându-și paharul de vin. Dar nu sunt genul care să se prăbușească într-o baltă de lacrimi.

— E unul dintre motivele pentru care te admir, spune Andrew împăciuitor. Vrei budincă?

— Tu vrei?

— Mă gândeam să mănânc niște înghețată la tine în cameră.

13

La hotelul Carlton nu există foarte multe lucruri gratuite, dar în fiecare dimineață, la micul dejun, pe o masă separată sunt așezate ziarele abia apărute. Și în fiecare dimineață Andrew Marner își ia exemplarul din *International Herald Tribune* și-l citește în timp ce-și consumă cerealele. E obișnuit să se trezească devreme și să se miște repede, așa că invariabil e cu masa pe jumătate terminată până să i se alăture Kimberley Neal, ale cărei pregătiri de dimineață sunt lente, metodice și nu pot fi grăbite sub nici o formă.

Privește titlurile principale din această dimineață și simte o tresărire alarmantă. COSTURILE RĂZBOIULUI ȘI STANDARDELE RIDICATE DE VIAȚĂ ERODEAZĂ VISUL SAUDIT. Ignoră cerealele pentru moment și citește patru paragrafe.

WASHINGTON – Arabia Saudită, considerată multă vreme una dintre cele mai bogate țări din lume, și-a subminat stabilitatea financiară printr-un deceniu de cheltuieli nerestricționate, achiziții militare enorme și practici bancare neregulate. Rezerva de 121 miliarde de dolari pe care o avea Arabia Saudită cu un deceniu în urmă aproape că s-a evaporat, secătuită de cheltuielile cu înarmarea, programe sociale, ajutoare străine și Războiul din Golf.

Cheltuielile au depășit zecile de miliarde de dolari câștigați anual din cele mai mari câmpuri de petrol din lume. Arabia Saudită a început să simtă strânsoarea de la jumătatea anilor '80, când prețurile la petrol au scăzut dramatic. După 1983, arabii au acumulat deficit timp de 10 ani consecutiv.

Lui Andrew Marner nu-i place să citească astfel de povești, care îi subminează încrederea în sine. Dacă Arabia Saudită, cu miliardele ei fără limită, simte strânsoarea, ce speranță există pentru oamenii ca el? Citește mai departe.

Deși arabii au continuat ambițioasele planuri de construire a unui stat modern bine înarmat, au cheltuit economiile naționale și încep acum să cumpere pe credit. „Arabii au început să-și diminueze resursele acum 10 ani, a declarat un oficial american. Acum abia dacă mai sunt o umbră a ceea ce au fost odată."

În povestea asta pare să fie ceva de rău augur. Filozofia politică a lui Andrew Marner pretinde bunăstare și confort pentru cât mai mulți oameni. Cu cât mai mulți bani în jur, cu atât mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru el. Invidia stângii, care jubilează la nenorocirile financiare ale altora, e o reacție tâmpită, care ar duce în cele din urmă la un pustiu în care nimeni nu ar rezista. Lasă ziarul jos și se întoarce la cereale. Dacă bogăția se năruie la vârf, efectele se vor face resimțite și mai jos, iar într-o zi îl vor lovi și pe el.

Kimberley Neal își face apariția arătând senzațional, dar, extenuat de performanțele sexuale demonstrate cu câteva ore în urmă, Andrew Marner nu mai e fizic în stare să o aprecieze cum se cuvine. Poartă jinși albi, un pulover negru de cașmir și o geantă Channel.

— Mă gândeam să mă duc la cumpărături în dimineața asta, îi spune ea așezându-se. Vrei să vii?

— Aș vrea, îi spune Andrew, dar mă întâlnesc cu Rocard.

— Te tot întâlnești cu Rocard și nu pare să se întâmple ceva, spune Kimberley, care a pus ochii pe o rochie pe care s-a gândit că i-ar cumpăra-o Andrew.

— E ca un joc de pocher, spune el evaziv, cuvântul-cheie e răbdarea.

— Ești sigur că tipul chiar există? N-ai vreo fufă pe undeva prin Negresco?

— Ce sugestie dezgustătoare, Kimberley, spune Andrew, dorindu-și să fie adevărat. Nu numai că Alain Rocard există, dar e unul dintre cei mai puternici oameni din regiunea asta. Nu știu dacă e vorba de Camorra sau de Cosa Nostra, dar e învățat să-și vadă de drumul lui. Îți lasă impresia că, dacă ar vrea să dărâme hotelul Carlton și să ridice în locul lui un supermarket, săptămâna viitoare nu te-ai mai putea mișca pe aici din cauza cărucioarelor de cumpărături. Când unul dintre contabilii lui a fost arestat și acuzat de fraudă, Rocard l-a scos basma curată în câteva ore.

— Pe bune? Atunci ar putea să-l scoată și pe Bruce Kerwin.

— Poftim? face Andrew Marner confuz. Da, presupun că ar putea.

— Păi atunci roagă-l, scoate-l pe bietul om.

După plăcerile serii trecute, nu e tocmai o sugestie pe care Andrew Marner s-o întâmpine cu entuziasm. Ultima persoană pe care ar vrea s-o vadă fâțâindu-se prin holul de la Carlton e Bruce Kerwin, dar detaliul ăsta nu i-l poate explica lui Kimberley.

— Presupun că aș putea face asta, spune el destul de neîncrezător.

— Chiar trebuie s-o faci, îi spune Kimberley.

Insistența ei îl îngrijorează și Marner își dă seama că trebuie să oprească această propunere înainte să ia proporții.

— Echilibrul fragil al relației mele cu domnul Rocard ar fi afectat foarte grav dacă aș începe să-i cer favoruri. N-am de gând să-l abordez de pe poziții inferioare.

Sunt întrerupți de chelner, care o întreabă pe Kimberley dacă vrea ceai sau cafea. După plecarea lui, Andrew încearcă să schimbe subiectul:

— Arabia Saudită se duce dracului. Chiar nu mai e nimeni în siguranță?

Dar lumea finanțelor nu o interesează pe Kimberley din principiu, cu atât mai puțin la micul dejun, așa că-și ia o brioșă din coșul de pe masă și începe să mănânce. Când Andrew se ridică să plece, un val de vinovăție – pentru încă o absență sau pentru capriciile de azi noapte – îl face să-și scoată portofelul din buzunar și să-i lase niște bancnote pe masă.

— Du-te să-ți iei ceva frumos, îi spune el.

— E foarte generos din partea ta, îi răspunde Kimberley. Așa o să fac.

O oră mai târziu, cu o agilitate născută din lăcomie, Kimberley țâșnește în și din magazine cu nume ca Fabri, Kenzo, Garella și Malibu, probând haine și pantofi care costă mai mult decât își poate permite chiar și ea. La ieșirea dintr-un magazin numit Chacok, dă nas în nas cu Roger Blake.

— Bună, spune el, atingându-i cotul. O cafea?

— Sigur, spune Kimberley. De ce nu?

— Ești într-o expediție de cheltuire? o întreabă el, văzând sacoșele elegante pe care le-a adunat deja.

— Banii de conștiință. Andrew mi i-a dat. Sunt deja patru nopți.

— Patru nopți? întreabă Roger, care nu-și mai aduce aminte.

Găsesc o cafenea și intră.

— Nu crezi că e impotent, nu? întreabă Kimberley. Poate că l-am epuizat.

— Aha, sexul, spune Roger după ce găsește o masă. E clar că ai nevoie de mai mult decât un bărbat.

— Da, așa e. Unde-i Esme?

— La Muzeul Picasso din Antibes. O colecție impresionantă, așa mi-a spus.

— Și ție nu ți-a făcut cu ochiul?

— Voiam să te văd cât e ea plecată.

— Aha, văd că lucrurile revin la normal.

— Nu neapărat. Voiam să vorbim despre fiul nostru.

Kimberley își pune valoroasele achiziții jos, la picioare, și așteaptă să vină Roger cu cafeaua.

— Ce spuneai? îl întreabă ea când se așază.

— Așa. Fiul nostru. Aș vrea să-l văd.

— Dar știi că așa ceva nu se poate, îi spune Kimberley.

— Nu am spus să-l *întâlnesc*. Înțeleg că acum are o altă viață.

— Acum are un alt *tată*, îi spune ea ferm, care nu ești tu.

— Înțeleg toate astea, zice Roger, dar tot aș vrea să-l văd. Să mă uit la el – știi, așa, de pe partea cealaltă a străzii.

— Nici o șansă, spune Kimberley luându-și cafeaua. Nici măcar nu am voie să știu unde e. Mai încolo, când crește, dacă vrea să mă vadă, autoritățile ne pot face legătura. Dar nu acum. Nu acum când are – cât? Nouă ani.

— Adică e undeva pe-aici și nu-l putem vedea?

— Exact. Asta e pedeapsa pentru părinții neglijenți.

— Problema mea e că n-am știut că sunt părinte, spune Roger. Dar sunt foarte fericit că am un fiu. Vreau să-i cumpăr lucruri.

— Probabil că o să poți când o să aibă douăzeci de ani, spune Kimberley. Atunci o să vrea o mașină sport care o să coste vreo 30 de mii.

— Aș prefera să-l văd acum, când s-ar mulțumi cu un trenuleț.

— Întotdeauna ai fost calic, spune Kimberley. Prea zgârcit ca să cumperi un prezervativ.

Roger își bea cafeaua. N-a reușit să-și scoată din cap ideea că are un fiu.

— Dacă vrei cu adevărat un fiu, pot să am o discuție serioasă cu Esme. O să vedeți că lucrurile decurg unul dintr-altul.

— Mi-e teamă că impulsurile creative ale lui Esme se îndreaptă acum în altă direcție, spune Roger.

— Asta e bine, zice Kimberley veselă. O să faci avere din banii de trenulețe economisiți. Între timp, eu ce mă fac cu Andrew, păstaia mea uscată, care refuză să mai producă sămânță?

— Nu așa l-ai descris ieri, spune Roger. Ai sugerat că o să se țină de treabă atâta timp cât o să aibă puls.

— Păi, atunci, dacă încă o face, întrebarea e *cu cine?*

— Cred că știu răspunsul la asta, spune Roger, dar, din păcate, n-ai nici un fel de informație de oferit în schimb.

— Știi? întreabă Kimberley, împingându-și cafeaua deoparte. Ce știu eu și vrei să știi și tu?

— Fiul meu. Spune-mi o regiune.

— Scoția, cred, spune Kimberley. Sincer, nu pot fi mai precisă, pentru că nu știu. Cine e noua achiziție a domnului Marner?

— Etajul doi. Nu pot fi mai explicit.

— Frances Kerwin? spune Kimberley. Bineînțeles că ea e. Noul *look*. Soțul dispărut. Trebuie să lucrez simplu, dar știu cum să opresc povestea asta.

Se ridică, își ia sacoșele de pe jos și iese din cafenea, lăsându-l pe Roger să se întrebe dacă fiul lui o fi având accent scoțian.

Până să ajungă la hotel, Kimberley Neal s-a calmat. A avut timp să recunoască adevărul despre relația cu Andrew

Marner – un rol ambiguu, în care nimic n-o îndreptățește să-i atace pe Andrew Marner sau pe Frances Kerwin dacă, într-adevăr, împart același pat în acest moment.

Își despachetează minunatele haine pe care și le-a cumpărat și le așază cu grijă în dulapul aglomerat, apoi se îndreaptă, ca de obicei, spre oglindă, întrebându-se, în timp ce își studiază fața, de ce ar călca Andrew strâmb. E convinsă că bronzul ei e destul de puternic. Astăzi își va lăsa pielea să se odihnească.

În schimb, se îndreaptă spre Clubul de Sănătate, pentru un pic de antrenament și pentru înot. E locul ideal în care să gândească și de acolo va ieși mai slabă, mai în formă, mai sexy. Poate că azi va folosi sauna cu ozon sau va încerca baia turcească. O fată trebuie să știe cum să facă față micilor inconveniente ale vieții moderne.

Dar când ajunge la Club, e șocată s-o găsească acolo pe Frances Kerwin, într-un costum de gimnastică roz, pedalând cu furie pe o bicicletă. Efortul nu o împiedică să zâmbească, ușor stânjenită.

— Nu mă gândeam că ăsta e genul tău de loc, spune Kimberley. Bun venit în lumea frunzelor de salată și a sucului de morcovi.

— Nu, mulțumesc, spune Frances. Încerc doar să scap de câțiva centimetri nedoriți.

— Și arăți într-adevăr foarte bine, zice Kimberley. Bruce n-o să te mai recunoască.

— Asta da motivație, spune Frances, pedalând și mai repede.

Kimberley urmărește efortul pe care-l depune și e uimită de efectul pe care un bărbat de cincizeci de ani îl poate avea asupra unei femei mature și cu discernământ. E un efort mult mai mare decât e ea dispusă să facă în această după-amiază, așa că se hotărăște, în schimb, să petreacă o jumătate de oră relaxantă în piscină. După ce înoată lejer

dintr-un capăt în celălalt, se gândește la ce-i va spune lui Frances Kerwin după ce va ieși din sala de sport. Pentru o femeie cum e Kimberley Neal, veterana triumfătoare a zeci de lupte pentru putere la birou și o învingătoare sălbatică în tot felul de alte probleme profesionale, nu e tocmai o problemă serioasă. La o adică, îl poate face praf pe Andrew Marner în ochii lui Frances Kerwin, iar asta aducându-i și soțul înapoi de după gratii. Dacă nici asta nu pune punct aventurii Marner–Kerwin, atunci ea își caută de drum pe Croisette. Zâmbește în sinea ei, plutește și așteaptă.

Într-un târziu, apare și Frances Kerwin într-un trening albastru, nou. A făcut duș, și-a aranjat părul și arată, Kimberley trebuie să recunoască, de vreo 26 de ani.

— E o mașinărie incredibilă. Îți solicită mâinile, picioarele și îți spune și câte calorii arzi în timp ce pedalezi.

— Mai degrabă ție decât mie, spune Kimberley, care preferă un rol mult mai pasiv în cluburile de sănătate pe care le frecventează: masaje subacvatice, dușuri, vibrostimulatoare și agenți cu acțiune profundă. Oricum, mă bucur că ai venit.

Frances se apleacă peste marginea piscinei și o privește pe Kimberley Neal, care plutește pe spate într-un costum de baie alb-negru, dintr-o singură bucată.

— Te bucuri că am venit? De ce?

— E vorba de Andrew, spune Kimberley, dând ușor din mâini.

Privește cum un licăr de interes apare și dispare de pe fața lui Frances Kerwin.

— Andrew, spune Frances. Ce-i cu el?

— Vești bune și vești proaste, zice Kimberley. Dar cred că trebuie să știi.

— Spune-mi vestea bună întâi. De vești proaste am avut parte destul săptămâna asta.

— Vestea bună e că ar putea să-l scoată pe soțul tău mâine. Are un prieten foarte puternic și cam sinistru în Nisa. N-ar fi nici o problemă.

— Serios? Să-l scoată?

— Nici o problemă, repetă Kimberley. Dar vestea proastă – și nu pricep nici să mă pici cu ceară – e că nu vrea.

Frances Kerwin se retrage de lângă marginea piscinei și rămâne cu mâinile în șold.

— Îți bați joc de mine? Ar putea, dar nu vrea?

— Exact, spune Kimberley. Nu pare foarte amabil, nu?

— E revoltător, zice Frances clocotind.

Atitudinea ei față de Bruce pornește din convingerea că, din cauza prostiei sale, a încasat o pedeapsă lungă și nu poate scăpa de ea. Dar dacă libertatea e posibilă, atunci situația se schimbă.

— Cred că ar trebui să vorbesc cu Andrew Marner, spune ea.

— Eu așa aș face, dacă aș fi în locul tău.

Frances Kerwin se întoarce în cameră și așteaptă telefonul lui Andrew Marner, dar acesta nu sună. După o vreme, simte nevoia să se întindă pe pat. Corpul ei a făcut mai multă mișcare în ultimele 24 de ore decât ar fi făcut în mod normal într-o lună acasă, unde împinsul unui cărucior printre rafturile cu papaya și fructe de pădure la Sainsbury e cea mai solicitantă activitate pe care o desfășoară. După o repriză pasională cu Andrew Marner, încă o jumătate de oră pe bicicletă a fost, probabil, prea mult. Se întinde pe pat recunoscătoare și se gândește dacă nu cumva dorința de-a fi din nou tânăr te face să te simți bătrân.

Nu-și amintește dacă Andrew Marner a spus că va suna sau nu. Când au terminat, noaptea trecută, era atât de confuză, încât nu mai știa în ce an sunt, dar e destul de sigură că într-un anumit moment al serii el îi spusese că, din cauza prezenței lui Kimberley Neal, nu se vor putea vedea în fiecare seară, pentru că nu l-ar mai crede că e la muncă.

Poate că seara asta era rezervată pentru Kimberley – deși, dacă a mai rămas ceva și pentru ea, înseamnă că tipul ia ceva pastile.

Dar Frances trebuie să stea de vorbă cu el, și nu e o conversație pe care să o aibă la telefon. Se hotărăște să aștepte în hol și să-l abordeze când se întoarce la hotel.

Ațipește și se visează la Acapulco, unde aleargă în niște bikini minusculi prin nisipul auriu, urmărită de niște mexicani chipeși și binedispuși, care ar muri pentru ea. Dar chiar când să o ajungă, apare Bruce. Când se trezește, se deplasează cu dureri până în cadă și rămâne acolo vreme îndelungată.

La ora șase, după noul ei ceas, ia liftul spre parter, îmbrăcată într-o rochie albă care îți ia ochii, și își găsește un loc în holul de marmură, lângă biroul de la recepție. Îi place să creadă că angajații vorbesc despre ea, că fac speculații despre soarta soțului ei și se întreabă cine va putea să-i acopere consistenta notă de plată. Dar sunt prea politicoși ca să pună astfel de întrebări, iar unul dintre ei îi zâmbește. Îi zâmbește și ea, încrezătoare.

La șase și jumătate, Andrew Marner își face intrarea în costumul lui Armani, ținându-și strâns servieta. Pare că ziua nu i-a mers întocmai cum ar fi sperat.

— Frances, spune el, îndreptându-se spre ea. Aștepți pe cineva?

— Da, răspunde Frances ridicându-se. Pe tine.

— Să știi că astă-seară nu ne putem vedea, spune Andrew, oricât de mult mi-ar plăcea.

— Înțeleg asta. Stai calm. Vreau doar să vorbim ceva, repede. Bem ceva?

Andrew Marner își privește ceasul și dă din cap. Traversează holul spre bar și ies împreună pe terasă.

— Arăți foarte bine astă-seară, spune Andrew, punându-și servieta pe masă. Despre ce voiai să vorbim?

— O păsărică mi-a spus că ai prieteni foarte influenți în zonă.

— Cine să fie pasărea asta vertebrată și limbută? De parcă n-aș ști...

— Andrew, dacă poți să-l scoți pe Bruce, trebuie s-o faci, spune Frances.

— De ce l-ai vrea pe Bruce, când mă ai pe mine? îi zâmbește Andrew.

— Păi... e soțul meu.

— Nu e așa de ușor, Frances, spune Andrew. Dacă-i cer favoruri omului ăstuia, poziția mea slăbește. Și favorurile intră în ecuația financiară. Nimic nu se face pe gratis când lucrezi cu oameni de genul ăsta.

— Vrei să spui că ar costa?

— Indirect.

— Nu se compară cu banii pe care o să-i arunc eu pe avocați, pe avioane, pe note de plată la hotel și Dumnezeu mai știe pe ce.

Andrew își ia ginul cu care tocmai a fost servit.

— Mai sunt și alte considerente. Dacă el iese, eu cum te mai văd?

— Păi, dacă rămâne acolo, în mod sigur nu mă mai vezi.

— Înțeleg, spune Andrew, sorbindu-și ginul. Se pare că oricum ar fi, tot pierd.

— Nu neapărat, spune Frances, simțind că-i fuge pământul de sub picioare și luându-l de mână. Există momente, există locuri.

— Îmi promiți asta? o întreabă Andrew, privind-o în ochi.

Dacă nu și-ar fi dat cuvântul în fața lui Kimberley că va lua cina cu ea, ar fi plecat chiar acum cu Frances.

— Îți promit, spune Frances.

— În cazul ăsta, răspunde Andrew șovăitor, o să văd ce pot face.

14

Andrew Marner stă nemișcat la fereastră în camera sa, gândindu-se la lira sterlină în convalescență pe piața de schimb valutar, la francul care se clatină și la marca în plină expansiune, la intențiile imposibil de ghicit ale lui Alain Rocard și la perspectiva încă îndoielnică de a-l atrage într-un parteneriat anglo-francez.

— Cum stai cu viața sexuală? întreabă el.

Esme Rutherford, foarte concentrată la contururile precise ale nasului lui Andrew Marner, ignoră întrebarea o vreme și se dedică întru totul atingerilor delicate și accentelor pe care le adaugă portretului cu pensula ei subțire. Se aștepta la flirt cu cărțile pe față și s-ar fi simțit rănită să nu fie așa. Acum zece ani i-ar fi spus, probabil, hărțuire sexuală, dar acum are 28 de ani și nu-și mai iese din fire.

— Nu e așa activă ca a ta, în mod sigur, îi răspunde ea într-un târziu, când e satisfăcută de munca ei.

Andrew zâmbește scurt.

— Îți trăiești fiecare zi de parcă ar fi prima sau ultima? o întreabă el.

— Din partea mea, poți să nu mai faci conversație, spune Esme. Lucrez.

— Roger nu pare un partener tocmai potrivit pentru tine. Ai de gând să te măriți cu el?

— Trebuie să-l mai dresez un pic. Ai putea să nu-ți mai miști capul?

Pus la respect, Andrew încremenește, dar în curând liniștea i se pare apăsătoare.

— Ai idee cum o să duc tabloul la Londra? o întreabă el.

— Mă bucur că m-ai întrebat. Îți trebuie o folie de plastic groasă și trebuie să-l iei ca bagaj de mână – nu e în siguranță în cală. Și să nu-l scoți din ramă. La un moment dat o să trebuiască lăcuit, dar asta cam peste un an, și oricine poate face asta pentru tine.

Telefonul din cameră sună înainte ca Andrew să apuce să-i răspundă.

— Îmi pare rău, spune el, ridicându-se. Are legătură cu primul telefon pe care l-am primit.

— Domnule Marner? spune o voce pe care o recunoaște instantaneu.

E secretara lui personală, Stella, singura persoană care are voie să-l contacteze. E deșteaptă, frumoasă, iar Marner nu s-a atins niciodată de ea. Ea îi administrează biroul, îi pune viața în ordine, îi face agenda, deviază posibilele distracții, aranjează întâlniri și are grijă ca toate noutățile din companie, importante sau neimportante, să ajungă la el. Așa că, speriat de posibilitatea de a pierde pe cineva de neînlocuit, și-a ținut mâinile lacome departe de ea, un efort care a fost susținut nu atât de cunoașterea titlului pe care îl deține soțul ei, cât de povestea spitalizării prelungite a doi dintre concurenții acestuia.

— Stella, spune el. Ce pot face pentru tine?

— Domnule Marner, domnul Garnett vrea neapărat să ia legătura cu dumneavoastră. E surescitat.

— E cum?

— Surescitat. Înseamnă o stare de agitație pronunțată.

— Foarte bine, Stella, mă bucur că măcar unul dintre noi știe ce înseamnă cuvântul ăsta de fapt.

— Mă rog, vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. *Trebuie* să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— O să-l sun. Alte veşti?

— Aici e liniște, spune Stella. Cum e acolo? Sper că nu vă țineți de prostii...

— De prostii nu, Stella. În nici un caz.

Închide telefonul şi se întoarce spre Esme.

— Îmi cer scuze, trebuie să mai dau un telefon.

— În regulă, spune Esme, care încă lucrează la portret. Oricum, aproape am terminat. Bănuiesc că încă o şedinţă ar fi suficientă.

— E un tablou foarte frumos. Sunt impresionat.

Se aşază şi formează şirul lung de cifre care îl va conecta cu biroul din Londra al lui Garnett. Şi-l imaginează pe editorul lui mic şi chel spumegând în faţa ultimului număr din *The Times* şi întrebându-se ce calambururi să mai inventeze. Dar e evident că nu e foarte ocupat, pentru că răspunde imediat.

— Marner, spune Andrew Marner.

— Andrew, spune Garnett. Avem o problemă.

— Avem sau ai? întreabă Andrew.

— Calomnia... am veşti proaste.

Alain Rocard şi Frances Kerwin au reuşit să-i îndepărteze orice gând de la greşeala de tipar calomnioasă, dar acum totul revine cu viteză în mintea lui Andrew Marner.

— Ce se întâmplă?

— Avocaţii lui vor o înţelegere rapidă, în afara tribunalului, în ideea că e un caz care se deschide şi se închide la fel de repede şi putem toţi să scăpăm de cheltuielile de judecată.

— Ai spus că n-a fost rău intenţionat, ca şi cum asta ar fi fost în favoarea noastră? întreabă Andrew.

— Eu așa am interpretat lucrurile, spune Garnett, recunoscător pentru fiecare kilometru din cei peste o mie care îi despart. Avocații noștri văd problema altfel.

— Cât vrea?

— Mi-e teamă că o jumătate de milion de lire.

Andrew Marner inspiră brusc și adânc, ceea ce nu-l oprește să dea prompt replica:

— Ascultă-mă, dobitoc cu probleme de gândire, n-au decât să-și bage propunerea în fund, nu acceptăm așa ceva.

Dar Garnett, care e familiarizat cu astfel de izbucniri, își continuă calm mesajul.

— Avocații spun că oricum o să ne coste atât, probabil chiar mai mult, dacă ajungem două săptămâni în fața Curții. Și Andrew... ascultă-mă. Mai e ceva, mai rău.

— Mai rău nu se poate, spune Andrew.

— Ba mi-e teamă că da, spune Garnett eroic. În graba lansării lui *World Review*, am uitat să plătim asigurarea pentru procese de calomnie. Acum e făcută, dar nu acoperă cazul în discuție.

Andrew Marner simte cum un val de sânge îi urcă la cap și-i face urechile să țiuie. Pentru o clipă, darul vorbirii îl părăsește.

— Probabil că ar trebui să vorbești tu cu avocații, dar îți spun că au convingerea că o înțelegere ar fi cea mai bună opțiune. Jurații din ziua de azi sunt niște țicniți care habar n-au cât valorează diverse chestii, și să lași decizia pe mâna lor e o afacere foarte riscantă.

Garnett turuie în continuare, presărându-și discursul cu jargon juridic, pe un ton resemnat și sumbru. După ce Andrew își recapătă mințile și puterea de a vorbi, izbucnește din nou:

— Încerci să-mi spui că trebuie să scot jumătate de milion de lire?

— Păi, Marner Press trebuie, spune Garnett.

— Eu *sunt* Marner Press! tună Andrew.

— Ei bine, da, spune Garnett. Partea amuzantă e că tipul nici măcar nu era terapeut, era maseur.

— Da, într-adevăr, e hilar, spune Andrew. O farsă excepțională. Deci nici măcar nu era cazul să-ți bați capul cu un cuvânt atât de complicat, care se desparte dezastruos în silabe. Cred că ar fi cazul să-ți cauți un alt loc de muncă.

Scoasă din cameră de discuția dintre pictoriță și model, Kimberley Neal s-a instalat cu caietul la o masă de pe terasă, unde romanul care trebuie s-o propulseze din obscuritate în ubicuitate începe în sfârșit să facă progrese. Nu se mai numește *Belinda*, ci *Capcana tentației*, o revizuire care pare să-i fi dat cărții dinamism și putere, deși nu a funcționat deloc în favoarea Belindei, care acum a renunțat la aspirațiile jurnalistice și s-a scufundat și mai jos. Acum are un iubit asiatic care se ocupă de o gașcă de prostituate tuciurii pe coasta de sud.

Belinda e secretara și telefonista acestei organizații, cunoscute pe plan local drept „Agenția Târfelor Negre", dar întrebarea care se naște în mintea cititorului este – *va deveni și Belinda o târfă?* Pentru că Belinda, cu complexele ei, cu nevrozele și tensiunile ei nerezolvate, nu mai e femeia sigură pe ea din varianta inițială a poveștii. Kimberley Neal a dat cu ea de pământ și a descoperit că așa e mult mai ușor de manevrat, mai docilă față de pretențiile unui autor nemilos, care nu va avea nici o problemă s-o arunce în stradă, dacă în felul ăsta cuvintele îi vor veni mai ușor.

Kimberley Neal îi face semn unui chelner și comandă un gin tonic. Știe că mulți scriitori și-au uns paginile cu astfel de lubrifianți; la patruzeci de ani erau morți toți, dar aveau o carte scoasă. Se uită înspre Croisette, unde oamenii care nu au astfel de pretenții de la ei înșiși se plimbă liberi

sub razele soarelui. Îi ignoră și se întoarce spre caietul ei. Declinul Belindei a început când a făcut dragoste cu un străin înalt și brunet pe bancheta din spate a unui Standard Vanguard și a descoperit, după ce a pierdut orice legătură cu el, că e însărcinată. Când își răscolește trecutul, Kimberley descoperă că problema nu e ce să pună în carte, ci ce să lase afară.

Scaunul de lângă ea se mișcă, iar când își ridică privirea, Kimberley descoperă că Andrew Marner i s-a alăturat. Nu arată ca de obicei, stăpân pe situație, ci aduce mai degrabă cu un om lovit într-un punct vulnerabil, cu un obiect complet lipsit de flexibilitate. Ciudat, și necaracteristic lui, ia ginul lui Kimberley și-l dă pe gât.

— Îți iau altul, murmură el.

— Ar fi bine să nu mai faci pe modelul pentru tablouri dacă te afectează chiar așa. Ce naiba se întâmplă?

— Cu tipografii am o problemă, nu cu pictorii, spune Andrew, făcându-i semn chelnerului.

— Doamne! înlemnește Kimberley. Ce e?

Își imaginează căderea imperiului Marner, dispariția editorialului ei și viitorul fără un cec de salariu.

— Idiotul ăla de Garnett ne-a implicat într-un proces de calomnie care o să mă coste personal o jumătate de milion de lire, adică o sumă pe care în momentul ăsta nu mi-o permit. Trebuie să ne restrângem pe toate fronturile. Și, chestie la fel de nasoală, nu o să-mi sporească deloc credibilitatea când o să iasă știrea. N-aș putea spune că o să cresc în ochii lui Alain Rocard, nu?

— Doamne, îngaimă Kimberley, care în continuare nu știe ce să spună. Ce-o să faci?

— Păi, în primul rând l-am concediat pe Garner. Acum o să încerc să-l fac pe Rocard să semneze înainte să se scurgă informația. Și aici intervii tu.

Se apropie chelnerul și Andrew comandă două ginuri.

— Aici intervin eu? sare Kimberley.

— Da. Tu ești asul meu din mânecă. Vreau să te întâlnești cu Rocard, să fii drăguță și să-l cucerești. Vreau să fie *foarte* entuziasmat de Marner Press.

— Adică vrei să flirtez cu el? întreabă Kimberley nesigură.

— Cam așa ceva. Nu ești ocupată, nu?

— A, nu. Nu am de scris decât editorialul și o carte de o sută de mii de cuvinte.

— Dă-mi să văd editorialul, spune Andrew. Cartea n-o plătesc eu.

Kimberley îi întinde trei foi pe care le-a scris mai devreme în acea dimineață. E un articol argumentat foarte bine, inspirat de Esme Rutherford, despre legile cu privire la canabis. În timp ce Andrew îl citește, chelnerul le aduce băuturile.

— Te-am judecat greșit, Kimberley, spune Andrew, luându-și paharul. E foarte bun. Credeam că ești specializată pe comentariul scurt și ascuțit, dar... ăsta e, ei bine, un eseu.

— Din asta trăiesc, Andrew, din scris. Arată-mi un cec și scot niște poeme.

— I-l trimit lui Garnett și-i spun să-l publice în *World Review*. E prea bun pentru revistuța ta.

— Credeam că i-ai făcut vânt lui Garnett, spune Kimberley încântată.

— I-am spus să-și găsească de lucru în altă parte. Doar n-o să plece în dimineața asta.

— Acum că mi-ai confiscat editorialul, trebuie să scriu altul.

— Dar pentru articolul în *World Review* primești cinci sute și ajungi la un alt tip de public. Lărgește-ți orizonturile, Kimberley. Ai putea fi noua Germaine Greer.

— Nu vreau să fiu noua Germaine Greer, Andrew. Vreau să fiu editor.

— Se poate întâmpla și asta, spune Andrew, ridicându-se. Ăsta e un articol tare. I-l trimit chiar acum lui Garnett. Ne vedem în cameră. Să te îmbraci sexy – ieșim cu domnul Rocard la masă la Villefranche.

Kimberley rămâne la masă să-și termine ginul. Ideea de a lua masa cu domnul Rocard nu-i surâde prea tare; ar prefera să lucreze la roman și să stea la soare. Dar știe că nu-i e de mare ajutor în carieră să ignore dorințele lui Andrew Marner. E simplu, în acest decor splendid, să uite că nu e decât o mână de lucru. Oamenii care stau la celelalte mese, încă savurându-și cafeaua de dimineață sau studiind meniul pentru prânz, nu trebuie să dea socoteală nimănui. Mai e un pas de făcut, și unul destul de însemnat, până să se elibereze de servilismul financiar care-i pune piedici acum. Nu-și dă seama dacă e un pas spre scaunul de editor sau spre patul lui Andrew Marner, pentru totdeauna... dar o mișcare trebuie făcută, dacă nu vrea să-și petreacă restul vieții făcând plecăciuni în fața capriciilor altora.

Poate că șansa ei cea mai bună de independență e în roman. Deschide caietul încă o dată și și-o imaginează pe fragila Belinda târându-se în noroi pentru o coajă de pâine. Ar trebui să se prostitueze? Oare asta i-ar da cărții ingredientul magic care ar propulsa-o direct în stratosferă? Încearcă să-și imagineze perspectiva unei prostituate, în ce lucruri ar crede și cum s-ar comporta. Și-ar da seama dacă ar vedea una în supermarket? Nu mai erau de mult ființele caricaturale cu fuste de-o palmă și cu țigări în colțul gurii. Suflete nefericite puse la muncă. Agenția Târfelor Negre avea doi profesori și o asistentă.

Scufundată în complexitatea romanului, Kimberley Neal intră în pielea unei prostituate și se gândește la prânzul cu Alain Rocard.

În barul lui de pe Croisette, Roger Blake se gândește la fiul lui. Neașteptata promovare în postul de tată l-a neliniștit, și dacă până atunci n-ar fi călcat în baruri până seara, acum are impresia că o halbă la ora mesei e un moft de care se poate bucura. L-a fascinat ideea de braserie-bar-restaurant, unde o friptură apare la fel de repede ca o halbă, și se întreabă de ce la el în țară, cu atâtea *pub*-uri neglijente și sendvișuri sleite, încă se face un titlu de glorie din ospitalitate.

Astăzi îi aduce berea Heineken o chelneriță. E una dintre acele femei cu sânii foarte mari și suspect de trase la față, ca și cum toată vitalitatea li s-ar fi cheltuit pe înflorirea magnifică a sânilor. Roger Blake e distras doar pe moment. Își bea berea și privește parada turiștilor pe Croisette, îmbrăcați sumar și dotați cu aparate de fotografiat, copiii cu role, băbuțele cu câini. Această ultimă asociere îl fascinează. Oare se întâmplă pentru că mai au destulă dragoste pentru un câine, dar nu pentru o ființă umană, sau pentru că găsesc în compania animalelor un confort pe care nu l-au găsit în relațiile cu oamenii?

Intră un bărbat în blugi și în tricou și ia un scaun de lângă el, din dreptul barului. Are părul creț și negru, strâns într-o coadă de cal. Îl privește pe Roger Blake ca și cum ar avea chef de vorbă, dar Roger se întoarce, fără chef să se implice în conversația de salon pe care o presupun de obicei astfel de întâlniri.

Se întreabă ce fel de copil e fiul său și dacă e fericit. Oare știe că e adoptat, oare se gândește la tatăl lui natural? Există vreo asemănare fizică? Are cam același caracter, aceleași stări, sau a fost deja modelat de oameni care nu-l vor putea înțelege cu adevărat?

Aceste întrebări i se învârt în cap de vreo două zile, și îi place să stea și să se gândească la ele, imaginându-și răspunsuri și ghicind adevăruri. Un adevăr în privința căruia

e sigur este că trece printr-o criză, o obsesie care se dezvoltă cu viteză, alungându-i din cap orice altceva, inclusiv pe Esme. Dar nu are cum să-și revină. Se ridică, se uită în jur și prinde privirea tipului cu coadă, care profită de ea și începe conversația:

— Și care mai e treaba pe la Bursă?

În taxiul care îi duce prin Nisa și apoi încă șase kilometri pe coastă, Kimberley Neal și-l imaginează pe Alain Rocard ca pe un tip înalt, visător, cu ochi negri și farmec nativ. Este genul de bărbat care, hotărâște ea plină de speranță, în ciuda puterii, are o latură blândă, aproape jucăușă, care iese la iveală în compania femeilor. Dar realitatea, ca de atâtea ori, e dezamăgitoare.

Villefranche e unul dintre cele mai ferite porturi de pe coastă. Căsuțe galbene, roz și roșii răsar de pe dealurile din spate. Pe chei sunt câțiva bărbați care beau și pescuiesc. Domnul Rocard stă la o masă pe terasa unuia dintre restaurantele din apropiere și se ridică la vederea lor. Nu se prea încadrează în tiparul lui Kimberley, pentru că e mic, îndesat și cărunt, cu părul unsuros, pieptănat peste cap, și cu un început de chelie.

— Alain, spune Andrew Marner, ea e asistenta mea personală, domnișoara Kimberley Neal.

Francezul o ia de mână și uită să-i dea drumul. După o vreme, Kimberley își dă seama că mâna ei e acum ținută între amândouă mâinile lui, care sunt foarte păroase.

— Ar trebui să am și eu o asistentă personală ca ea, spune Rocard într-o engleză impecabilă. Domnișoară Neal, sunteți un omagiu adus feminității engleze.

— Spuneți-mi Kimberley, spune ea, încercând să-și recupereze mâna. Villefranche e un loc minunat.

Alain Rocard dă din cap.

— E încărcat de istorie. Cocteau însuși a decorat capela.

Se așază la masa aleasă de Alain Rocard și imediat apare un chelner cu trei meniuri. În timp ce bărbații le studiază, Kimberley Neal îl cercetează pe invitatul lor. Dacă Andrew Marner își imaginează că ea o să-i aducă omului ăstuia pasiunea în viață numai de dragul lui Marner Press, a făcut o eroare serioasă. Nici în momentele de maximă promiscuitate nu s-a implicat în relații cu bărbați atât de lipsiți de sex-appeal. Problema din romanul ei, aceea cu punctul de vedere al unei prostituate, pare dintr-odată mult mai greu de înțeles. Să te comporți ca o târfă e una, dar *să fii* o târfă presupune niște calități pe care cu greu și le poate imagina. Se întreabă cum să-l abordeze pe acest bărbat, dar după ce chelnerul le ia comanda cei doi o ignoră și se implică într-o discuție animată despre misterele Bursei, discuție care pe ea o plictisește. Când încep să vorbească despre alergatul cu taurii, e atît de absentă, încît îi e totuna dacă discută despre cumpărarea acțiunilor pe o piață în creștere sau despre zborul spre Pamplona.

Primesc mâncarea – alegerea unanimă e pește –, apoi Andrew Marner încearcă să devieze conversația spre subiectul care-l interesează, parteneriatul. Chiar și acum, după ore de discuții, nu e foarte sigur dacă domnul Rocard e sincer interesat sau pur și simplu îl fierbe fără să aibă vreun motiv. Uneori i se pare că Rocard, plictisit, se bucură de compania lui Andrew și prelungește aceste discuții din considerente sociale.

— Să fie asta cea mai bună idee de la inventarea plăpumii cu puf încoace sau rețeta pentru dezastru? întreabă francezul. Ai deja multe ziare în Anglia, iar unele dintre ele au prețurile în scădere. Ce ne spune asta?

— Costurile de producție sunt atuul nostru, zice Andrew. Ți-am arătat cifrele.

— Costurile de producție, din experiența mea, cresc invariabil, spune Alain Rocard și se întoarce spre Kimberley Neal. Tu ce crezi, frumoasă doamnă?

— Cred că faptele vorbesc pentru Marner Press. Nu ești de aceeași părere?

Alain Rocard îi face cu ochiul.

— De unde să știu ce cred până nu văd ce spun? Cred că suntem în plină recesiune. Despre ce vorbește toată lumea? Despre luminile de la capătul tunelului. Ei bine, eu nu văd nici o lumină. Fiecare zi e plină de – care e cuvântul? – tensiuni.

— Alain, dacă refuzi oferta, aș vrea să-mi spui, intervine Andrew Marner.

— Să o refuz? Nu refuz nici o idee. Dar o s-o discut cu membrii conducerii.

— Dar tu însuți ai spus că ei fac ce le spui tu.

— Oricum, îi mai ascult și pe ei. Uneori aud câte o opinie inteligentă. Sfatul lor e bine-venit, uneori chiar util. Asta e calea pentru o companie de succes. Modul în care sunt luate deciziile importante. Puterea fără consultanță e calea spre rutină. Dumnezeu ne-a dat în folosință și urechi, și guri.

Andrew Marner încearcă să-l întrerupă, dar Alain Rocard vorbește în continuare. E ca și cum ai încerca să discuți cu un ceas cu cuc. Kimberley Neal, privindu-l pe acest bărbat și curioasă de natura puterii pe care o deține, își amintește brusc de necazul lui Bruce Kerwin. Andrew Marner încă nu a deschis discuția, iar ea se întreabă dacă a uitat sau dacă nici nu intenționează. I se pare greșit ca un om să zacă într-o închisoare din cauza unei cereri neformulate.

— Domnule Rocard, avem un prieten, spune ea când apare o pauză în conversație. E închis la secția de poliție din Cannes pentru că avea canabis în buzunar.

— Prietenul vostru avea canabis? întreabă Alain Rocard și ridică din umeri. Toată lumea are. Cine-i tipul?

— Un englez care venise în vacanță la același hotel cu noi. Există vreo cale să fie ajutat? Vor să-l țină doi ani în închisoare.

— E ridicol, spune Alain Rocard. Am să discut cu cunoștințele mele. Dă-mi numele tipului.

— Bruce Kerwin.

— Nu, scrie-l.

Kimberley Neal își scoate caietul din geantă, rupe o foaie de hârtie și scrie numele lui Bruce Kerwin cu litere de tipar.

— Scrie-mi și numele tău. Poate c-o să am nevoie vreodată de o favoare.

Îi face din nou cu ochiul.

— Nu aveam de gând să menționez asta, spune Andrew Marner enervat. Cred că ai alte lucruri mai importante la care să te gândești.

— Poate că, dacă mă întrebai tu, nu mă deranjam, spune Alain Rocard zâmbind. Dar cine poate refuza o femeie frumoasă?

Când Roger Blake se întoarce la Carlton, Esme face acele mici retușuri cu care se poate descurca și în absența modelului. Un colț din camera lor a fost transformat pentru acest proiect, o intruziune pe care Roger o tolerează cu reticență, în așteptarea banilor lui Andrew Marner. Fața lui, serioasă și inflexibilă, domină tabloul, dar există și alte câteva elemente pe care Esme și le-a imaginat pe biroul din fața lui și la care lucrează chiar acum.

— E minunat, spune Roger, întins pe pat.

Băutul în miezul zilei e într-adevăr plăcut, dar nu e garanția unei după-amiezi energice.

— Ai băut, iubire? întreabă Esme.

— Păi... n-am avut cu cine să mă joc.

— Tu te joci, eu muncesc. Destinul femeii în scurgerea timpului.

Roger încearcă să reziste somnului.

— Auzi, am întâlnit un dealer, pe bune. A încercat să-mi plaseze niște canabis.

— Zău? spune Esme, făcând o pauză. Și cât ai luat?

— I-am zis că am destule vicii deja. În plus, stăteam prost cu banii. Avea un nume ciudat... cum era? Shaftoe. Oricum, când m-a întrebat unde stau, mi-a zis că i-a vândut niște marfă unui tip de la Carlton. Da, am zis eu, și acum e la răcoare. L-au prins. N-ai văzut om să dispară mai repede ca ăsta. E bun de dus la circ. Acum era aici, în momentul următor lăsa în urmă un pahar plin cu bere.

— Păi înseamnă că el era. Bărbatul pe care l-a cunoscut Bruce. Ai scăpat ca prin urechile acului, băiete. Puteai să fii și tu la răcoare, plângând după săpun.

Apoi se întoarce spre tablou și spre agenda de pe biroul lui Andrew Marner, pe care tocmai o pictează.

— Cât mai durează capodopera asta? întreabă Roger. Pe vremuri, mai ieșeam împreună.

— Încerc s-o termin până în weekend, spune Esme. Vreau niște bani de cheltuială.

— De ce? întreabă el. Ce vrei să-mi cumperi?

— Mă gândeam să-ți iau afrodiziace.

— Au, spune Roger. Mi-am ieșit din mână?

— Nu, eu am ieșit de sub mâna ta, spune Esme.

— Există un motiv pentru asta, zice Roger. Am avut o experiență traumatică. M-a cam încetinit.

— Mie nu-mi pari foarte traumatizat, spune Esme. Numai ușor ametit.

— Kimberley Neal, murmură Roger.

— Bătrâna Dinți și Țâțe? Ce-a mai făcut acum?

— Pretinde că are un copil cu mine. Sunt tată. Am un fiu.

Esme își lasă pensula jos și se apropie de pat.

— A spus ea asta? Și tu o crezi?

— Păi...

— La început spune că te-a cunoscut. Apoi că i-ai tras-o. Acum că există și un copil. Mai urmează să pretindă că sunteți căsătoriți.

— Poate suntem divorțați, cască Roger. Primesc pe rând câte un capitol din poveste.

— Și asta te-a afectat, acest presupus fiu?

— Păi, nu? Nu e una dintre chestiile pe care le poți uita instantaneu.

— E o vacă mincinoasă. Încearcă să te prostească.

— Și cum ar face asta? întreabă Roger.

— Te face să te simți apropiat de ea, să-ți fie bine. Și apoi, dacă vrei să-l vezi pe băiatul ăsta, dacă el într-adevăr există, ea e singura ta legătură cu el.

— Nu mi-ai spus niciodată că femeile sunt așa pricepute la chestii din astea. Mi-ai spus că sunt drăguțe.

— Unele sunt, zice Esme. Trebuie să fii selectiv. Dar un tip drăguț ca tine n-are nici o șansă.

— Ce-ar fi să mă scoți la cină în seara asta, din moment ce eu sunt atât de drăguț și tu aduci bani în casă?

— Cred că ar fi indicat s-o fac, spune Esme. Nu mi-am dat seama că am concurență.

15

Sâmbăta dimineața, rue Meynadier are aerul unui bazar arăbesc. Pe strada lungă și îngustă de lângă port nu sunt numai zeci de magazine, ci și tarabe în fața magazinelor, așa că de peste tot răsar invitații la cheltuit. E o chemare căreia turiștii nu-i pot rezista și viermuiesc cu sutele, studiind ceasuri și brânzeturi, picturi și prăjituri, articole din piele și jucării, în timp ce-și numără banii și studiază cursul valutar.

Frances Kerwin e și ea atrasă aici, vrăjită de posibilitatea de a descoperi chilipiruri, tentată de ideea de a găsi lucruri pe care nu și-ar fi imaginat vreodată că le-ar putea cumpăra. Se mișcă prin mulțime în căutarea neașteptatului, a neobișnuitului, a acelui fleac pe care să-l asocieze pentru totdeauna cu Cannes. E înzestrată cu seriozitatea și hotărârea cumpărătorului de profesie; pe ea *nimeni* nu o poate surprinde cu vreun zorzon găsit pe rue Meynadier.

Se simte foarte încrezătoare în această dimineață – beneficiul neașteptat al absenței lui Andrew Marner din viața ei în ultimele zile. Un regim cu aer curat, exerciții și nopți prelungite i-au readus sănătatea și vigoarea pe care o noapte de performanțe sexuale le-ar fi făcut imposibile.

Cu o seară în urmă, când Andrew invocase o întâlnire a comitetului director la Nisa, îi mai făcuse o vizită lui Bruce, un angajament social aproape lipsit de sens, eșuat din

cauza mizeriei lui și a lipsei comunicării, dar și din cauza dorinței ei nedisimulate de a-și vedea de drum cât mai repede. Intenționase să-i spună că Andrew vorbise cu un om care ar putea, prin metode sinistre, să-i obțină eliberarea, dar nu dorise să-i dea speranțe când de fapt nu știa ce avea să se întâmple în cele din urmă. Andrew o asigurase că-i transmisese informația omului potrivit și că nu mai era decât o problemă de timp până când instrucțiunile aveau să ajungă de la un jandarm la altul. Până acum nu se întâmplase nimic, dar era prea devreme să-l acuze pe Andrew că o dezamăgise. Așa că vorbise cu Bruce despre Marsilia și despre aranjamentele pe care le va avea de făcut ca să-l viziteze acolo, încercând să creadă că nu va fi nevoită să o facă.

Îi atrag atenția niște fuste de piele maro, care par să fie tocmai obiectul obraznic și la modă de care are nevoie. Noua ei imagine le cere, portofelul și le poate permite: Frances intră în magazin. Zece minute mai târziu, când iese, e îmbrăcată în fustă, convinsă că tocmai a mai întinerit cu cinci ani. E scurtă, strâmtă și sexy, iar ea adoră să o simtă atingându-i coapsele. Bluza albă de deasupra are un decolteu îndrăzneț, care lasă descoperit mai mult decât în mod normal, și în timp ce se leagănă pe rue Meynadier, lăsând impresia unei femei destul de ușuratice, dă peste Andrew Marner.

— Uau! Cât ceri pentru una mică?

— O mie de franci ar trebui să fie suficient, zice Frances. Ce cauți aici?

— E sâmbătă, spune Andrew. Am dimineața liberă. Și mi-am adus aminte că ai spus că vrei să arunci un ochi prin magazinele de pe strada asta.

— Kimberley unde e?

— Își scrie editorialul. E o fetiță foarte ocupată – însemnări peste însemnări. Pot să-ți cumpăr o cafea?

— Vrei să spui „îmi permiți?" spune Frances. Credeam că ești foarte pretențios cu cuvintele. Cum a mers întâlnirea?

— Cine știe? Francezii sunt la fel de imprevizibili ca tipii din Hong Kong.

— În regulă, acceptă Frances. Uimește-mă cu un *café au lait.*

Găsesc un bar-restaurant și intră. Pe pereți tronează printuri impresioniste. Un afiș informează că premiul *Pavillon Bleu* pentru cea mai bine întreținută plajă a fost câștigat de Cannes.

— Asta da fustă, zice Andrew când găsesc o masă. Îi dă idei oricărui bărbat.

— Nu e nevoie de o fustă ca să-ți dea ție idei, spune Frances. Dacă vreodată Marner Press se duce pe apa sâmbetei, ai putea să supraviețuiești foarte bine din bacșișuri pentru potență.

— Mi-a fost dor de tine, susură Andrew. Două zile înseamnă o pauză foarte lungă între mese, când ai un apetit ca al meu.

— Îmi pare rău pentru tine, șoptește Frances, să fii sclavul unei dorințe cumplite.

— Figura asta compătimitoare înseamnă că, dacă s-ar ivi ocazia, n-ai avea nimic împotriva unei ciocniri pe neașteptate?

— Sex dimineața? întreabă Frances. Cât de decadent.

— Nu văd de ce sexul trebuie să fie ceva care se întâmplă numai la sfârșitul zilei, *dacă* se mai întâmplă și atunci. Să-i facem loc și dimineața. Sau în miezul zilei.

— Nu văd bancnota de o mie de franci, spune Frances.

În dimineața asta, Andrew Marner e îmbrăcat simplu, cu o cămașă maro cu mâneci scurte și pantaloni cadrilați. Din buzunarul de la piept al cămășii extrage un teanc și pune pe masă, între cafele, o bancnotă de 1 000 de franci.

— Sper că nu pretinzi și TVA? se interesează el.

Frances își dă seama că gluma poate fi împinsă mai departe. Ia bancnota și o pune în geantă.

— Dacă fusta asta te excită, mi se pare normal să o plătești. La mine sau la mine?

— La tine. Nu-i bine s-o deranjăm pe editorialistă.

În întunericul pustiu al celulei lui prăfuite, Bruce Kerwin inventează exerciții care speră să-i amâne deteriorarea condiției fizice, o consecință de așteptat a vieții sale nesănătoase. Tânjește după mâncare bună, spațiu și aer curat. Lovit de panică, simte că asistă la propriul declin.

Patul și scaunul sunt singurele aparate la îndemână, iar corpul lui se întinde între cele două, cu capul pe unul și cu picioarele pe celălalt; corpul lui e un pod al durerii. Înțepăturile și junghiurile le interpretează ca pe o consecință firească a exercițiilor și speră că mușchii stomacului i se vor întări, în timp ce încearcă să-și mențină o poziție rigidă între cele două piese de mobilier.

Mintea lui a suferit numeroase schimbări în sejurul petrecut în celulă. Gândurile inițiale despre posibila eliberare au fost urmate de acceptarea procesului, iar timp de câteva zile și-a imaginat achitarea și scuzele excesive ale curții. Dar lucrurile și-au urmat cursul și, în orele lungi și singure, și-a făcut apariția o realitate paralelă. Astăzi, gândurile lui se concentrează pe supraviețuire, vrea să facă față oricăror provocări care-i vor mai fi scoase în cale. Își menține poziția cât de mult poate, până când încordarea stomacului îl face să alunece încet pe podea.

E în această poziție, roșu la față și aproape fără să mai respire, când ușa celulei se deschide și își face apariția un polițist cărunt, pe care nu l-a mai văzut până acum, cu un zâmbet suspect pe față. Uniforma sugerează că are un grad mai înalt decât ceilalți polițiști cu care a avut de-a face

Bruce Kerwin: are jachetă, nu mâneci scurte, și însemne argintii pe umeri.

Bruce Kerwin se desprinde de podea și se așază pe pat. I-a fost groază de mutarea la Marsilia, dar măcar acolo va putea face duș. E atât de nespălat, că i se face rușine când polițistul intră în celulă.

— Domnule Kerwin, spune polițistul într-o engleză perfectă, cum vă simțiți azi?

Bruce Kerwin îl privește încurcat.

— Cum naiba crezi că mă simt? Sunt jegos, mi-e foame și m-am plictisit.

— Nu putem accepta așa ceva. Nu putem. Vă rog să vă luați lucrurile și să mă urmați.

— Lucruri? întreabă Bruce. Nu am nici un lucru.

Dar polițistul părăsește celula și îi face semn să-l urmeze. O iau pe un coridor necunoscut și ajung, în final, într-un birou frumos mobilat, cu covoare groase, un birou scump de stejar și tablouri plăcute pe pereți. Nu seamănă cu nici una dintre camerele pe care le-a văzut Bruce în această clădire sumbră. Polițistul îi arată un fotoliu și apoi se așază relaxat pe marginea biroului.

— Vreți cafea? îl întreabă el. Biscuiți?

— Da, vreau. Dacă e cafea adevărată.

— O să fie o cafea excelentă, domnule Kerwin.

Ridică receptorul și o vreme vorbește repede în franceză.

— Aveți prieteni importanți, domnule Kerwin, spune el după ce închide telefonul.

— Da? întreabă Bruce surprins.

— Exact. Și ne pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat.

— Da?

— Foarte rău. Dar azi o să ne răscumpărăm greșeala. Azi plecați acasă.

Înainte ca Bruce să poată răspunde, intră doi polițiști. Unul aduce o tavă cu cafea și biscuiți, celălalt o cutie de

carton. După ce pleacă, polițistul pune tava în fața lui Bruce, care descoperă imediat că într-adevăr cafeaua e excelentă și nu seamănă deloc cu chestia pe care i-au oferit-o în ultima săptămână.

— Deci, pot să plec acasă? întreabă el și aproape că nu-i vine să creadă.

— La hotel. Un singur lucru, domnule Kerwin: nu vrem să mai auzim nimic despre asta. O să pretindem toți că nu s-a întâmplat. Documentele or să fie distruse. E o situație foarte delicată, așa că vreau să-mi promiteți.

Bruce mănâncă un biscuit și își bea cafeaua. Dacă tot ce trebuie să promită în schimbul eliberării e discreție, abia așteaptă să-și dea cuvântul.

— Aveți cuvântul meu de onoare, spune el cu convingere.

— Perfect. Acum să vedem ce avem aici?

Golește cutia de carton pe birou. Conținutul ei e același cu al buzunarelor lui Bruce în ziua arestării: cheia de la hotel, niște mărunțiș, un pix, un portofel plin cu bancnote, niște cărți de credit și o hartă a străzilor din Cannes. Canabisul a dispărut.

Lui Bruce Kerwin îi vine ideea că totul ar putea fi o mare greșeală, o scăpare a calculatoarelor poliției, și sare în picioare. Trebuie să dispară înainte ca tipul drăguț din fața lui să-și dea seama că nu eliberează pe cine trebuie. Își termină cafeaua în viteză și își înfundă buzunarele blugilor cu obiectele returnate.

Polițistul zâmbește:

— Evident, vreți să plecați cât mai repede. Putem să vă conducem la Carlton?

Bruce Kerwin are cel puțin trei motive pentru care să nu accepte propunerea. În primul rând, are nevoie de mișcare și de aer. În al doilea rând, polițiștii și-ar putea descoperi greșeala și ar putea întoarce mașina din drum. În fine,

dacă și-ar face apariția la Carlton într-o mașină de poliție ar putea stârni oprobriul general și și-ar știrbi aura.

— Aș prefera să merg pe jos, spune el și afișează primul zâmbet din ultima săptămână.

Îi rămâne lățit pe față și e nevoie de un exercițiu de voință ca să și-l dea jos.

— Am nevoie de aer.

— Cum spuneți, domnule Kerwin, zice polițistul, ridicându-se. Să vă conduc.

Îl conduce afară din birou și apoi pe numeroasele coridoare de la diferite etaje, unele foarte cochete, altele lăsate în paragină. Ajung în curând în holul de la intrare, unde Bruce păsise destul de confuz cu două săptămâni în urmă. Polițistul se oprește, zâmbește și-i deschide ușa, ca și cum și-ar lua rămas-bun de la un oaspete drag venit la cină.

— E totul în regulă, domnule Kerwin? întreabă el.

— Da, în regulă, spune Bruce, clipind în soarele care-l atacă din toate părțile.

Polițistul îi întinde mâna și Bruce o strânge cu recunoștință.

— Atunci, la revedere. Și transmiteți-i salutări prietenului dumneavoastră din partea mea.

— Așa am să fac. Cu siguranță.

Primul impuls e s-o ia la fugă și să se ascundă înainte ca polițiștii să-și descopere greșeala, dar se stăpânește și merge cu pas normal, îndepărtându-se de secția centrală de poliție din Cannes, iese de pe Avenue de Grasse, iar apoi o ia în jos pe rue Buttura, spre oraș și spre mare.

E conștient de felul în care arată și e atent la oamenii din jur, să vadă dacă-l privesc îndelung, ca pe unul care n-ar prea avea ce să caute în toată cochetăria asta de sâmbătă dimineața. Tricoul e infect, blugii sunt șifonați, părul nespălat refuză să stea așa cum îl așază el și trebuie să se bărbierească. Într-adevăr, trecătorii reacționează, fixându-l

cu mai multă insistență decât până acum. Numai câinii îi caută compania, mirosindu-l cu curiozitate, ca pe unul pe care, evident, îl consideră prieten.

Când ajunge pe Croisette și vede din nou marea, e conștient de realitatea eliberării și abia acum îi vine să creadă că a scăpat. E entuziast și înfometat. Dar, înainte să mănânce, înainte să se amestece din nou cu rasa umană, trebuie să facă o baie lungă.

Nu e nimeni cunoscut în apropierea hotelului Carlton, așa că se furișează pe lângă doi paznici care sunt mereu la ușă cu insignele lor cu tot, traversează în viteză holul și ajunge la lift. Din fericire, îl are numai pentru el deși, date fiind aromele scumpe, parfumurile și pomezile care emană ca o provocare financiară din ceilalți oaspeți, se îndoiește că în nările lor ar mai fi vreun pic de loc pentru mirosul de grajd pe care-l împrăștie în jurul lui.

Camera e goală, ceea ce înseamnă că Frances e pe-afară, să mai cheltuiască niște bani, așa că intră imediat în baie și dă drumul la robinet. Când cada e aproape plină, își scoate hainele murdare și intră. Când se scufundă în apa caldă are o senzație aproape de extaz, cum n-a mai simțit de multă vreme, și rămâne întins acolo fără să vrea să se miște.

Pe jos, lângă el, blugii și tricoul stau mărturie unui experiment eșuat. Când iese din cadă, bărbierit și cu părul curat, hotărăște să îmbrace un costum.

Frances Kerwin și Andrew Marner ajung în cameră într-o viteză de-a dreptul indecentă. Gândurile sexy și conversația obraznică de-a lungul Croisettei le-au crescut așteptările legate de următoarea oră. În mai puțin de un minut Andrew Marner și-a scos cămașă și și-a îndreptat atenția spre activitatea mult mai plăcută de a-i desface fermoarul noii fuste a lui Frances. Pantofii cad pe podea, arcurile patului scârțâie.

Bruce Kerwin a ieșit din baie bărbierit, spălat pe cap, gata să-și ia cel mai bun costum gri, cu cămașă albă și

cravată bleu deschis. Acum s-a întors în baie să se ocupe de părul, care revine cu grijă la forma pe care o avea când a ajuns în Franța. Abia dacă mai seamănă cu bărbatul care a ieșit dimineață din secția de poliție. Se uită în oglindă aprobator, încântat de ceea ce vede.

În acest proces de finisare, îl întrerupe un zgomot. O ușă se trântește, iar el aude râsete și mișcare în dormitor. Face o pauză, șocat, întrebându-se dacă nu cumva nouă zile într-o celulă i-au afectat atât de tare memoria, încât să se fi întors în altă cameră. Când se face liniște, își dă seama că e vocea lui Frances, care spune:

— Trage-mi-o, iubitule.

Bruce Kerwin înlemnește, îngrijorat că evenimentele din ultima săptămână l-au făcut s-o ia razna. Are impresia că a intrat într-un fel de vis. Dar vocile continuă și par destul de reale. Una dintre ele seamănă cu a lui Andrew Marner:

— Du-te până la capăt și apropie-te.

Râsul soției lui e prea grosolan ca să nu fie real. Bruce Kerwin se mișcă încet prin baie și trântește ușa. Priveliștea care-l întâmpină îl lasă fără cuvinte. Nevastă-sa e goală, întinsă pe pat, și râde. Andrew Marner încearcă să scape de o pereche de pantaloni cadrilați, încolăciți pe glezne.

— Doamne, spune Frances. E Bruce.

Andrew Marner se întoarce pe pat și-l privește pe bărbatul din ușa băii.

— Nu seamănă cu Bruce, spune el. E un intrus.

În câteva secunde, și-a tras pantalonii la loc, și-a închis șlițul și s-a dat jos din pat.

— Sună la recepție. Trebuie arestat.

— Ce mama dracului se întâmplă aici? întreabă Bruce.

— O să afli cât de curând, spune Andrew, gata să-l apuce de mână.

Dar acum, de aproape, își dă seama că într-adevăr *este* Bruce Kerwin, sau cineva care seamănă foarte bine cu el, așa că se retrage nesigur și-și ia cămașa.

— Bruce, spune Frances. Ai ieșit, slavă Domnului.

Dar Bruce pare să fie în transă. Îi privește neîncrezător pe amândoi și repetă:

— Ce mama dracului se întâmplă aici?

Frances Kerwin, cu inima gata să-i iasă din piept, încearcă să-și recupereze hainele aruncate în grabă. Andrew Marner, nesigur în privința următoarei mișcări, se încheie la cămașă.

— Mă bucur că ai ieșit, Bruce. Mie trebuie să-mi mulțumești.

— Da, spune Frances, recunoscătoare că are ceva de spus. Andrew te-a scos. Cunoaște un tip care-l cunoaște pe șeful poliției. Dacă nu era Andrew...

Dar Bruce Kerwin le-a întors spatele și s-a îndreptat spre ușă. Iese și o trântește atât de puternic că ecoul se aude pe coridoarele hotelului.

— Unde rămăseserăm? întreabă Andrew, desfăcându-și fermoarul.

— Nu prea cred, spune Frances. Nu acum.

Esme Rutherford se plimbă fericită pe Croisette, cu satisfacția lucrului bine făcut. Portretul lui Andrew Marner, o înfățișare reușită a căpitanului cu ochi de oțel al companiei, e terminat și gata de livrare. Francii francezi vor da pe-afară din geanta ei în scurt timp. Între timp, e momentul pentru băutura de sărbătorire, pe care Roger Blake așteaptă s-o comande în barul care mai nou e locul lui preferat.

La Croisette e aglomerată ca de obicei, iar Esme încearcă să-și facă drum printre copii și câini, printre cărucioare și scaune cu rotile, și tocmai ajunge în dreptul barului, când îi taie calea un bărbat care stătuse până atunci pe scaunele unde se odihnesc bătrânii.

— Esme, îi spune el, mă bucur să te văd.

Pentru o clipă nu-l recunoaște în costumul gri, elegant, și cu cămașa albă. Hainele lui sunt mai potrivite pentru un birou din Londra decât pentru sudul Franței. Abia apoi își dă seama că e Bruce Kerwin, sau mai degrabă o variantă nouă și îmbunătățită a lui.

— Ai ieșit, spune ea, zâmbind fericită.

— Mi-au dat drumul azi-dimineață și încep să-mi doresc să n-o fi făcut niciodată. Pot să-ți iau ceva de băut? M-am gândit mult la tine.

Esme îl privește, încercând să-și dea seama cu ce anume are de-a face. A mai văzut privirea asta și pe fețele altor bărbați.

— Adică ai vrea să fii încă închis, Bruce? Ce vrei să spui?

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune, Esme. Hai să bem ceva.

— Tocmai mă duceam să beau ceva cu Roger. De ce nu vii cu noi?

— A, Roger, spune Bruce. Ce mai face? E un tip norocos.

I se alătură și merg împreună spre bar.

— Roger e bine. Dar tu? Ești palid și ai slăbit. A fost atât de groaznic?

— Bine n-a fost.

— O să-ți revii, de la soare și cu un pic de mâncare bună.

— Nu, n-o să-mi revin, spune Bruce. Tocmai am trecut printr-un șoc îngrozitor.

— Ce șoc? Ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Bruce. Încep să cred că vin dintr-o familie cu un blestem ciudat.

Roger Blake stă pe locul lui obișnuit, urmărind parada de vacanță. Începe să se simtă ca un copil cu nasul lipit de vitrina unui magazin care vinde viață. Banii se plimbă pe lângă el, conduc mașini și navighează. Femeile sunt

superbe, chiar dacă pentru asta au făcut o vizită la o clinică elveţiană de întinerire. Din nou bani.

Își soarbe berea Heineken și o vede intrând pe Kimberley Neal.

— Asta da, surpriză, zice Roger. Te-ai apucat și tu de băut la prânz?

— Ești foarte amabil, spune Kimberley. Vreau o bere. Am muncit toată dimineața și merit o recompensă.

— Ce face Andrew?

— Cu el ori e festin, ori e post.

— Și acum ce e?

— Post.

Roger îi comandă o bere. Are parte de o servire excelentă în acest bar și începe să creadă că barmanul, văzându-l de atâtea ori și obișnuindu-se cu fața lui, îl crede un rezident care merită mai mult respect decât turiștii care azi sunt și mâine nu.

— Mă gândeam că detectivii ar fi o soluție, spune Roger. Sunt pline *Paginile Aurii* de ei. Am impresia că jumătate din ăia care-și pierd slujbele fac carieră ca detectivi particulari.

— Detectivi?

— Ca să ne găsească fiul.

— Dragule, nu cred că e o idee bună, spune Kimberley. Nu e bine să-l deranjăm în acest moment crucial al dezvoltării sale.

— Nu vreau să-l deranjez, vreau să-l văd, spune Roger. Sunt curios și devin tot mai curios.

— Trebuie să ai răbdare și să-ți ții în frâu curiozitatea. S-ar putea să-i faci mai mult rău decât bine.

Roger e pe punctul de-a o contrazice când intră Esme cu Bruce Kerwin.

— Frate, spune Roger. E infractorul.

— Bună, zice Bruce Kerwin, arătând jalnic.

— Văd că a mers. Am reușit să te scoatem.

— Cineva a reușit, spune Bruce înnegurat. E un mare mister.

— Andrew știe un tip care are ceva influență, îi spune Kimberley.

— Aș prefera să nu pomenești de Andrew, zice Bruce. Pot să vă iau ceva de băut?

— Lasă-mă pe mine, se oferă Roger. Îi iau o sticlă de șampanie lui Esme și o poate împărți.

— Sigur asta o să fac, spune Esme și-l sărută pe Roger pe obraz. Tabloul arată foarte bine.

— Super, zice Roger. Ce fată minunată am.

Comandă o sticlă de șampanie și cere patru pahare. Al lui Bruce Kerwin se evaporă instantaneu și Roger îl reumple.

— Te-ai întors foarte însetat, îi spune el cu simpatie. A fost ca dracu'?

— Nu ți-aș recomanda, zice Bruce.

— În mod sigur, a făcut minuni pentru umorul tău, spune Kimberley. De ce nu vrei să vorbim despre Andrew? Nu că mi-aș dori foarte tare.

— A avut un șoc, spune Esme. Dar nu vrea să vorbească despre asta.

Toți ochii sunt îndreptați spre Bruce Kerwin. Șampania face bule în stomacul lui gol.

— Nu mă deranjează să vorbesc despre asta, spune el sfidător. Mă întorc de la hotel după nouă zile într-o celulă și-i găsesc pe Andrew Marner și pe nevastă-mea care aproape că făceau dragoste.

— *Aproape* că făceau dragoste? întreabă Roger șocat.

— Păi, el își scotea pantalonii și ea era goală-pușcă. Tu ce crezi că se pregăteau să facă?

— Să se joace de-a doctorul? întreabă Roger.

— Nu cred că puneau de-un whist, aprobă Kimberley. Sterilizarea îl așteaptă pe nenorocit.

— Asta nu-i o operație pentru femei? întreabă Esme.

— Ce naiba, răspunde Kimberley, n-o să irosesc nici o șansă.

— Cred că a fost o surpriză oribilă, spune Esme, pe care vestea lui Bruce n-o surprinde deloc.

Bruce îi întinde lui Roger paharul ca să i-l reumple. Șampania se termină și Roger comandă încă una.

— Sunt înmărmurit, spune Bruce, dar știam că i s-a întâmplat ceva. S-a tuns scurt, și-a cumpărat haine tinerești. S-a schimbat dramatic cât am fost eu închis. Se pare că făcea antrenamente.

— E nasol, spune Roger. O fi de la soare.

— Poate că absența ta a dărâmat-o, spune Esme, plină de speranță.

— Mie nu mi se părea deloc dărâmată, intervine Kimberley, fierbând de nervi. S-a transformat într-o curvișteină.

— Nu cred c-ar trebui să vorbești așa despre doamna Kerwin, măcar nu atunci când este domnul Kerwin de față. Bineînțeles, după ce pleacă Bruce, se deschide sezonul și n-ai decât să-ți înfigi colții.

— Încearcă să-mi fure bărbatul, spune Kimberley. Și-o trage cu bonul meu de masă. Și ce-ar trebui să fac?

— E în ordine, spune Bruce. Mi se pare o descriere foarte corectă. Dar nu-mi imaginez ce-a apucat-o.

— Și, oricum, Andrew nu e bărbatul tău, zice Esme. N-are o soție acasă?

— Bertha, spune Kimberley. Bertha cea Mare.

— E clar că tipul are apetitul sexual al unui cufundac.

— Din când în când.

Roger ridică noua sticlă de șampanie și toți îi oferă paharele goale. Le umple și apoi își petrece mâna pe după umerii lui Bruce Kerwin.

— Oricum, Bruce, bătrâne, ce-ai de gând să faci?

Bruce își ia de la gură paharul plin.

— Ce-am de gând să fac? Să beau.

săptămâna a 3-a

Problema cu mulți călători e
că se iau și pe ei în călătorie.

JOSEPH PRESCOTT, *Aforisme și alte observații*

16

Într-o vilă în stil georgian, ascunsă printre dealurile din Berkshire, Bertha Marner își face o cană de ceai – mușețel cu miere – în serviciul ei de ceramică preferat, Villeroy & Boch. E o doamnă înaltă, masivă, care domină orice încăpere în care intră, iar asta îi folosește pentru că e obișnuită să organizeze diverse lucruri.

Această duminică dimineață e o scurtă pauză în calendarul ei social atât de încărcat, așa că se relaxează și profită de luxul care e o parte firească a casei Marner, trecută prin nesfârșite transformări: pereți cu lambriuri de lemn, șemineuri de marmură, covoare lucrate manual. În holul alb cu gresie franțuzească, un candelabru de un sfert de tonă, din cristal, e pus în funcțiune de un motor electric care permite coborârea lui pentru curățare.

Toate aceste lucruri și multe altele au curs fără opreliști din succesul lui Andrew, iar Bertha e mândră de rolul pe care l-a jucat, sfătuind, consolând, sprijinind, încurajând, în momentele bune și în cele proaste. Și au fost și momente proaste. Când hybrisul doamnei Thatcher era în fază terminală, întreaga lui afacere părea să fie în pragul colapsului, dar Bertha nu putea lăsa să se întâmple așa ceva. Au obținut un împrumut, ceea ce părea să fie o boală letală s-a dovedit a fi o simplă răceală și afacerea a reînviat.

E la fel de mândră și de cum s-a ocupat de căsnicia lor, păzind-o de perturbările emoționale și de abuzurile ranchiunoase care par să pună pe butuci legături mai nesăbuite. Bertha are cincizeci de ani, e de o seamă cu soțul ei, dar pare mai bătrână, iar el mai tânăr. Acum înțelege de ce bărbații trebuie să fie mai bătrâni decât soțiile lor, dar ea a făcut față cu abilitate acestei diferențe, și dovada reușitei e că Andrew e încă aici și nu dă nici un semn că ar intenționa să plece. Absențele lui numeroase le convin amândurora: el adoră să călătorească și se plictisește acasă; ea urăște străinătatea și iubește golful.

Telefonul sună în timp ce Bertha își bea ceaiul în spațioasa bucătărie Marner. Desprinde receptorul de pe perete. Prietena ei Jane, al cărei soț e plecat la vânătoare de porumbei în Maryland, îi propune o după-masă pe terenul de golf, dar televizorul din bucătărie, rămas deschis de mai devreme, transmite o slujbă religioasă care o acoperă pe Jane.

— Stai o clipă, draga mea, zice Bertha. Un libidinos geriatric ne toarnă niște gunoaie despre viața de după moarte.

— Un pic de viață înainte de moarte ar avea mai mult sens, spune Jane.

Bertha crede că Jane are toate șansele să primească atenția la care râvnește, dacă reușește să găsească un parașutist pe jumătatea beat și legat la ochi, dar omite să menționeze acest lucru și pune telefonul jos până oprește televizorul.

După ce și-a aranjat după-amiaza pe terenul de golf, își face de lucru prin casă, unde curățenia îi revine ei în weekenduri, când femeia care face curat are liber. Corespondența de o săptămână, adunată de pe pragul de la intrare, e lăsată pe biroul lui Andrew. Ca de obicei, frunzărește plicurile fără să le deschidă, ca să vadă dacă vreunul dintre ele pare urgent sau interesant, și pe loc îi sare unul în ochi. Se uită la el o clipă, întrebându-se dacă e o scrisoare a cărei deschidere o poate justifica și apoi, măcinată

de curiozitate, îl deschide. A trecut mult timp de când Bertha Marner a mai fost surprinsă de ceva, dar citește această scrisoare frumos dactilografiată cu gura căscată de stupefacție.

Andrew Marner,
Berkeley Stowe,
Lambourn,
Berkshire

Stimate domn,

În numele Primului-Ministru, vă informez că, în vederea apropiatei întocmiri a Listei de Onoruri a Noului An, numele dumneavoastră va fi propus Reginei, cu recomandarea de a vi se acorda titlul de cavaler.

Vă rog să îmi confirmați în cel mai scurt timp acceptarea acestui onor și, în același timp, să îmi furnizați următoarele informații: numele și prenumele complete și adresa permanentă.

Menționez că acest subiect este în totalitate confidențial până la publicarea Listei de Onoruri.

Vă sunt îndatorat,

Bertha Marner nu mai are timp să admire semnătura sclipitoare a îndatoratului angajat al primului-ministru. A aruncat scrisoarea în sus cu un țipăt din toți rărunchii, care ar fi intimidat până și un bull-terrier profesionist și în deplinătatea puterilor. Mintea i-a luat-o la goană, și până ca scrisoarea să apuce să cadă pe podea, a prins-o cu un gest atletic care-i dezminte constituția, iar cu cealaltă mână s-a întins după telefonul de pe biroul soțului ei.

Își dă seama apoi, cu o umbră de frustrare, că numărul de telefon pe care îl vrea e jos, mâzgălit pe una dintre fițuicile din bucătărie pe care stau aliniate în ordine cumpărăturile săptămânale.

E acolo, după vreo două pagini, aproape înlocuit de nevoia de nucșoară, de condimente Schwartz pentru miel, cocktail de ceapă în oțet, capere și Camembert. *Carlton Hotel*, scrisese Andrew, *58 La Croisette, BP 155, 06406 Cannes cedex. Telefon 93 689168. Fax 93 382090.*

Se duce în sufragerie, unde există un telefon lângă care să poată sta jos. Pe fereastră se vede grădina frumos îngrijită, care se întinde domol pe mai bine de o sută de metri spre un lac artificial. A uitat, dacă le-o fi știut vreodată, cifrele pe care trebuie să le formeze, așa că sună direct la Informații. Dar în timp ce așteaptă o voce care să-i fie de ajutor, își regretă brusc avântul. Pune telefonul la loc înainte să-i răspundă cineva și cade pe gânduri.

Vestea e mult prea importantă ca să fie expediată prin telefon. Trebuie să fie acolo, să sărbătorească împreună cu el. Vrea să-i vadă chipul când o să afle vestea! Se ridică, zâmbește și se întoarce la curățenie.

Primul lucru pe care-l va face dimineață va fi să sune la agenția de turism.

Camera confortabilă a soților Kerwin, de la etajul doi al hotelului Carlton, e cufundată într-o liniște discretă. Frances Kerwin e cea care întreține discreția, pe când își vede în liniște de activitățile mărunte care ocupă timpul cuiva între trezire și micul dejun. Ușile de la dulap se deschid, dar cu grijă; dă drumul robinetelor, dar nu prea tare. Și totuși, o acțiune nu permite diminuarea decibelilor, și aceea este trasul apei la toaletă, care în cele din urmă clintește silueta inertă cu care a împărțit patul.

Bruce Kerwin și soția sa nu și-au mai vorbit de la plecarea lui bruscă din cameră. De fapt, nici nu s-au mai văzut. Bruce, încurajat de șampania din miezul zilei, a continuat să deguste și alte răcoritoare toxice disponibile pentru turiștii cu timp liber. Își revenise după prima masă adevărată

de o săptămână încoace, în timpul după-amiezii, iar seara și-o dedicase testării pe îndelete a berilor autohtone. Această activitate l-a dus dincolo de port, sus în orașul vechi, Le Suquet, unde, își amintește destul de clar, nimeni n-a înțeles un cuvânt din ce a spus. Dacă s-a întâmplat din cauză că engleza nu era limba lor maternă sau din pricina cercetării extinse pe care a întreprins-o prin berăriile locale, asta nu mai știe, dar e convins că seara precedentă a fost plină de scăpări de memorie. În mod sigur, decizia de a se întoarce la Carlton nu a fost conștientă. Era pe pilot automat, acționa din instinct și s-a întors la patul pe care-l cunoștea.

Frances Kerwin avusese o zi mizerabilă. Ceea ce ar fi trebuit să fie celebrarea plină de veselie a eliberării soțului ei se destrămase încă din momentul sosirii lui. Își petrecuse ziua în cameră, comandase mâncare, încercase să se lupte cu sentimentul de vinovăție și se întrebase ce se va fi întâmplat cu soțul ei. La miezul nopții stinsese televizorul și se culcase. Când se trezise, Bruce era lângă ea.

Acum iese din baie, îmbrăcată și gata pentru micul dejun, și îl vede pe Bruce care stă întins pe spate, cu ochii căscați și fixați în tavan.

— Capul meu spune că am băut, îi spune el.

— Iar nasul meu e de acord, zice Frances. Cum te simți?

— N-ar trebui să fiu aici. Intenționam să ajung în altă parte.

— Ar fi o prostie, ținând cont de banii pe care-i dai pe camera asta, spune Frances. Ai irosit deja nouă nopți. Ce-ar fi să te ridici și să mergem pe terasă la micul dejun?

Se străduiește să aducă o doză de normalitate în peisaj și e hotărâtă să nu cedeze rușinii. La urma urmei, el a călcat strâmb înaintea ei și oricum, e prea devreme pentru discuții serioase. Nici Bruce Kerwin, întins pe pat și năpădit

de amintiri din toate direcțiile, nu e chiar pregătit pentru așa ceva.

Se dă jos din pat plin de energie și se îndreaptă spre baie, unde descoperă că nu se simte prea rău. Până se spală, se bărbierește și se îmbracă, e uimit de propria revenire. Coboară cu liftul în tăcere, iar Frances se întreabă când va începe și el să vorbească. Cu costum, cu cravată și cu părul pieptănat, seamănă cu bărbatul pe care-l cunoștea. Ea, în schimb, cu părul scurt și cu fusta mini, știe că-i e străină. Rolurile de acum zece zile s-au inversat. Acum ea pare să fie fiică-sa.

Soarele dimineții inundă terasa și cei doi se așază la o masă cu fața la mare. Comandă cafea cu ochiuri și privesc un vas de croazieră la orizont, care-și face drum spre est, înspre Nisa. Plimbăreții de dimineața devreme sunt deja pe Croisette, ca și cum nici un moment din vacanță n-ar putea fi risipit în umbra dintre patru pereți.

Când sosește mâncarea, Bruce Kerwin a băut deja niște cafea, își privește soția și spune:

— S-a întâmplat ceva cu tine, Frances, și nu știu ce.

— Nu s-a întâmplat nimic, Bruce, zice Frances. O schimbare de haine, de coafură. Femeile fac asta zilnic.

— Și o schimbare de bărbat, din câte-mi dau seama, spune Bruce. Nu știu care e procedura pentru divorț, dar o să ne interesăm când ajungem acasă.

— Procedura pentru ce? întreabă Frances.

— Pentru divorț, repetă Bruce. Desfacerea pe cale legală a căsătoriei.

— Nu e un pic cam drastic? întreabă Frances, ușor alarmată. Nu s-a întâmplat nimic cu Andrew Marner. A plecat imediat după tine.

— Aș vrea să știu cum s-a întâmplat că a ajuns acolo, spune Bruce și-și face de lucru cu ochiurile.

Dintre toate lucrurile de care i-a fost dor în ultima săptămână, un mic dejun decent era destul de sus pe listă.

— Îi place de mine, Bruce, iar eu îi eram datoare. El te-a scos. Te-așteptau doi sau trei ani în închisoare dacă nu era el.

— Îi ești datoare? face Bruce. Și mai nou sexul e moneda de schimb? Eu trec prin iad și ies ca să descopăr asta!

Încolțită, vizibil lipsită de apărare, Frances simte nevoia să lovească și ea. Un bărbat care înaintează în ofensivă are mai multe puncte vulnerabile decât unul care bate în retragere.

— Nu întinde coarda, Bruce. Nu ți-ai petrecut cinci ani legat de un calorifer. Și nici n-ai fost închis pe nedrept. Ți-ai făcut-o cu mâna ta, iar Andrew te-a salvat. Să-i spun acum să-și ia tălpășița?

— Incredibil, spune Bruce. Incredibil. Să ți-o tragi cu altul e o expresie de recunoștință, nu?

— Nu mi-am tras-o. Ai picat la țanc ca să-mi salvezi onoarea.

Își mai pune cafea și-i umple cana și lui Bruce, căzută pe gânduri. Discuția despre divorț a surprins-o și încearcă să se acomodeze cu ideea. Mai bine un divorț, cu compensațiile financiare, decât perspectiva cu care avea de-a face cu două zile în urmă – aceea a unui soț în închisoare, nesfârșite cheltuieli și singurătate lipsită de libertate. Totuși, ideea o neliniștește. Nu e convinsă că ar face față schimbării.

— Dacă n-ai fi așa obtuz, m-ai vedea ca pe o eroină, îi spune ea. Gata să mă sacrific pentru soțul meu. Merit o medalie.

Ironia asta într-o problemă serioasă îl irită pe Bruce.

— Isuse, spune el. Aclamată pentru adulter: Femeia Anului.

— N-a fost nici un adulter, Bruce, spune Frances cu atâta convingere, că începe și ea să creadă. Orice aș fi făcut,

n-a fost suficient ca să fiu arestată și închisă o săptămână. Dacă vorbim despre comportament nebunesc, uită-te întâi la tine.

— Poate că lumea crede că să ai canabis în buzunar e o chestie mai serioasă decât să sari în pat cu soțul altcuiva, dar lumea, ca de obicei, se înșală, spune Bruce. Aici vorbim de loialitate și de încredere, nu de vreo regulă aiurită cu privire la tutun.

— Mi se pare, spune Frances dându-și scaunul în spate, că revenirea la costume și la cravate te-a transformat într-un filfizon. Ce s-a întâmplat cu blugii și cu tricourile? Și unde e medalionul?

— În mod sigur, a fost o greșeală. Măcar eu mi-o recunosc.

Și-a terminat micul dejun, dar, în ciuda conversației, nu are chef să se miște. Soarele de pe terasă e o plăcere aproape senzuală, după decorul de săptămâna trecută.

— Asta este, nu putem băga pasta de dinți înapoi în tub, declară Frances, așa că n-are sens să stăm aici să jelim.

— Asta-i tot ce ai de spus? întreabă Bruce.

— Mai mult sau mai puțin, zice Frances, ridicându-se. Mă duc să fac o plimbare până în port. Se pare că poți face o plimbare cu vaporașul până în Saint Tropez cu o sută optzeci de franci. Nu vrei să vii?

Bruce Kerwin deschide gura să refuze această ofertă, dar de douăzeci de ani își dorește să meargă la Saint Tropez, o ambiție pe care i-a insuflat-o unul dintre filmele timpurii ale lui Brigitte Bardot.

— Aș putea.

Esme Rutherford își duce tabloul terminat de la etajul doi la trei. Așteaptă până poate să aibă un lift numai pentru ea. Portretul, cu tot cu ramă, e greu de cărat și-i e frică să nu-l strice. E o ușurare că de transportul până la Heathrow și mai departe se va ocupa Andrew Marner. Acesta îi

deschide ușa în hainele de duminică, o cămașă cu mânecă scurtă și pantaloni trei sferturi.

— Intră. Adu-l înăuntru, îi spune el. Să-l punem la lumină.

Esme traversează camera cu tabloul și-l sprijină de un scaun cu fața la fereastră. Kimberley Neal se ridică de la masa unde încerca să scrie și se apropie să arunce o privire. Pare ursuză și distrasă și abia se recompune cât să dea bună ziua.

— E excelent, Esme, zice Andrew. Ce crezi, Kimberley?

— E foarte bun, spune Kimberley. Și flatant.

— Nu e flatant, spune Andrew și-i face cu ochiul lui Esme. Chiar arăt atât de bine. Acum, cum facem cu banii? Vrei *cash*?

— Te rog, spune Esme. A rămas că negociem asta.

— Mă gândesc la 15 000, zice Andrew. Dumnezeu știe cât înseamnă asta în franci.

— 8,8, spune Kimberley. Uite un calculator.

— Să rămânem la 14 000 de franci. Banii mei sunt într-un seif jos, la recepție.

— E o ofertă foarte generoasă, spune Esme.

— Fetițo, ai muncit pentru ei, ceea ce nu se mai prea întâmplă în ziua de azi. Să mergem jos, poate îți iau ceva de băut.

Esme îl urmează spre ușă. Pare foarte vioi în dimineața asta, ținând cont de episodul de ieri cu Bruce Kerwin, dar e evident că oamenii de succes, ca Andrew Marner, au o capacitate sporită de a se detașa de incidente și de a merge mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Trăiesc într-o lume în care rușinea nu-și are locul. Îi deschide ușa și așteaptă să iasă.

După plecarea lor, Kimberley Neal oftează, numără până la zece și apoi, satisfăcută că nu va mai avea parte

de întreruperi, se întoarce la romanul, care acum are titlul *Sendvișul dezbrăcat.*

Belinda era fericită să vadă spatele magnatului avar, scrie ea. Viața reală și fantezia s-au amestecat atât de mult în narațiunea ei, încât nu mai știe nici ea unde se termină faptele și unde începe ficțiunea. Dar sub noul titlu, mult mai sugestiv, romanul a mai avansat, o accelerare ajutată și de excursia în lumea Agenției Târfelor Negre.

Lucrurile nu au mers bine pentru Belinda. Contribuția ei de secretară la succesul agenției nu a fost suficientă și i s-a spus, într-un limbaj nu tocmai delicat, că o fată ca ea ar avea mai mult de oferit decât o voce plăcută la telefon. E o sugestie care o demoralizează, și totuși îi găsește o justificare. S-a uitat peste conturile agenției și știe că până și un bordel e predispus la recesiune. Pentru unii oameni, sexul e prima economie.

Problemele ei au început când a primit un telefon de la un francez pe nume Rocard, care se interesa de fete și de serviciile oferite, dar înainte să termine conversația, acesta se îndrăgostise de vocea răgușită a Belindei. În curând, îi telefona domnului străin care deținea acest imperiu erotic, cerând-o pe telefonistă și pe nimeni altcineva.

Aici Kimberley s-a blocat, neștiind cum să ducă povestea mai departe. Dacă Belinda s-ar prostitua, de aici s-ar putea naște întrebări cărora nu ar ști cum să le răspundă. Își lasă pixul jos, uită de lumea de afară și încearcă să se concentreze. Tocmai când mintea ei bâjbâie după un răspuns, sună telefonul. Se ridică impacientată și pune mâna pe receptor. De la capătul celălalt, o voce cu accent franțuzesc îi șoptește ceva înainte să apuce să spună:

— Alo?

— Prietenul tău a ieșit, spune domnul Rocard. Ce nu fac eu din dragoste.

— Alain, spune Kimberley, aducându-și aminte de statutul ei.

Romanul a ținut-o departe de realitățile mundane.

— Mulțumesc mult pentru ajutor. I-au dat drumul ieri și e foarte recunoscător.

— Nu recunoștința lui mă interesează, spune domnul Rocard. Ce mai faci, Kimberley?

— Sunt ocupată, ca de obicei. Încerc să scriu un roman, dar nu e ușor.

Simte că ridică o barieră.

— E timpul să faci o pauză, spune domnul Rocard. Aș fi onorat dacă ai lua cina cu mine mâine seară.

— Mâine seară?

Kimebrley se gândește repede, dar nu găsește nici o scuză.

— Se poate, cedează ea, după care întreabă, încercând să tragă de timp: Cum a mers întâlnirea cu comitetul director? I-a impresionat Andrew?

— Foarte mult, Kimberley, spune domnul Rocard pe un ton liniștitor. Se pare că o să încheiem afacerea. Ia spune, cum rămâne cu cina? Pot trimite o mașină să te ia de la hotel.

Kimberley Neal simte că-i fuge pământul de sub picioare, dar în același timp vede și o ocazie bună. Dacă se întâlnește cu Rocard, încheierea parteneriatului pe care-l vrea Andrew Marner ar fi meritul ei. Și îi mai vine o idee: problema cu Belinda ar fi mult mai simplă apoi. Acum și ea are o întâlnire cu un francez pretențios, pe care-l cheamă tot Rocard.

17

După regalul gastronomic de dimineață, care a făcut câteva concesii notabile șampaniei de peste câteva ore, Andrew Marner stă în camera lui scăldată de soare și studiază ultimele exemplare ale revistelor care au zburat până la el pentru o examinare la sânge. Ajunge la *World Review* pe care o deschide agitat, parțial din cauza gafei precedente și parțial pentru că un editor concediat care încă nu și-a părăsit biroul e ca o artilerie dezlănțuită. Dar numărul e splendid, plin de lucruri serioase, exact așa cum plănuise. Criminalitatea crescută din Africa de Sud, examinată dintr-un birou liniștit din Oxford; resurecția comunismului în Polonia, analizată dintr-un dormitor din Hampstead; tehnica de lucru a japonezilor, cu uniforme ale companiei și exerciții dimineața devreme, discutată de un parlamentar laburist de la Westminster; și strădania de a trage Rusia în secolul 20 înainte ca noi, toți ceilalți, să intrăm în 21, descrisă de un academician retras în Somerset. Poți spune orice despre Garnett, dar în mod sigur a știut cum să economisească banii de transport aerian. Andrew dă pagină după pagină, căutând articolul despre droguri al lui Kimberley Neal, dar acesta e anunțat pentru săptămâna următoare: *Farsa legilor și drogurile Angliei, de Kimberley Neal.*

În timp ce el scrie în viteză câteva mesaje vituperante pentru editorii lui pe bună dreptate paranoici, Kimberley iese din baie și spune:

— Ce crezi despre chestia asta cu Rocard? Să mă văd cu el?

Andrew Marner o privește preocupat.

— Bineînțeles că o să te vezi cu el. Depind foarte multe de asta.

— Probabil c-o să vrea să se culce cu mine, spune Kimberley, ca și cum ar fi fost vorba despre o activitate care-i era străină din motive religioase.

— Majoritatea bărbaților vor, spune Andrew, dar asta te privește.

— Are fața osoasă și părul slinos, se scutură Kimberley. Nu vorbim tocmai de un sex-symbol.

— Nu mă interesează altceva, Kimberly, decât să-l faci fericit. Cum faci asta, e problema ta, dar îți spun numai atât: dacă Rocard e de acord cu parteneriatul, o să fiu foarte fericit. Spuneai că vrei un post de editor. Tocmai se eliberează unul la *World Review*. Te-ai prins despre ce vorbesc?

— Uau, spune Kimberley, înghițind în sec și trecându-și degetele prin păr. Cred că mă duc să-mi iau un parfum.

— O idee foarte bună, spune Andrew ridicându-se. Eu mă duc jos să trimit niște reproșuri pe fax.

Liftul îl coboară un etaj și apoi se oprește. Ușile se dau la o parte și de dincolo de ele apare Frances Kerwin, care pleacă din nou la cumpărături. Intră și zâmbește agitată.

— Bună, Andrew.

— Frumoasă doamnă, spune Andrew, mă întrebam unde-ai dispărut.

— Aici sunt, spune Frances.

— Și Bruce? Ce face?

— E cam plouat, aș zice.

— Nu era fericit nici înainte să-l închidă, nici cât l-au ținut închis, acum nu e fericit nici după ce i-au dat drumul. Care-i problema lui?

— Că ne-a găsit în pat, de exemplu.

— Mi-ai adus aminte – avem ceva de terminat.

— Da? întreabă Frances.

— În mod sigur îmi aduc aminte niște vorbe aruncate despre cearșafuri șifonate dacă-l scot pe Brucie. Și mi se pare că-mi amintesc și de o bancnotă de o mie de franci, deși, evident, sunt prea domn ca s-o mai aduc în discuție.

Frances se simte jenată. Își amintește că a aruncat în vânt niște promisiuni necugetate numai ca să-și vadă soțul eliberat, dar acum, că Bruce s-a întors, totul pare diferit. Banii n-o îngrijorează.

— Mi-am cumpărat fusta cu ei, îți amintești? Și nu returnez bani.

Liftul se deschide la parter și ies împreună în hol. Andrew se hotărăște să încerce o abordare mai blândă.

— E în regulă. Nici măcar n-am nevoie de justificări. Dar, Frances, ăsta nu e un flirt de vacanță. Sau cel puțin nu în ceea ce mă privește.

— A fost minunat, Andrew, spune Frances, și să nu crezi că nu mi-a plăcut, dar acum încerc să potolesc un soț iritat și trebuie să fiu atentă la fiecare pas.

— Desigur, desigur, spune Andrew și o bate pe umăr. Înțeleg. Mă bucur că am putut fi de ajutor. Dar n-aș vrea să cred că n-o să te mai văd niciodată.

Caută o idee.

— Ce-ar fi să luăm elicopterul până la Monte Carlo?

În spatele lui, Frances o vede pe Kimberley care traversează holul și iese din hotel, după o scurtă pauză în care le aruncă o privire ironică.

— Monte Carlo?

— Cu elicopterul. Am auzit că priveliștea țărmului e superbă.

— Încântător în teorie, mai complicat în practică, zice Frances.

— Nu-mi plac vorbele astea de om învins, spune Andrew. La Marner Press nu tolerăm așa ceva.

— Nu cred că Marner Press se ocupă de adulteruri și înșelătorii.

— Asta nu știu. Avem și noi momentele noastre.

— Uite, spune Frances, nerăbdătoare să pună capăt conversației, am de făcut niște cumpărături.

— Atunci du-te, frumoasă doamnă, zice Andrew. Eu am de trimis niște faxuri la Londra. Dar gândește-te la ce am spus.

— Așa o să fac, spune Frances, îndepărtându-se.

— Gândește-te la elicoptere.

Vânătoarea lui Frances Kerwin în căutare de noi experiențe cheltuitoare o aduce în cele din urmă în fața Galeriilor Lafayette. A auzit de cele din Paris, a trecut pe la cele din Nisa, dar nu știa că mai sunt unele mai mici aici, ascunse bine pe străduțele lăturalnice din Cannes. Misiunea ei în această dimineață e să găsească o ofertă de pace pentru soțul ei, iar Galeriile Lafayette sunt un loc foarte bun în care să se desfășoare. Caută o pereche de butoni și un ac de cravată asortat, un cadou pe care probabil că Bruce l-ar aprecia, acum că a revenit la cămășile călcate și la convenționalul costum.

Pentru Frances Kerwin, faptul că a menționat Saint Tropez a fost ca descoperirea unei comori neprețuite. Era, probabil, singura propunere care-i putea ține împreună ieri, căci după ce au ajuns în port și au stat de vorbă cu artiștii, indispoziția lui Bruce a fost tot mai greu de întreținut. Când s-au întors cu vaporașul, lucrurile erau aproape

normale între ei, iar lui îi era imposibil să-şi reia răceala din dimineaţa aceea. O dată sau de două ori a reuşit chiar să-l facă să râdă. Viitorul e încă nesigur, dar Frances e convinsă că fiecare zi care trece va face discuţia despre divorţ tot mai puţin probabilă, o perspectivă care pe Frances o îngrijorează, pentru că pare să creeze mai multe probleme decât rezolvă.

Găseşte butonii şi acul de cravată, cere să fie ambalate în hârtie de cadou şi se porneşte în căutarea acelui articol neobişnuit care-i face de fiecare dată cumpărăturile mai plăcute. A dat deja o tură pe la două etaje, când o vede pe Kimberley Neal încercând nişte mostre de parfum pe încheietură.

— Ce voia Andrew mai devreme? întreabă Kimberley. Încă insistă?

— Păi... spune Frances, surprinsă de întrebare.

— Credeam că o să bată în retragere, acum că Bruce a ieşit.

— Cred că tocmai din cauza lui Bruce a vorbit cu mine. Crede că-i sunt datoare, spune Frances.

— Serios? De ce i-ai fi?

— Ei bine, a jucat un rol destul de important în eliberarea lui. Dacă nu era Andrew, pe Bruce îl aşteptau doi sau trei ani în închisoare.

— Dar nu e adevărat, Frances, spune Kimberley. Andrew n-a avut nici o treabă.

— A vorbit cu un anume, Rocard, nu?

— A vorbit pe dracu, pufneşte Kimberley. Eu am vorbit cu Rocard. Andrew n-ar fi făcut-o. Îi era frică să nu-şi pună în pericol marea tranzacţie şi nici nu cred că era nerăbdător să-l vadă pe Bruce afară.

— Mă gândeam... zice Frances.

— Să-ți spun eu ce s-a întâmplat. Andrew n-avea de gând să deschidă discuția. Chiar el a spus-o. Și când am zis eu, s-a enervat.

— Pe mine a reușit să mă păcălească, zice Frances.

— Și să-ți mai spun ceva: Rocard a spus că n-ar fi făcut-o pentru Andrew, oricum. E posibil să fi glumit, dar a zis „Nu pot refuza o femeie frumoasă".

Kimberley încearcă un accent franțuzesc cu acest ultim citat și râd amândouă. Dar lui Frances nu-i prea vine să râdă: e furioasă că Andrew a păcălit-o.

— Afurisit mincinos, zice ea, căzută pe gânduri. Nu-i datorez nimic.

— Acum poți să-i spui să se ducă dracului cu conștiința curată, spune Kimberley.

A fost greu să pună bețe-n roate relației ăsteia, dar simte în sfârșit că și-a atins scopul.

— Exact asta o să fac, spune Frances,

— Ce crezi de parfumul ăsta? întreabă Kimberley și ia o sticlă. Mă întâlnesc cu Rocard astă-seară. Crezi că o să-l excite?

— E o cheltuială inutilă, declară Frances. Să-ți iei parfum ca să exciți un francez e ca și cum i-ai cumpăra ginseng unui violator.

Câteva ore mai târziu, dintr-o mansardă care pare să străpungă cerul de deasupra orașului Grasse, Kimberley Neal privește în jos spre cărămizile roșii ale Catedralei Notre-Dame, înconjurată de fântâni minunate, arcade și străzi pietruite și, în depărtare, de câmpuri de levănțică și dealuri pietroase. Alain Rocard a condus-o în cuibul lui luxuriant de pe dealuri, o reședință îndepărtată, cu toate dotările necesare pentru plăcerile lui secrete, cu lumini slabe, oglinzi, camere ascunse și muzică în surdină. Îi vorbise despre priveliști uimitoare – „când e senin, se vede

Corsica" –, dar priveliștea din acest moment e aceea a unui domn Rocard amețit bine, care se chinuie cu fermoarul recalcitrant al pantalonilor săi din catifea reiată.

Kimberley Neal, nici ea foarte trează, a intrat în rolul Belindei și, incapabilă să-și ia notițe, încearcă să își amintească lucruri care o vor ajuta să-și scrie romanul. E puțin probabil ca domnul Rocard al Belindei să aibă o casă la fel de luxoasă, dar crede că poate rescrie cartea astfel încât personajul ficțional să semene cu Alain Rocard cel adevărat atât de mult, încât cei doi să nu mai poată fi deosebiți. Astfel, ca de obicei, Kimberley va evita provocările invenției și imaginației care-i încetinesc pe ceilalți scriitori.

Domnul Rocard alunecă pe o canapea moale, neștiind sigur dacă beția sau fermoarul îl împiedică să-și scoată pantalonii, un obiectiv foarte important pentru el. Oricare ar fi motivul, și-a amânat încercările și o privește pe Kimberley cu un zâmbet satisfăcut, ca și cum toată pasiunea s-ar fi consumat deja.

— Ești o femeie frumoasă, Kimberley, îi spune el. Ce parfum e?

— Coco, spune Kimberley, zâmbindu-i.

— O mină de cărbuni din Newcastle, cum ziceți voi, englezii. Grasse e capitala mondială a parfumurilor.

— Atunci ar trebui să coste mai puțin aici, spune Kimberley.

— Mai puțin? Nu, spune domnul Rocard. E nevoie de o tonă de petale pentru 800 de grame de esență. Îți dai seama, o tonă de petale?

Își închide ochii, parcă vizualizând acest spectacol extravagant, iar Kimberley se ghemuiește la picioarele lui. Transformarea în vampă nu a fost îndeplinită cu ușurința cu care sperase; de fapt, nu e sigură că a fost îndeplinită în vreun fel. Asta o surprinde întru câtva. Să atragă și să seducă bărbați a fost un talent pe care l-a perfecționat

înainte să împlinească optsprezece ani, și asta fără vreun efort. Îl privește pe domnul Rocard, cu figura lui neglijentă, și își dă seama care e problema. Toată viața a sedus numai bărbați care i-au plăcut: ingredientul lipsă aici e atracția sexuală de pornire.

Problema cu Belinda devine acum greu de tranșat. Belinda, cu banii așteptând-o pe pat, ar trebui să poată atrage și seduce fără acest stimul al atracției reciproce. Kimberley îi ia mâna domnului Rocard, încearcă să privească problema prin ochii Belindei și își dă seama că francezul n-a mai deschis ochii de când cu conversația despre parfumuri și că, în realitate, doarme profund.

Mâncaseră la Chantecler, la hotelul Negresco, pe Promenade des Anglais, unde domnul Rocard îi făcuse cunoștință cu un nou soi de vin, un produs local, la numai trei kilometri de Nisa. Vinul era bun, dar Kimberley băuse cu măsură. Nu avea capacitatea unui bărbat și, oricum, se gândea că era în misiune. A băut suficient cât să se amețească într-un mod plăcut, dar pe masă se perindaseră trei sau patru sticle și era destul de sigură că nu le împărțiseră cu chelnerul. Și-a dat seama că Alain Rocard a băut cea mai mare parte din cele trei sticle în timp ce-i povestea entuziasmat cât de frumos vor face dragoste în „apartamentul din Grasse" și cât de mult succes va avea cu Andrew Marner, odată cu lansarea noului ziar în Anglia. Ardoarea și entuziasmul cu care vorbea despre cele două proiecte păreau să-l înseteze într-atât, încât ar fi fost o provocare pentru producția franțuzească de vinuri, și, în timp ce plecau de la Chantecler spre casa lui Alain Rocard, în Citroenul condus de șoferul lui Rocard, Kimberley se gândea că un bărbat mai tânăr ar fi fost de mult sub masă.

Rocard era totuși veteranul celor o mie de întâlniri la prânz și Dumnezeu știe de câte obligații se achitase și la cină, așa că se ținea foarte bine. Nu era cazul să o înghesuie în mașină; îi așteptau decoruri mult mai reușite în scurt timp.

Dar se pare că subestimase puterea vinului nou descoperit. Deteriorarea începuse să se vadă imediat după ce plecaseră din restaurant și se instalase pe deplin când ajunseseră în apartament. Pierderea cunoștinței se apropia cu pași mari, în timp ce perspectiva sexului dezlănțuit bătea în retragere.

Kimberley Neal, constatând cu ușurare starea în care era, își abandonează poziția supusă de pe podea și sare în picioare hotărâtă. Rupe o foaie din caietul pe care-l are în geantă și își caută pixul. Ce e important acum, decide ea, e să nu se culce cu Alain Rocard și totuși el să creadă că a făcut-o. *Alain*, îi scrie ea, *ai fost minunat în pat. Cu dragoste, Kimberley.*

Ca totul să fie și mai credibil, rezolvă problema cu fermoarul care-l pusese la pământ pe Rocard și-i scoate pantalonii și chiloții. Ca un ultim retuș, și-i scoate și pe ai ei și îi lasă să cadă pe jos. Îi pune bilețelul lângă el, se strecoară afară din apartament, ia liftul până la parter și, cu vântul atingându-i pielea goală, începe lunga căutare a unui taxi.

18

— O lecție de istorie, spune Andrew Marner, în timp ce toarnă neglijent șampanie în șase pahare și surâde. Între 1940 și 1944, acest hotel a fost locul de întâlnire preferat de spionii și agenții secreți de ambele părți ale marii neplăceri. În 1944, conspirațiile și comploturile scăpaseră atât de tare din mână, încât conducerea, dornică să se pună la adăpost de orice fel de probleme, a hotărât să-l închidă. Au pus lacătul în iunie, iar plaja, unde ați stat toți la soare, a fost blocată și minată. Din fericire, n-a durat decât două luni. În august același an, trupele americane au ajuns la Saint Raphael și hotelul s-a redeschis pentru a-și primi eliberatorii cum se cuvine. Două etaje au fost puse la dispoziția generalilor americani. S-au organizat petreceri și spectacole care să-i ajute să uite de război și să se relaxeze. Maurice Chevalier a apărut într-o revistă lunară, Mistinguett a dat o reprezentație în hol. De atunci, 24 august a rămas o zi specială pentru Cannes. Cei cu spirit de observație mai ascuțit au remarcat, probabil, că există și o stradă numită *rue 24 Août*.

— Și de-asta o să vedem artificii diseară? întreabă Roger Blake. Ce tare.

— Fac asta în fiecare an, spune Andrew. Sunt date naibii artificiile astea, probabil cele mai spectaculoase din câte-o să-ți fie dat să vezi.

Se așază fericit și le zâmbește musafirilor. I-a invitat pe Roger Blake și pe Esme, pe Bruce și pe Frances Kerwin, să li se alăture lui și lui Kimberley la cină și să privească împreună focul de artificii din această seară, dar predispoziția lui spre sărbătorire nu are nici o legătură cu eliberarea Cannes-ului: Alain Rocard s-a dat pe brazdă. Comitetul director a aprobat decizia lui de a semna un parteneriat cu Marner Press, cu intenția de a lansa un nou ziar național în Anglia, iar mâine, la Nisa, Andrew și Rocard vor semna o înțelegere oficială.

Andrew Marner nu știe sigur cât de mult îi datorează lui Kimberley Neal pentru această turnură bruscă și dramatică a negocierilor care l-au torturat atâta vreme, dar Rocard l-a asigurat la telefon că fata e „foarte sexy". Orice rol ar fi jucat, viitorul care-l așteaptă pe Andrew Marner sclipește de promisiuni. Faima, prestigiul și influența, accesoriile firești ale unui proprietar de ziar național, îi vin pe tavă; infuzia de capital în franci francezi îl scapă și de grija calomniei absurde a lui Garnett; și, probabil, cea mai fericită consecință e că vestea face din titlul nobiliar o certitudine. Își poate permite să fie generos în seara asta.

— Am citit că americanii au impus și niște tendințe de durată, spune Esme, care a studiat de departe mai multă istorie decât Andrew Marner în vacanța asta. Bikinii, guma de mestecat, statul la plajă, whisky-ul, Coca-Cola și coktailurile. Bifează-le pe cele dăunătoare.

— Mie toate-mi sună bine, spune Roger Blake, dar eu sunt copilul epocii americane.

— Chiar dacă n-ai fost niciodată acolo, spune Esme.

— Nici n-are de ce să meargă acolo, zice Frances. Doar are televizor.

— Călătoriile lărgesc orizonturile, televizorul îți lățește fundul, cugetă Esme.

Își dă seama că aduce o notă de plictiseală acestei seri și se întreabă de ce. Cu siguranță nu are dispoziția relaxată pe care ar cere-o ocazia. Vizita cu Roger la Muzeul Matisse a obosit-o mai mult decât se aștepta, și mai sunt și alte semnale fizice care nu-i îmbunătățesc cu nimic dispoziția. De două sau trei zile s-a simțit obosită și i-a fost rău, o dor sânii și nu i-a venit nici ciclul. Înțelege ce ar putea fi, dar îi e destul de greu să creadă, deși își amintește de un moment din primăvară când a luat antibiotice și a renunțat la pastilă. Poate mâine va merge la o *pharmacie* să își ia un test de sarcină, din acelea care se pot face acasă.

Pe masă apar meniurile tipărite pentru *le dîner du 24 août*. Bruce Kerwin îl ia pe al lui și citește *Chartreuse de légumes et saumon frais aux câpres, huile d'olive du moulin*. Cum în Londra meniurile sunt în franceză, i s-ar părea corect ca aici să fie în engleză. A venit la masă cu o oarecare reticență, dar a capitulat în fața dorințelor soției sale.

— Lasă-l pe Andrew. O să fie o seară minunată și nu trebuie să plătim pentru ea, îl rugase Frances. Ar fi stupid să ratăm așa ceva.

Așa că Bruce se pusese la patru ace, în cel mai bun costum al său, îmbrăcase o cămașă nouă, cu butonii cei noi și cu acul de cravată, și încearcă astă-seară să-și dezvăluie o latură mai plăcută a personalității sale. La urma urmei, își spusese, *eu* o am pe Frances, nu Andrew Marner.

E un gând care-i trecuse prin minte și lui Andrew Marner, la un loc cu acela că, în câteva zile, vor pleca toți acasă și Frances Kerwin va fi greu de găsit. Andrew Marner are un plan de bătaie pentru problema asta, ca de altfel pentru majoritatea celorlalte. Lângă el, Kimberley Neal, care evitase în mare parte alcoolul în seara precedentă, nu vede de ce s-ar mai abține și acum. Totul se aranjează cum trebuie și a fost nevoie de un efort remarcabil de mic din partea ei. A avut o strângere de inimă mai devreme, când și-a

amintit brusc de camerele de filmat ascunse nu foarte eficient în pereții apartamentului lui Alain Rocard. Gândul că s-ar putea întoarce, treaz, ca să urmărească ore în șir de înregistrări care să-i dezvăluie inocența șocantă a întâlnirii lor îi dăduse palpitații, dar apoi își amintise că era prea beat când ajunseseră ca să-și aducă aminte să le pornească. Își reumple paharul de șampanie și sughite fericită.

— Peste două zile o să fie un foc de artificii la Juan-les-Pins, ceea ce probabil înseamnă că americanilor le-au trebuit două zile ca să ajungă de aici acolo, le spune ea. Pesemne că s-au simțit foarte bine la Cannes.

— Și cine nu se simte? întreabă Roger chiar când sosește mâncarea.

Pentru prima dată în viața lui s-a relaxat și nu vrea ca vacanța să se termine. Gândul că plăcerea lâncezirii la soare va fi înlocuită de iarna englezească, cu șase ore de lumină și optsprezece de întuneric, e neplăcut, așa că încearcă să și-l scoată din minte.

De cealaltă parte a Croisettei, un bărbat vorbește la microfon și chelnerul îi informează că e primarul din Cannes, omagiindu-i pe americanii care au eliberat orașul. Când termină, toate luminile se sting și rămân în întuneric. Dintr-odată, izbucnește focul de artificii. Rachete sau artificii care arată ca niște rachete își iau zborul de la bordul navelor din port. Se ridică deodată nu două sau trei, ci câte zece–douăsprezece, într-un duș de lumini fosforescente care mai mult ca sigur sunt vizibile și din Italia sau Toulon. Luminile cad cu blândețe ca o ploaie de primăvară, în timp ce rachetele plonjează abrupt și cu greutate în mare. Majoritatea clienților hotelului, într-un număr sporit considerabil azi de o conferință a medicilor cardiologi, au ieșit pe terasă să urmărească spectacolul pirotehnic. Pe toată strada se aud bubuituri care dau impresia de război pe mare, amintindu-le tuturor de Beirut, iar pe cer sunt mereu diferite

culori și modele care luminează toată Croisetta și pun în evidență siluetele negre ale palmierilor de pe mijlocul drumului. E un spectacol pe care numai un astfel de oraș și-l poate permite, iar oamenii îl privesc fascinați, fără să fi văzut cu altă ocazie bani risipiți la o scară atât de mare.

Concentrarea asupra spectacolului îi permite lui Andrew Marner să-i șoptească ceva lui Frances fără să fie observat.

— Crezi că Bruce ar accepta să vină să lucreze pentru mine? Marner Press o să se extindă, până la loc comanda.

— Asta ca să putem să ne vedem în continuare? întreabă Frances. N-aș prea crede.

— Parcă și-a pierdut slujba. Iar eu o să am multe slujbe de oferit.

— Spune-mi ceva, intervine Frances, care acum mănâncă la lumina artificiilor. Cine l-a scos pe Bruce? Tu sau Kimberley?

— Ei bine, era contactul meu, ezită Andrew.

— Dar Kimberley l-a rugat?

— Presupun că da.

— N-ai fost tocmai sincer cu mine, Andrew, spune Frances. M-ai făcut să cred că tu ești responsabil de eliberarea lui.

Andrew zâmbește candid.

— Asta pentru că mor după tine, Frances. Te vreau atât de mult că aproape mi se face rău.

— Splendid, zice Frances.

— Un bărbat căzut pradă unei astfel de pasiuni e capabil de gesturi necugetate.

— Sunt înconjurată de bărbați care fac chestii necugetate. Încep să mă satur.

Andrew întâmpină această răbufnire cu un zâmbet tolerant. Trebuie să le permită femeilor să-și manifeste micile crize de nervi; ele sunt satisfăcute, iar pentru el e o nimica toată. Oricum, decide, elaborând planuri și strategii, că

poate trece peste indignarea lui Frances și-l poate aborda direct pe Bruce.

Artificiile încă luminează cerul nopții și nimeni nu dă semne că și-ar desprinde ochii, fie și pentru câteva secunde, ratând un spectacol de sute de mii de lire, care în mod sigur nu se va mai repeta. E greu de spus câți oameni și câte bărci sunt în port, dar organizarea e uluitoare: exploziile de stele se succedă aproape fără pauză.

— Pe lângă astea, artificiile mele spiralate par din altă epocă, spune Roger. Guy Fawkes Night n-o să mai fie niciodată la fel.

— Caleidoscopul de culori e extraordinar. O să încerc să-l pictez, zice Esme.

— Auzi, Bruce, spune Andrew, nu vrei o slujbă?

— De ce să vreau o slujbă? Am de cheltuit toți banii datorați de vechea firmă.

Chelnerii au luat o pauză. E prea întuneric să strângă vesela, să ia comenzi sau să aducă feluri proaspete, așa că așteaptă în umbră și-și lasă clienții cu farfuriile goale.

— Ce-a zis Bruce? întreabă Frances.

Îi țiuie urechile de la bubuituri și pocnituri. Cele mai mici au sunat ca niște explozii care pot cel mult să desprindă o ușă din țâțâni, dar cele mai mari păreau atacuri teroriste în stare să devasteze o stradă.

— Zice că nu-i trebuie nici o slujbă, că are deja destui bani. E un norocos.

— Ar fi cam aiurea să se angajeze la un bărbat pe care l-a găsit în pat cu nevastă-sa. Ai așteptări foarte mari de la el.

— Majoritatea oamenilor ar trece peste asta pentru 50 000 pe an, spune Andrew.

— Câte mii? întreabă Frances.

— Cincizeci. Și mașină.

— Dacă plătești în alune, primești și maimuțele, zice Frances în glumă.

Așteaptă să vadă dacă nu apare o ofertă îmbunătățită, dar brusc se aprind luminile și se pot vedea între ei din nou. Artificiile s-au terminat. Andrew, o gazdă ocupată și un maestru al socializării, le face semn chelnerilor, distribuie meniuri, mai comandă șampanie. Într-un colț al terasei, trei muzicieni își instalează echipamentul: o doamnă de vârsta a doua urmează să cânte.

— Eu vreau *sorbet au jasmin*, spune Esme, căreia îi e în continuare rău. Alte slujbe nu mai ai, Andrew, tot pentru cincizeci de mii pe an? Roger e jenant de disponibil.

— Ce știe să facă? întreabă Andrew.

— Păi, spune Esme, e bun la pat.

— Avem deja oameni care să se ocupe de asta, zice Andrew.

— Tu? întreabă Esme.

— Mă ocup personal de aspectul ăsta, confirmă Andrew. Da.

Doamna cocoțată pe o tribună în colț se lansează într-unul dintre vechile repertorii Lorenz Hart în timp ce pe masă răsar tot felul de budinci. Roger crede că hotelul Carlton ar trebui să aibă un concurs de sosii ale lui Joan Collins, la fel cum hotelurile mai puțin fițoase au concursuri de tricouri ude. Și mai constată ceva: că bogații își lasă băuturile într-un fel în care săracii nu le-ar lăsa niciodată. Își termină paharul și Andrew i-l umple la loc, prompt.

— Care-i treaba, Andrew? întreabă Roger. Ai descoperit vreo schemă care să te facă și mai bogat?

— Mai bogat și mai puternic, Roger, răspunde Andrew. Într-o zi, o să le spui celor pe care-i întâlnești că Sir Andrew Marner ți-a făcut cinste cu cina odată.

— Mamă, zice Roger. Ce-ai de gând să faci? Deschizi un magazin cu filme porno?

— Filme? întreabă Andrew perplex. Nu. Mâine, la Nisa, semnez o înțelegere cu un publicist francez și apoi, într-o

dimineață, o să te trezești și o să descoperi că Anglia are un nou ziar, unul pentru secolul 21, care nu-și crede cititorii nici retardați, nici plictisiți și nici snobi.

— Ce interesant, spune Esme. Și de ce parte o să stea, politic vorbind?

— O să ne așezăm acolo unde o să ne fie mai bine, zice Andrew. O să aflăm în ce direcție merge opinia publică și ne instalăm fix în mijlocul ei.

— Curajoasă chestie, spune Esme. În loc să ieși din mulțime și să fii numărat, te târăști pe jos și numeri mulțimea.

— N-are nici un rost să alienezi jumate din electorat, rostește Andrew cu înțelepciune. Avem nevoie de cititori, nu de dușmani.

— Ce zici de el, Frances? întreabă Esme.

— De Andrew? E o figură. Presupun că inima lui e acolo unde trebuie, scandalurile și problemele apar din cauza pantalonilor.

— Și crezi că după asocierea asta o să fii făcut cavaler? întreabă Roger.

— Când o să iasă ziarul, probabil că o să mi se ofere mai mult decât atât. E chestiune de teritoriu.

— Lordul Libertinajului și al Cuplărilor, îi spune Frances lui Esme. O nouă imagine virilă a Senatului.

— Ar fi bine să-mi lași numărul tău de telefon, Roger, îi spune Andrew ignorându-le. O să avem sedii noi și o să fie mult de lucru. Din câte-mi amintesc, tu te ocupi de furnizarea unor echipe de oameni de încredere?

— Constructori, zugravi, tâmplari, dulgheri, spune Roger.

Pare că a trecut mult timp de când a mai organizat ceva.

— De asta o să am nevoie, spune Andrew. Viitorul începe acum.

Din colț, dizeuza murmură ceva despre o doamnă ajunsă vagaboandă, în timp ce o mare parte din terasă a

fost amenajată pentru dans. Cuplurile se mișcă parcă sedate în aerul fierbinte al serii, în vreme ce chelnerii se agită să le ofere cafeaua.

Kimberley Neal se întoarce spre Bruce Kerwin, care a vorbit destul de puțin toată seara.

— Te-ai schimbat, Bruce, îi spune ea. Captivitatea te-a maturizat.

Se întreabă dacă știe câte femei și-au tras-o, sau aproape și-au tras-o, pentru cauza nobilă de a-i obține libertatea.

— Eram un bătrân care încerca să meargă cu viteza unui tânăr. Învăț să mă port cum mi-e vârsta.

Ironia sorții, crede Kimberley, e că singura persoană care nu s-a bucurat de această piață bursieră a sexului e tocmai Bruce Kerwin, dar pare genul care să-și fi petrecut viața ocupându-se de chestii lipsite de importanță, în timp ce toți ceilalți stăteau la coadă pentru plăcerile lumești. Lui Kimberley i se pare că e un tip vag irascibil, năucit de eșec, dar nu simte nici un fel de simpatie. Crede că, într-un fel sau altul, norocul ți-l faci singur.

— Ce-ai de gând să faci cu munca după ce te întorci acasă? îl întreabă ea.

— O să-mi iau o slujbă, spune Bruce. Recesiunile se termină și ele. Toate firmele care acum un an făceau disponibilizări nemiloase or să caute oameni. În oraș deja se întâmplă asta.

— Ar fi trebuit să accepți oferta amabilă a lui Andrew, spune Kimberley. Domnul Marner e pe un drum bun.

— Aș prefera să stau în cap pe o găleată cu rahat de vacă, zice Bruce. Ultimul lucru pe care-l vreau pe lumea asta e să-l am pe el șef.

— Dar... spune Kimberley surprinsă de atâta venin, plătește bine.

— Nu-mi trebuie banii lui, zice Bruce. În ceea ce-l privește pe Andrew Marner, mai vreau un singur lucru:

răzbunare. Se pare că nici măcar n-a fost el ăla care m-a scos. Tu ai fost, așa-i?

— Așa e, Bruce, îi spune Kimberley.

— Îți sunt recunoscător. Ce pot să-ți cumpăr?

— Un Roller? Un Picasso? Cum ai de gând să te răzbuni pe Andrew? Te rog să-mi spui.

— Habar n-am, zice Bruce, dar o să apară ceva.

19

Străinătatea n-a prezentat niciodată un interes deosebit pentru Bertha Marner, și totuși acum simte o ușoară încântare, în timp ce avionul British Airways aterizează pe pista din Nisa. Veștile pe care le aduce vor face din această călătorie ceva memorabil și vor justifica foarte bine orele departe de terenul de golf. În mod sigur, vor fi urmate de o celebrare pe care nu are cum să o rateze.

Iese din aeroport cu o valiză mare și descoperă o coloană de taxiuri așteptând cu nerăbdare să facă afaceri. În curând, gonește pe drumul spre vest periculos de repede, dar Bertha Marner e o ființă stoică și refuză să se gândească la hazardurile palpabile care o înconjoară, încercând să-și imagineze cum va reacționa Andrew la minunata scrisoare din poșeta ei.

Nu e genul de bărbat care să se dedea unui comportament demonstrativ, nu țipă și nu dansează. Emoțional, e ferecat în Marner Press, cu succesele și piedicile sale. Probabil că din cauza asta nici nu au avut copii; ea se teme că, obsedat de muncă, ar fi fost un tată absent. Și mai crede că pe ea micuții ar fi iritat-o destul de repede, amestecându-se în programul ei social atât de încărcat, dându-i peste cap partidele de bridge și de golf. La drept vorbind, non-apariția copiilor le-a convenit amândurora.

Poate că mai surprinzătoare e lipsa lui de interes față de sex. Ea înțelege că nu o mai găsește la fel de atrăgătoare ca pe vremuri, dar e uluită, în sinea ei, că nu și-a adus în viață o femeie cu jumătate de normă. De-a lungul anilor, nu a existat nici un zvon și nici un indiciu, iar ea a urmărit orice fel de semn cu ochi sfredelitori.

Una peste alta, privind înapoi, soțul ei a fost o piatră prețioasă – fidel, muncitor și un minunat furnizor de plăceri materiale atât de greu de obținut de către alți oameni în această perioadă de depresie care îi transportă pe toți spre noul mileniu.

Taxiul ei a abandonat autostrada aglomerată și a intrat pe un drum ferit, care a purtat-o prin diverse intersecții înspre un altul, lung și drept, care merge spre sud, înspre mare. Bertha Marner se ridică în scaun, studiază arhitectura și magazinele, și imediat taxiul ajunge în dreptul mării care strălucește în soare în stânga lor. Mulțimea care se încălzește la soarele verii nu-i stârnește nici urmă de invidie: preferă provocarea bătută de vânturi a celor optsprezece găuri din East Berks.

Taxiul întoarce, intră în umbra unei clădiri enorme, albe, și se oprește între câteva coloane albe și niște palmieri. În mod evident, asta e intrarea principală în hotel, așa că iese și-l plătește pe șofer. A fost o călătorie fără probleme, nimic nu a mers prost; dar din acest moment nimic nu mai merge bine.

Bărbatul care e de serviciu la recepție, un tânăr francez politicos și șarmant, îi explică de ce nu e posibil să se cazeze într-o cameră care e deja ocupată, în afara cazului în care apare ocupantul, care să explice la recepție că a făcut el însuși aranjamentul.

— Oaspeții s-ar întoarce și ar găsi alți oameni în camerele lor, îi spune el, râzând încurcat.

— Dă-mi-l la telefon, spune Bertha Marner. Sunt soția lui, idiotule.

Bărbatul se întoarce, formează un număr de la telefonul de pe birou și apoi așteaptă liniștit, cu receptorul la ureche.

— Nu răspunde, îi spune el. Probabil că domnul Marner a ieșit.

— Și eu ce-ar trebui să fac? întreabă Bertha Marner. Să stau aici toată ziua?

— Doamnă, vă sugerez să luați loc aici, îi spune recepționerul arătându-i câteva canapele foarte scumpe, așezate în tot holul pe plăci de marmură acoperite cu covoare.

Bertha Marner își ia valiza, calcă apăsat vreo douăzeci de metri până la cea mai apropiată canapea și se așază furioasă, pregătită să aștepte.

Într-o farmacie impecabilă de pe rue d'Antibes, Esme Rutherford e agitată și se descurcă destul de greu printre cremele de soare și plasturii pentru bătături, laxative și tablete, picături de ochi și substanțe împotriva insectelor, în căutarea unui test de sarcină discret, pe care să-l poată face în intimitatea dormitorului ei de la hotel. A căutat „însărcinată" în dicționarul ei francez și a găsit *enceinte* – un cuvânt pe care-l crezuse oricum englezesc. Nu găsește „test", dar „testament" e *testament*, „testicul" e *testicule* și „textil" e *textile*. Nu reușește să priceapă de unde vine problema cu limba.

Încăperea e orbitor de albă, iar razele de soare o amețesc, în strălucirea lor reflectată de podelele albe, de pereții albi și scaunele albe, pe care farmacistul le-a pus la dispoziție în ideea că unii dintre clienții lui sunt mai puțin sănătoși decât ceilalți. Ia de pe raft ceea ce pare să fie un test de sarcină și citește instrucțiunile în franceză. Copiii și nașterea sunt subiecte destul de îndepărtate de interesele ei

majore, așa că probabil ar avea dificultăți cu înțelegerea mesajului, chiar dacă ar fi în engleză.

Se îndreaptă spre franțuzoaica din spatele tejghelei, căutând ajutor și lămurire, dar e oprită de gemetele unei femei din spatele ei.

— Dați-mi niște pastile pentru cap, spune Kimberley Neal. Sunt pe moarte.

— Am exagerat cumva azi-noapte? întreabă Esme.

— Cred că m-am întins la mai mult decât puteam duce, spune Kimberley, și m-am trezit în toiul nopții cu o durere de-mi crăpa capul, ca să descopăr că nu mai am Veganin. Dar a fost o seară minunată, nu? Problema e că trebuie s-o iau de la capăt cu băutul în câteva minute. Andrew semnează marele parteneriat, după care am plănuit să ne facem praf.

— Minunat, spune Esme, nu foarte convinsă.

Eterna prezență a alcoolului ca însoțitor al fiecărei sărbătoriri e în continuare un mister pentru ea.

— N-ați putea sărbători cu suc de roșii?

— Nu știu de ce, dar nu pare să meargă, oftează Kimberley. Ce ți-ai cumpărat?

— Sper că e un test de sarcină, spune Esme. Pe de altă parte, ar putea la fel de bine să fie un dispozitiv pentru îndepărtat bătăturile și alte țesuturi străine.

— Un test de sarcină? întreabă Kimberley. Nu cumva ești însărcinată?

— N-am de unde să știu, nu crezi, Kimberley? Asta explică, dacă te gândești un pic, de ce cumpăr un test de sarcină.

— Doamne, se cutremură Kimberley. Pur și simplu nu-mi imaginez cum e să am un afurisit din ăla mic dând din picioare pe dinăuntrul meu.

— Nu-ți imaginezi? spune Esme. N-ai avut niciodată un copil?

— Nu, și nici n-o să am, spune Kimberley. Am destule de făcut cu viața asta fără să mai încerc să-mi fac timp și pentru un pitic răsfățat.

— Dar credeam că ai un fiu, spune Esme. Roger crede că aveți un fiu.

— A, ăla! spune Kimberley, aducându-și aminte.

Râde, dar nu e deloc jenată.

— E un pic mai greu de explicat.

— Dă-i drumul, spune Esme.

— Păi, începe Kimberley, scriu un roman în care se întâmplă lucrurile pe care i le-am spus lui Roger. Când i-am văzut reacția, am scris-o în roman. În felul ăsta, ce pun în poveste e real și sună autentic. A fost, până la urmă, felul în care un bărbat ar reacționa la aflarea veștii că are un copil.

— Și eu care am crezut tot timpul că scriitorii își imaginează lucrurile astea. Ce fraieră am fost.

— E mult mai simplu dacă nu ți le imaginezi. Și cel mai bine e că ai siguranța că e corect, pentru că s-a întâmplat chiar sub ochii tăi.

— Deci provoci lucrurile ca să corespundă cerințelor poveștii, zice Esme.

— Se numește cercetare, spune Kimberley. Cel puțin, așa îi spun eu.

Se uită la produsele de pe tejghea.

— Cum se spune în franceză durere de cap?

— *Mal de tête*, spune Esme, îndreptându-se spre vânzătoare.

Se întâlnește cu Roger în port la o cafea. Și-au propus să facă o plimbare cu barca. Cea mai mare parte a vacanței a trecut pe lângă ei fără să apuce să ajungă pe apă. El o așteaptă, după cum s-au înțeles, în Cristal Bar, citind un ziar englezesc. Timp de o jumătate de oră a tot dat târcoale portului, simțind că se desparte de el și întrebându-se dacă va mai ajunge aici vreodată.

Pe cheiul Saint Pierre se simt influențele marine, de la magazinele care vând bărci gonflabile până la birourile unde se închiriază iahturi. Legătura cu marea, crede Roger, e cea care dă acestui loc magia, iar deschiderea asta n-o mai găsești într-un alt oraș care nu a auzit niciodată sirena tânguitoare a vreunui vapor.

— Lucrurile sunt la fel de nasoale ca întotdeauna acasă, spune el, lăsându-și jos ziarul. Mai bine am rămâne aici.

— Mie mi-ar conveni, zice Esme, dar ce folosim în loc de franci?

Roger se ridică și-i aduce cafea.

— Vrei vestea bună sau vestea proastă? întreabă ea când se așază.

— Limitează-te la vestea bună, spune Roger. Sunt cam sensibil în dimineața asta.

— Am dat peste vechea ta prietenă Kimberley Neal la farmacie. Am avut o mică discuție.

— Foarte drăguț, spune Roger.

— N-a avut niciodată un copil. Nu ești tată.

— Asta nu e o veste bună, e vestea proastă.

— Eu, pe de altă parte, sunt aproape sigur însărcinată. Tocmai am cumpărat un test care sunt sigură că o să confirme.

— Asta nu e o veste proastă, e vestea bună, spune Roger.

— Mă bucur că crezi asta.

— Și atunci, ce voia Kimberley?

— Ai fost cobaiul ei în căutarea autenticului în literatură, spune Esme. Ți-a notat reacția într-un roman pe care-l scrie.

— Ce vacă mincinoasă, zice Roger. Mă simt folosit.

— Folosit și aruncat ca o șosetă veche, oftează Esme. Dar ai putea sfârși ca notă de subsol într-o viitoare enciclopedie literară. Ești pregătit pentru nemurire?

— Sunt pregătit să fiu tată, spune Roger. Cel puțin, m-a pregătit ea.

— Mă bucur să aud asta, zice Esme. Cum te descurci cu scutecele?

— O să învăț, spune Roger. Când apare comoara asta mică?

— Habar n-am, răspunde Esme, dar am sentimentul îngrozitor că sunt mai însărcinată decât sunt majoritatea femeilor când descoperă asta. Numai că nu mi-a trecut prin cap.

— Aprilie! exclamă Roger. Ai conceput în aprilie. Ne așteaptă un copil de Anul Nou.

— Dintr-odată știi al naibii de multe.

— Eram și eu acolo, spune Roger. Am participat și am impresia că-mi și aduc aminte. Ce s-a întâmplat cu magia pilulei?

— Am renunțat o vreme, când eram pe antibiotice.

— A fost clar în aprilie, spune Roger. Am avut dreptate.

Ies din Cristal Bar și se îndreaptă spre bărci. Esme, ușurată de reacția lui Roger, îl ia de mână. Trece printr-o perioadă de adaptare, în timp ce-l dă uitării pe fiul la care se gândise în ultima vreme și începe să-și imagineze cum va petrece timpul cu un copil care nu a sosit încă. Perspectiva îl învigorează și-i alină stările negre care au început să-l apese la gândul apropiatei întoarceri acasă. Viitorul îi pregătește ceva, chiar dacă nu e vorba de bogățiile nelimitate la care tot visează. Are ce să aștepte cu nerăbdare.

Visele o iau razna în Daimlerul care-i aduce pe Andrew Marner și pe Kimberley Neal de la Nisa. În această companie, stelele există pentru a fi atinse, scopurile pentru a fi îndeplinite și averile pentru a fi sporite. O dată în viață, extazul pe care această pereche îl radiază în timp ce gonește prin Antibes nu datorează nimic apropierii fizice. Rădăcinile

îi cresc inocent din servieta lui Andrew Marner, care adăpostește acum documente neprețuite, legate frumos și pecetluite cu sigilii, ștampile și semnături.

Fericirea reciprocă din Daimler se datorează, într-o oarecare măsură, și șampaniei în cantități mari care a acompaniat aranjamentele formale din biroul avocatului lui Alain Rocard. Fiecare discurs, fiecare promisiune, fiecare semnătură păreau să ceară un toast, iar Andrew Marner și Kimberley Neal sunt acum o companie atât de zgomotoasă, încât șoferul a simțit nevoia să închidă fereastra dintre ei.

— Când aveam douăzeci de ani dispuneam din plin de ziua de mâine, zice Andrew Marner mult prea tare.

— Spre deosebire de acum, la cincizeci, când dispui din plin de ziua de ieri, spune Kimberley Neal, care râgâie și râde.

— Nu mi-aș fi permis să visez că lucrurile or să se aranjeze așa. Dar hotărârea și dedicarea deschid orice uși, cu un pic de noroc și cu muncă șapte zile pe săptămână. Așa că acum vin premiile pentru cei productivi. Pentru mine, care m-am ocupat cu atâta răbdare de mintea întortocheată a lui Alain Rocard, un titlu nobiliar în sfârșit. Iar pentru Kimberley Neal...

— A cărei energie neobosită, loialitate și sprijin necondiționat au ajutat Marner Press să ajungă ceea ce este...

— Doritul și prestigiosul post de editor la *World Review*. O piatră de temelie, credem cu toții, pentru lucruri și mai măreț.

— Ah, Andrew, întreabă Kimberley, chiar vorbești serios?

— Foarte serios, spune Andrew. Trimit chiar azi faxul la Londra.

Kimberley Neal se prăbușește peste el pe bancheta din spate a Daimlerului și-l sărută pe gât, pe față și pe gură.

— Am o idee, îi șoptește ea.

— Pentru asta te plătim, domnișoară Neal.

— De ce nu mergem direct în pat?

— E un concept de înaltă calitate, spune Andrew. Șofer, bagă mare.

Atmosfera e foarte diferită pe plaja unde Bruce și Frances Kerwin stau pe șezlonguri alăturate, într-o liniște stingheră. Amândoi pricep cu tristețe că nu vor mai vedea prea mult soare în următoarele câteva luni și simt că nu ar trebui să irosească ce li se oferă azi, dar în timp ce stau întinși pe spate, cu ochii închiși și tot felul de creme și unguente întinse pe față și pe corp, găsesc destul de puține să-și mai spună.

Frances e foarte bronzată acum, dar soțul ei, care din nefericire a pierdut destul de mult din atenția soarelui, e considerabil mai palid. Stă întins sperând să reducă diferența, ca să nu trebuiască să explice acasă de ce e atât de alb, când nevastă-sa e bronzată.

Predispoziția lui spre tristețe, teama care îl însoțește permanent nu dă semne că l-ar părăsi acum, că e liber. Dureri și plângeri, necazuri, probleme, supărări, toate par să vină una după alta în lungul drum spre bătrânețe și nu lasă nici un spațiu gol pentru fericirea care pe ceilalți îi ține pe picioare. Accesul de melancolie de azi a fost provocat de imaginea lui Andrew Marner risipind mâncare și băutură cu o seară înainte, spunând glume auditoriului său captivat, cumpărat cu bani și compromis cu generozitatea lui fără margini. Andrew Marner-ii de pe lumea asta ignoră sentimentele oamenilor obișnuiți, iau tot ce vor – *și apoi se poartă ca și cum nu ar fi luat nimic.* Oamenii se trezesc din asta confuzi și umiliți, în timp ce Andrew Marner-ii merg mai departe cu un zâmbet indiferent, ca și cum tocmai și-ar fi atins cu tenacitate un scop inefabil.

Îi vine greu să se relaxeze când are astfel de gânduri amestecate în cap, așa că se ridică și se uită în jur pe plajă. O familie se joacă în apa puțin adâncă la câțiva metri în fața lui, iar mai departe schiorii pe apă plonjează nesiguri în marea liniștită. Oamenii de pe șezlongurile din jurul lui și-au găsit pacea care lui continuă să-i scape. Frances, de exemplu, a adormit, iar el se întreabă în timp ce o privește dacă s-o fi culcat cu Andrew Marner în timp ce el era închis. Nu îndrăznește să întrebe. Nu vrea să știe. Adevărul ar putea să le mai ridice încă un obstacol în calea împăcării.

Își pune pantalonii și pantofii și se întinde după o cămașă veche Marks and Spencer pe care a purtat-o la plajă. Mintea nu-l lasă să doarmă și i-ar prinde bine o dezmorțire. Mișcările lui o trezesc pe Frances.

— Nu te poți relaxa? întreabă ea.

— În mod ciudat, nu, spune Bruce. Mă duc la o plimbare pe faleză. Ne vedem înapoi la hotel.

— Să nu vorbești cu bărbați străini, zice Frances, în special dacă îți dau daruri.

— Foarte isteț, Frances, spune Bruce. Iar tu să-i ignori pe bărbați, străini sau nu.

Urcă scările care duc de la plajă spre Croisette. Poate că folosindu-și un pic energia, își va zdruncina și creierii și se va gândi la altceva. Poate că vederea mării de pe Croisette, nisipul și femeile frumoase vor nimici exasperarea care-l roade.

O vreme, chestia asta funcționează. Copiii de pe plajă cu zmeiele lor, fetele superbe de pe șezlonguri, soarele cernut prin palmieri, toate îl fac să-și dea seama că e în vacanță și că ar trebui să se simtă bine. Merge până departe în port și apoi o ia înapoi spre hotel, când șmecheria nu mai merge și-i revin gândurile despre Andrew Marner. I se face foarte ciudă și ajunge la hotel prost dispus.

Traversează holul, întrebându-se dacă vreo câteva lungimi de piscină îl vor ajuta să scape de proasta dispoziție, când îi taie drumul o femeie bine făcută, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-o haină scumpă din piele de căprioară, complet nepotrivită pentru vremea asta, și cu o fustă galbenă. Are o față mare, șolduri mari și glezne solide. Încearcă să se ferească de ea fentând într-o parte, ca fotbaliștii, dar e clar că pe el îl vrea. Are impresia că stătea acolo, în așteptare, când a intrat el și că acum s-a ridicat ca să-l ia la întrebări.

— Caut pe cineva care să fie englez, îi spune ea cu o voce groasă și sigură.

— Și m-ai găsit pe mine, nu? spune Bruce urzicat.

Încă spera, în ciuda schimbărilor de imagine, că pare o figură mai cosmopolită.

— În cămașa aia Marks and Spencer? Normal că da, spune femeia zâmbind. Încerc să găsesc un bărbat pe nume Andrew Marner și mă întreb dacă-l știi sau dacă știi pe unde ar putea fi.

— Stai la coadă, cocoană, spune Bruce, deși mi-e teamă că ești cam bătrână pentru el.

— Andrew Marner? spune Bertha Marner. Vorbim despre același Andrew Marner?

— E proprietar de reviste, spune Bruce. Și stă aici cu o curvă blondă, una Kimberley.

— A, nu cred, spune Bertha Marner. De ce vorbești așa despre el? Nu-ți place de el, sau ceva de genul ăsta?

— Nu e chiar personajul meu preferat, aprobă Bruce. Dar nu e surprinzător, din moment ce l-am găsit în pat cu nevastă-mea săptămâna trecută.

— Pe Andrew? spune Bertha. În pat cu nevastă-ta?

— E o orgie pe două picioare, spune Bruce, încântat să răspândească vestea. O iau la goană până și câinii când apare el.

Bertha Marner îl privește fix și se întreabă dacă are halucinații.

— Spui că stă aici cu o fată?

— Kimberley Neal.

— Am auzit de ea. Scrie un editorial într-una dintre revistele lui.

— Înaltă, blondă, sexy, spune Bruce, dar nici măcar ea nu-i poate satisface apetitul. Săptămâna trecută am lipsit câteva zile și, când m-am întors, l-am găsit în pat cu nevastă-mea. Mă tem că individul e o amenințare.

Femeia solidă cu care vorbește părea indestructibilă când i-a blocat drumul, dar acum s-a pleoștit vizibil.

— Partea șocantă, spune Bruce, pentru care această conversație a început să aibă calități cathartice, e că tipul are și o nevastă pe acasă pe undeva, săraca de ea.

— Eu sunt soția aia, spune Bertha Marner, așezându-se brusc.

— Dumnezeule, îmi pare rău, spune Bruce și se așază lângă ea. N-am știut.

— Eu sunt săraca de ea, spune Bertha Marner, și ochii îi tremură în lacrimi. E adevărat tot ce mi-ai spus?

— Mă tem că da, spune Bruce, deși nu ți le-aș fi vărsat în față așa, dacă știam cine ești. Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Nu, mulțumesc, spune Bertha Marner. O să mai stau aici o vreme să mă gândesc.

Face o pauză o vreme, cu ochii ațintiți în poală.

— Kimberley Neal asta, spune ea, e o femeie atrăgătoare?

— Ar fi mai mult decât suficient pentru un bărbat normal, spune Bruce, dar se pare că nu și pentru soțul tău.

Își scotocește mintea după ceva umilitor și răutăcios de aruncat în ciorba care începe să-i fiarbă tot mai frumos sub nas.

— Ar trebui să-și lase moștenire libidoul Facultății de Medicină de la Harvard, pentru cercetare. Probabil că nu

le-a fost dat să vadă ceva asemănător, în afara Grădinii Zoologice.

Se pare că a întins prea mult coarda pentru maratonul de demoralizare desfășurat lângă el. Femeia își cuprinde umerii, ca și cum s-ar feri de frig, apoi se relaxează și-i aruncă o privire rece și împietrită.

— Știi ceva, îi spune ea în timp ce își revine, cred că mi-a ajuns cât am auzit.

Femeia are o atitudine autoritară și ceva din vocea ei îl îndepărtează. Bruce Kerwin se ridică reticent. Ar mai fi avut câteva observații pe care i le-ar fi oferit cu plăcere, dar e clar că femeia nu mai are nevoie de ajutorul lui.

— Atunci, la revedere. Toată compasiunea mea.

Se întoarce și se îndreaptă spre lift cu un sentiment de satisfacție profundă, pe care nu l-a mai încercat de luni întregi.

Bertha Marner rămâne pe canapea în stare de șoc, și mai trece ceva timp până să-și pună gândurile în ordine. Când simte că începe să-și revină, își derulează în minte conversația. Ceea ce a auzit e atât de nepotrivit cu adevărul pe care îl știa ea, încât se întreabă dacă nu cumva a dat peste un nebun, care împrăștie minciuni și răutăți. Părea plauzibil, dar asta e una dintre caracteristicile perfide ale nebunilor. Se consolează cu acest gând câteva minute, dar apoi își amintește de Kimberley Neal. De unde să-i știe nebunul numele, dacă ea nu e aici? Și mai e și descrierea care se potrivește cu pozele care-i însoțesc editorialul.

Iar apoi îi vede. Braț la braț, vizibil beți, se rostogolesc pe una dintre ușile hotelului, agățați unul de altul și râzând. Sunt prea preocupați de ei înșiși ca s-o mai observe și pe ea, stând liniștită pe o canapea la douăzeci de metri mai încolo. Fusta fetei i se ridică pe coapse, ajutată și de mâna soțului ei, care-i mângâie fundul. Traversează holul cu zgmot și dispar într-un lift.

Bertha Marner, rănită cum nu mai fusese niciodată până atunci, rămâne vreme îndelungată pe canapea, întrebându-se ce să facă. Studiază posibilitatea de a-i urmări și de-a le ieși în cale, dar o respinge. Consecințele le-ar distruge, probabil, căsnicia, ea și-ar pierde minunata casă și ar rămâne fără un mod de viață de care e dependentă.

Stă și se gândește la o variantă de acțiune, apoi își dă seama ce are de făcut. Scoate scrisoarea magică din geantă, își găsește pixul și scrie cinci cuvinte cu litere mari în josul paginii. Apoi se ridică, se îndreaptă spre biroul de la recepție, cere un plic și cumpără un timbru. Se întoarce la locul ei, descifrează semnătura elegantă de la sfârșit și-i adresează plicul, pe Street Downing nr. 10. Trebuie să facă asta acum, își spune ea, înainte să se răzgândească. Lipește și timbrează plicul, se ridică și-l aruncă în cutia de poștă a hotelului. Apoi comandă un taxi care ajunge cu o viteză surprinzătoare.

Grăbindu-se înapoi spre aeroportul din Nisa, Bertha Marner murmură enervată mesajul din cinci cuvinte pe care l-a mâzgălit la sfârșitul scrisorii: BĂGAȚI-VĂ ONORURILE ÎN CUR.

20

Sâmbătă dimineață, Roger Blake e la el în cameră, înconjurat de haine, papuci, ghiduri, hărți, cutii de ciocolată, sticle de vin, cadouri pentru prieteni, obiecte colecționate de prin muzee de Esme, vederi care n-au mai apucat să fie trimise, aparate de ras, lame, perii și cutii.

— Partea mișto când pleci cu mașina în vacanță e că nu trebuie să împachetezi, spune el. Îndeși totul în mașină.

— Împachetăm ce putem și îndesăm ce nu mai putem, zice Esme, împăturindu-și rochiile și punându-le într-o valiză. Nu-i bine să avem o mașină ca un container. Când crezi că ajungem acasă?

— Păi, spune Roger, s-au schimbat planurile. Ne oprim în Paris ca să sărbătorim vestea.

Cu o zi înainte, Esme ieșise din baie serioasă, ca să-i aducă la cunoștință rezultatul testului de sarcină.

— S-a colorat în roz, îl anunțase ea.

— Și e bine? întrebase Roger. Asta voiam să se întâmple?

— Depinde ce părere ai despre creșterea populației, tati.

— Înseamnă că așa e. Sunt încântat.

— Dacă tu ești încântat, și eu sunt. Sper să fie și mama la fel.

— Mama ta o să fie în culmea fericirii, spusese Roger, sărutând-o. Să sperăm că o să semene cu tine.

Vestea nu putea să vină într-un moment mai bun. Imaginea unui fiu părăsit, crescând undeva prin Scoția, devenise foarte reală și lui Roger îi era greu să renunțe la ea. Acum se poate desprinde, poate uita progenitura imaginară a lui Kimberley Neal, și se poate pregăti pentru ceva real.

— Paris? Ar fi foarte drăguț.

— Malul stâng, Montmartre, Moulin Rouge.

— Luvru, adaugă Esme. Mona Lisa, Venus din Milo...

— Două nopți, hotărăște Roger. Luăm vaporașul spre casă luni dimineață.

Esme se întoarce la împachetat cu energii reînnoite.

— În cazul ăsta, să-i dăm bătaie.

Într-un apartament la etajul de deasupra lor, Kimberley Neal își rupe romanul care acum se numește *Partide desfrânate*. Noul titlu, care trebuia să adune materialul senzual într-o formă mai concentrată, care să capteze atenția autorului și pe a cititorului deopotrivă, a venit prea târziu ca să mai poată salva trista poveste a Belindei, refuzată de colecționarii din Cannes. Kimberley Neal are obiective mult mai interesante la care să se gândească, ambiții mai mari de îndeplinit.

Postul de editor la *World Review* îi va deschide calea spre o lume a elitelor prefăcute ale cărturarilor, unde invitațiile surprinzătoare apar la fiecare pas. Unele vor veni de la producători de televiziune, și dacă nu va fi convocată în studiourile lor pentru a discuta felul în care șeful Finanțelor se ocupă de economie, în mod sigur va fi invitată să se alăture unei galerii zâmbărețe de vorbăreți extrovertiți, care își dau cu părerea despre mașinile celebrităților și despre culoarea chiloților Reginei.

Viitorul e plin de perspective încântătoare ca aceasta, iar Kimberley rupe paginile manuscrisului fără urmă de regret. Îndeasă bucățile în coșul de gunoi din baie și se

întoarce la o îndeletnicire mult mai serioasă, aceea a împachetării. Valizele gem în fața dulapului îmbogățit miraculos din cele mai bune magazine din Cannes, așa că fața se așază pe capace și se luptă cu închizătoarele.

Andrew Marner, un călător uns cu toate alifiile, a împachetat deja. Valizele așteaptă lângă ușă să fie culese de un hamal, iar el stă la fereastră citind *International Herald Tribune*, care aduce o evaluare sumbră a așteptărilor financiare mondiale în a doua jumătate a anilor '90.

— La ce oră e avionul? întreabă el.

— La prânz. Asta dacă nu vrei să mai rămânem.

— Ba vreau, dar mă așteaptă o soție iubitoare acasă.

— O să se bucure să te vadă, nu?

— Bertha se bucură întotdeauna când mă vede, spune Andrew. Asta e singurul chichirez al căsătoriei.

Kimberley Neal nu vrea să ducă lucrurile mai departe și e salvată de o bătaie în ușă. Lasă baltă valizele și traversează camera să deschidă.

Bruce Kerwin stă în fața ușii într-un costum gri, cu o cămașă albă și o cravată albastră. Ține strâns un pachețel pe care, la deschiderea ușii, i-l întinde lui Kimberley.

— E un mic cadou de mulțumire, îi spune el, pentru că m-ai scos.

— Bruce, ce drăguț, spune Kimberley, întrebându-se ce ar putea conține un pachet atât de mic.

Întrevede posibilitatea de a fi invitat înăuntru, dar îl vede pe ușa întredeschisă pe Andrew Marner citind un ziar și nu știe dacă are habar de conversația sinceră pe care a avut-o cu nevastă-sa.

— Sunt curioasă ce e, spune Kimberley, privind pachețelul.

— E o broșă, spune Bruce. Soția mea spune că e elegantă.

— Ești foarte amabil, spune Kimberley. Intri?

— Nu, nu, spune Bruce, retrăgându-se. Încă împachetăm. Zborul nostru e la douăspe.

— E același, spune Kimberley.

— Dar voi o să fiți în față și noi în spate. Și totuși, probabil că o să ne vedem mai târziu.

Se întoarce și se îndepărtează pe coridor, în timp ce Kimberley închide ușa.

— Dacă mă ocupam de graffiti-uri, aș fi pictat pereții hotelului cu un mesaj despre rahatul ăsta mic, spune Andrew. Știi ce-aș fi scris?

— Ce? întreabă Kimberley.

— Morocănosu' a fost aici.

— Foarte isteț, Andrew, spune Kimberley. Acum poți să mă ajuți cu nenorocitele astea de valize?

— L-a deschis? întreabă Frances Kerwin.

— Nu cât am fost eu acolo, spune Bruce.

— Stai jos, dragule, spune Frances. Am adus nota.

Are în mână un teanc de foi albastre, capsate într-un colț; în partea de sus a fiecăreie scrie *Facture*.

— Ce-i aia *plage balnéaire, 300 francs*? întreabă el. Apare de multe ori.

— Șezlongurile de pe plajă, spune Frances.

— Dar *plage déjeuner, 66 francs*?

— Băuturile de pe plajă.

— Centrul de sănătate, minibar, *room-service*, spune Bruce. Toate împing prețul în sus.

— Deviza hotelului e „tradiția întâlnește excelența", zice Frances. Sunt genul de lucruri pentru care trebuie să plătești.

— Și a meritat? întreabă Bruce.

— În mod sigur, îl liniștește Frances. A fost o vacanță de neuitat. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am ieșit din dărăpănătura aia din Nisa.

— Au fost momente când tânjeam după dărăpănătura aia din Nisa, spune Bruce. Secția de poliție din Cannes n-o găsești în ghidurile turistice.

Frances Kerwin simte că acest subiect a provocat deja destulă durere, așa că se întoarce la misiunea complicată a bagajelor. Și ea are impresia că spațiul disponibil pentru haine n-a reușit să țină pasul cu recolta ei de pe rue d'Antibes, și în curând se vede în mijlocul unui exercițiu de îndesat și strivit ale cărui efecte vor fi reparate numai de o curățătorie. Cumpărăturile mai exotice sunt îngropate adânc în valize, iar astăzi Frances călătorește în hainele pe care și le-a adus de-acasă. Dincolo de schimbarea coafurii, arată exact ca acum trei săptămâni, când a sosit în Franța.

Bruce Kerwin observă aprobator schimbarea de imagine. După bâjbâiala lui eșuată spre o nouă identitate, pe care nu-i place s-o menționeze, nu aștepta cu nerăbdare comentariile veninoase ale vecinilor după ce nevastă-sa va fi ajuns acasă arătând ca o fată de douăzeci și opt de ani. Pune deoparte nota de plată și o ajută să închidă valizele.

— Nu știu ce să zic despre vacanțe. Îți dau viața peste cap, spune el.

— Dar, bineînțeles, nu toate vacanțele au o asemenea încărcătură dramatică, zice Frances. Poate numai ale celor care se dau cu skateboard-ul la Matterhorn.

— Știu, spune Bruce. E ciudat. Noi veniserăm aici numai pentru un pic de liniște.

În holul de jos, își achită factura cu un amestec de cecuri, carduri de credit și franci. Apoi se așază și așteaptă să apară hamalul cu bagajele înainte să comande un taxi pentru aeroport.

Unii pleacă, alții abia sosesc, cu fețe palide, așteptări mari și valize cu etichetele a zeci de linii aeriene diferite. Intră în hotelul Carlton și privesc uluiți coloanele de marmură și frescele de pe tavan, așteptând să fie îndrumați spre o cameră.

Roger Blake și Esme Rutherford ies din lift, încărcați cu pungi subțirele de la supermarket, în care și-au îndesat din lucruri. Se apropie.

— Și voi plecați acasă tot azi? întreabă Frances.

— Nu chiar, spune Roger. Mergem la Paris vreo două zile. Noi, șoferii, avem mai multă flexibilitate. Nu suntem legați de programele și de rutele marilor companii aeriene.

— Avem ceva de sărbătorit, zice Esme. Se pare că aștept un copil.

— Serios? face Bruce Kerwin trist. Ce minunat.

— Un copil? spune Frances. Așadar vă căsătoriți?

— Toate la timpul lor, Frances, spune Roger. Încă nu m-a cerut.

Se îndreaptă spre biroul de la recepție și plătește ce a rămas din notă cu o parte din banii câștigați de Esme pe portret. Speriat de o factură făcută sul, a plătit săptămânal. E ușurat să descopere, când își încheie socotelile, că le-au rămas bani și pentru două nopți la Paris. Îi dă recepționerului detalii despre mașina lui, făcută nevăzută într-una dintre parcările ascunse ale hotelului Carlton, și e fericit că misiunea de a o porni, după atâta vreme, nu-i revine. Când se întoarce, ceilalți schimbă adrese, așa cum fac oamenii la sfârșit de vacanță cu promisiunea felicitărilor de Crăciun, a invitațiilor și a veștilor din familie, rareori respectate sau măcar amintite.

— O să tricotez ceva pentru copilul vostru, îi promite Frances.

— Ce frumos, spune Roger. Poți să tricotezi bancnote?

— Îmi imaginam că o să aveți un copil, zice Bruce.

— Știu, spune Roger. Ține minte, sexul a avut mare legătură.

Au apărut un cărucior cu valizele lui Esme și încă unul cu bagajele soților Kerwin. În același moment ies din lift Andrew Marner și Kimberley Neal, cărând tabloul lui Esme,

împachetat cu grijă într-un plastic albastru. E clar că nu va fi ușor să-l ducă la Londra, iar Andrew îl sprijină ușurat de una dintre coloanele de marmură din hol.

— Bună ziua tuturor, spune el. Sau, mai degrabă, la revedere.

Kimberley Neal – cu romanul ei făcut bucăți și cu viitorul amețitor – stă lângă el și le zâmbește tuturor.

Roger Blake scoate o foaie de hârtie pe care și-a scris numele, adresa și numărul de telefon.

— Poftim, Andrew, îi spune el și-i întinde hârtia. Sună-mă, orice treabă ai avea.

— Așa o să fac, spune Andrew, împăturind hârtia cu grijă și punând-o în portofel. Să ai pregătiți vreo douăzeci de oameni.

— Știi, Esme, spune Kimberley Neal, mă întrebam dacă *World Review* s-ar putea folosi de talentele tale artistice. Știi să faci caricaturi?

— Caricaturi, desene, colaje, postere, portrete, peisaje, recită Esme. Dar ce treabă ai cu *World Review*?

— Sunt noul editor, spune Kimberley, și caut noi talente. Mă gândeam că ai putea lucra pentru mine de la tine de-acasă.

— Minunat, spune Esme. Și felicitări. Are Andrew adresa mea.

— Te caut eu, spune Kimberley. Între noi fie vorba, femeile or să fie privilegiate.

— Ei bine, spune Andrew Marner, privind jur-împrejur în holul hotelului, toate lucrurile bune au și un sfârșit.

— Problema e, spune Bruce Kerwin, că sfârșitul pe care-l au lucrurile bune îți aparține în general ție. Mă duc să comand un taxi.

— Poți să comanzi două? întreabă Kimberley, când Bruce dă să plece spre biroul de la recepție.

— Tot mai e supărat? o întreabă Andrew pe Frances.

— Un pic, dar își revine.

Andrew se apleacă spre ea.

— Am ceva să-ți spun.

— Sunt sigură că ai. Ce este, Andrew?

— Kitty Kallen.

— Kitty Kallen?

— Răspunsul la întrebarea ta. Le-am trimis un fax oamenilor mei de la Londra.

— Dacă răspunsul e Kitty Kallen, care era întrebarea?

— Cine a înregistrat *Little Things Mean A Lot*?

— Așa e, spune Frances. Kitty Kallen, fir-ar să fie. Ți-a luat destul de mult.

— Păi, spune Andrew, am fost foarte ocupat.

— Ne-ai impresionat pe toți cu asta. De-aia mergem acum acasă, să ne odihnim.

Roger vorbește cu Kimberley Neal.

— Deci, nici un copil?

— Îmi pare rău, spune Kimberley. Ca să fiu sinceră, dacă aș avea unul, oricum n-aș ști cine e tatăl.

— Oricum, mă bucur că te-am ajutat la roman. Cum merge?

— Nu mai merge. L-am rupt.

— Viața e plină de piste false.

— Pentru unii, sunt singurele piste, spune Kimberley. Dar acum știu încotro merg.

— Și eu, spune Roger. La Paris. Și uite și mașina.

Fordul Granada prăfuit și murdar a fost adus la intrarea în hotel. E de departe cel mai puțin impresionant dintre toate mașinile pe care le-au văzut în ultimele trei săptămâni.

— Ar fi bine să mergem, spune Esme. Nu-i frumos să stricăm reputația hotelului.

Dintr-odată, vacanța s-a terminat și se despart cu toții în confuzie. Andrew își plătește factura cu banii pe care i-a lăsat în seiful hotelului. Bruce Kerwin încearcă să-și

îndese bagajul umflat în portbagajul unui taxi micuț. Roger Blake aruncă plasele pe bancheta din spate a Fordului; portbagajul e deja plin din cauza cortului.

— Înapoi în lumea reală! strigă Frances, dar țipătul ei trece neobservat de ceilalți, preocupați să-și pregătească această călătorie mai puțin dorită.

COLECŢIA RÂSUL LUMII

Andrew Marner este – cu un cuvânt drag contemporanilor români – un mogul de presă. În această calitate, o vacanţă la hotelul Carlton din Cannes, în compania unei frumuseţi bronzate, e un capriciu la îndemână. Numai că în forfota de pe Croisette îşi fac apariţia şi alte perechi demne de atenţie. Una tocmai s-a salvat din viaţa în camping câştigând la ruletă, cealaltă îşi iroseşte plăţile compensatorii care oficializează trecerea în şomaj gustând din plăcerile rezervate bogaţilor. Cele şase personaje se întâlnesc într-un spaţiu al excelor şi capriciilor, iar în cele din urmă ajung să nu schimbe doar idei, ci şi parteneri de viaţă. Guy Bellamy le serveşte cititorilor săi, instalaţi pe toate plajele lumii, cocktailul de care le e poftă: umor şampanizat, bună dispoziţie, satiră socială şi uşurinţa de-a imagina situaţii la limita credibilului.

În aceeaşi colecţie:

Tibor Fischer
Călătorie până la capătul camerei

Păstorel Teodoreanu
Hronicul măscăriciului Vălătuc

ISBN 978-973-50-1797-2